

vokino

časopis

pro druhou i jinou kulturu

LOP

R 117

1

LENKA VE VĚZENÍ

2

Od 29 července 1985 do 29 prosince 1985 je v Liberci vězněna básnířka Lenka Müllerová - Marečková. K sedmi měsícům odňtí svobody /dva měsíce za počtená vazba/ byla odsouzena pro veřejné přednášení svých prací, což soud kvalifikoval jako pobuřování. O případu jsme již informovali v č. 7 VOKNA, podrobně je dokumentován sděleními VONS č. 411, 427, 428 a 464.

INFORMACE A RADA

ALSASKO

1985

THE SICK AND THE COLD

Zísněká i

underground

ŽIVYČK, FV ŠEK, ČECHET, OFELS

po oslavách, Světla KAFSEK

Karel KUHL, J. VETVÍČKA & FR. F. POJER

Medieval Society, Early English

VASSIA TIEŠSKA, TĒĀĀ VOKĀĀ

&

卷之三

PENG LI BO SY

4. - 7.7. 1955

ROICEJX, F. C. Y VILLE

ALASKO, THE CIE

se jte očit šho svědku: (c.s.)

Teď začněš o festivalu srovnán, řekni nám něco o tom, jak to vypadá u Čáslaviho na beráku.

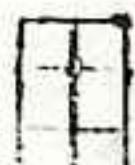
o. s. iřeš jsem tam jel, tak tedy byly řeči, bůhví co tam Čerli nene. ve skutečnosti je to vyložené ruina. Ale fachá se na tom. Isou tam tři obytné místnosti, kde žijí Soukupovi. Přijel jsem tam o tři dny dříve, tak jsem Čerliho povídával vybeurat příčky, aby vznikl prostor, kam by se první večer všechni vešli.

Tek to už jsme o prvního večera. Jaky byl, kdo s co hrál?

ten byl dobrý, atmosféra dívácká. Výzdoba udělal Skalák. Příj-
vezl starý filmový plakát s fotografií, polepil tím stěny a
naházel to po zemi, bylo to docela legrační. Prál se možná
Hutko, Kryl, Čáli, Sváťa, Lřešňák. Většinou to, co si
privезli z Česka, tedy sží se Kryla i žejakej kluk s holkou recitovali
Magoovy labutí nísň, bylo to moc rěkný. Sváťa mě n vej text na "Zen-
ský jsou fejn" Líbil se mi, ale už si ho moc neosamatuju, bylo toho
moc a taky jsem byl trochu ziclej.

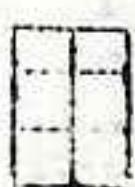
Takže nějdeme k druhé u večeru.

o s.: Círli měl vloni jistou tělocvičnu ve vesnici. To byla možná chyba. Byl to obrovské sál, kde se lidé ztráceli v nějaký domácí elity. Možná na tom měla podíl i účast atmosféry se už nedalo mluvit. Možná na tom měla podíl i účast takových exilových elity. Uvěděl to Landšk. Úvodem voleli Petruše. Její pozdrav byl ozvučen do sálu, ovšem bylo ráno rozumět.

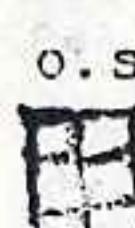

Jo s teď znovu: kdo a co hrál?

o.s.: Hráli zase ti, co první večer a navíc Benyšek a Keduha. Svěla nehrál sám, ale s jednou holkou ze Švýcarska a s Bacilem. To se mi moc nelíbilo. Jž to nebylo osoby, Svěla není muzikant a teď spíš hleděl na ně, co děl. Bylo to umělý. Čárlí hrál s big-bestem svoje věci. Fačínalo to efektně. Přiběhl tam člověk v pláštích na hlavě hodiny, tikalo to čas, no, pak ty hodiny zahodil a pod tím byl Čárlí oholenej a namálovanej na bílo. Největší úspěch měl rádio. Pak hrála kapela Callets Model's, jsou to tři mladý Češi z Německa, bubeník je sle Němec a ten právě zpíval - skoro česky - že "nasrané matka, nasrané otec". To se nelíbilo bylo tam něco jak "nesrané matka, nasrané otec". To se nelíbilo nějakýmu blbovi ze Švýcarska, srazil mu projektor na zem a pak dal Skalákoví věstí. Mělo to dohru v základní, tam jsem nebyl, ale vím, že Igrid a ti starší pes odjeli.

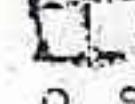

Jle proč odjeli? Kvůli tomu Skalákově textu nebo kvůli tomu incidentu?

o.s.: Nevím, nejsvíš jedno s druhým.

Takže náhoda pokleslá?

o.s.: Ani ne, nakonec hrála skupina Dynamo ze Švýcarska, tančilo se až do rána. I když Čárlí o tom později uživil spíš jako o střetnutí, než jak o setkání. Veelku se i ten druhý večer vydařil. Ještě takové verličky: v té vesnici byl černoch, kterej uměl česky, a pořád se nás ptal: "Máte knedliky? Máte knedliky?" A strašně se rozčiloval, že jsou Češi a nemáme knedliky, protože tam byly jen páry s gulášem.

TARULKY TRUSU I

Generalissimus

Jeho stopní dráha - hroby
hroby

Délka zevního prstu - od pólu
k pólu

Jeho
trus má tvar lidských lebek
Na povrchu je opatřen nápadnou
šroubovitou rýhou
Až na doraz

V pomalém pohybu
zanechává za sebou nauku:
Má vlastní klavu na svém krku?

Iva Kotrlá 1984

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(Opatovské události z října 1985 v širším kontextu)

Každý má co zaslouží. Češi chtěli Nico a dostalo se jim jí. Nico chtěla zpívat a hrát a dostalo se jí české reality, reprezentované čs.zvukařem (i když ten za všechno nemohl), atmosférou plnou snobství i neukázněnosti a boubónkem policejní razie a výslechu na "The End". Ale nikdo z těch, kteří mi líčili své subjektivní dojmy z onoho neštastného pátečního večera, nebrnkl na strunu, která rezonovala (a rezonuje) hluboko vespod, tušena těmi nejcitlivějšími. Praze a jejímu "senzačnímu" publiku se dostalo, co zasloužilo.

Bohyně spravedlnosti je slepá právě proto, aby nemohla nadřazovat. Aby sem tam nepoložila svůj božský prstíček na tu či onu misku, podle toho, jak by se jí ten či onen klient zamloval. Spravedlnost nelze obalamutit. Jinak řečeno, boží a rockové mlýny melou pomalu, ale spravedlivě.

Když mi organizátor opatovských koncertů říkal, že: "kdyby se mi podařilo zorganizovat v Praze tu Nico, byl by to vrchol mého života a pak už nemusím dělat nic", znělo to hezky, ale hodně naivně. Nezdravě naivně. Když se vrátili lidé z budapešťského koncertu a hlásili že to bylo výborný a že to bude v pátek v Praze, zavětřil jsem, a jel tam, kde se měly kupit lístky. Ale už jsem tušil čertovinu a tak když se pak ve čtvrtek ozval člověk, o kterém vím, že Nico sladuje a její desky zouflale sbírá už hodně dlouho, a že lístek nemá, přenechal jsem mu vstupenku na čs.událost sezóny s klidným srdcem. Když hned v noci a následující den přátelé přinášeli Jobovy zvěsti jako na běžícím pásu, mohl jsem si mnout ruce. Kdyby nešlo o stále stejnou chybu!

Alchymisté a magici tomu říkají černá a bílá magie, ale netřeba tajemných slov: koncert Nico byl "posraným navrhem" od samého začátku. Každý však nakonec dostal co zasloužil: organizátor zprostředkoval Nico a byl na hodinu vyhozen ze zaměstnání (po nepříjemném policejním výslechu s možnými budoucími následky), lidé měli své "velvety" a s pískáním mikrofonů a českými vášněmi, které bičovaly sál a Nico se dostalo lekce české netolerance, amatérštiny a dalšího důkazu o tom, že v rocku je vždycky všechno jinak.

Aby asi eliminoval kamarády a kamarádičky, kteří opruzujou o lístky i když už nejsou k ráni a nedostanou-li je, urážejí. organizátor si "chtěl ušetřit práci a nervy" a nechal vstupenky distribuovat Jazzovou sekcí. Ili o tajném koncertu věděli nejen lidé z Ostravy, Pardubic a jiného okolí, kteří Jazz.sekci bombardovali telefonáty, ale samozřejmě i zvláštní orgány lidové moci, které se tak mohly v klidu připravit na velký zá tah. (Navíc zbylé lístky, pak chudák, prodával po hospodách.)

Když Nico zpívala "The End", "my friend the end", nemohla tušit, že konec to je a hezky rozptáznutej. Konec opatovských koncertů, konec iluzí pár lidí jak o Nico tak hlavně o "čs.pohostinnosti" ve smyslu schopnosti dát věci co jí patří a ne pořádat Nico abych byl slavněj, abych ji viděl, abych o tom mohl celej život vykládat, abych byl něco víc". Zúžený náhled na věc ze strany pořadatelů a diváků vykonal své: zlé vibrace zesynchronizovaly zrovna v ten černý pátek na opatovské burze a Češi, Fražáci, dostali lekci. (Je zajímavé, že na nahrávkách pořízených Walkmenech v sále není cítit zlé emoce a i přímlí účastníci koncertu museli konstatovat, že "to je jinej koncert"). Naštěstí má každá mince dvě stránky: konec iluzorně naivního chápání pořádání koncertů by mohl znamenat právě v tomto oboru zprostředkovatelské činnosti obrat k lepšímu.příštímu.

Budou-li příští organizátoři schopni nadhledu, reálného uvažování bez emocí zúčteného vidění sebe jako středu dění, a trpělivě-vravené práce ve prospěch věci - tedy budou-li např. umět posoudit, zda se nevyplatí např. zorganizovat některý koncert jen pro "organizátory" a nahráváče, aby i tak nezbyla připálená "vůně" na holubu na střeše, ale vrabec na točer i kazety či fotek a rožnosti další budoucí spolupráce v hrsti, - pak se určitě i v našich zemích dočkeme postupně stále citlivějšího a tolerančníjšího obecenstva i hlubších zážitků z výborných koncertů.

Všechno tedy skončilo tak, jak si každý přál, jenže jaksí jinak.

Organizátor uspořádal Nico a teď "opravdu už nemusí nic dělat" protože je bez zaměstnání. Snobům se dostalo "hvězdy", která se jim dokonce s věnováním poděsala na desky. Policijati zdérně zasáhli a mají materiálu do seleluje, edt.

Chybě spravedlnosti rána očích rásku a tak nemohla jedno oko příhodou řít a Čechům jejich "češství" pardonovat: misky vah odvětily cestně podle toho, kolik kdo na ně naložil. Člověk (a Čech taky, srozajejr) má ale schopnost chybami se učit. Pokud není sam sebou a sobě tím nejdokonalejším cenzorem. Pokud například začne budovat "lepší příští" tím, že přestane vinu za nezdaru čehokoli v svalovat na zvukaře, policijity, organizátory atd., a koukne se na "břevno v oku svém" bez iluzí.

Tožlo mi, že většina "odborníků" si prostě ze života vydolný život jednockých v zemi slepých. Z nahrávky je jasně slyšet, že sousta lidí nechtělá NIC 1985, ale Velvet Underground. Tónu řeči organizátorů bylo cítit, že jim nejde o hladký a úsvěšný koncert, ale hlavně o jejich zásluhu na něm. Generalizujme dále: publikum Lucerny záležitě už ani nechce slyšet vynikající huděbní výkony. Do Lucerny se chodí po kecat si a zdrbnout kohokoliv. Takže postupné devalvace divácké meze způsobí to, že dav tleská naprostým úletům a stává se tak "kolaborantem" ve smyslu "spolupracovat": i publikum je spolutvůrcem atmosféry a je zodpovědné za to, co se mu předstírá a předvádí.

Toleranční recenzent by možná napsal, že publikum na Opatově "neuneslo" atmosféru večera. Já tvrdím, že dostalo přesně to, co zasloužilo, nic víc a nic mén. Toleranční kritik by napsal, že publikum Luceren a Opatovu "nedorostlo", já tvrdím, že ani dorast nechce. A nejen publikum: i muzikanti, zvukaři, organizátoři. Všichni jsme na jedné lodi a všichni "kolaborujeme". Kdy už nám, vám, to všechno konečně dojde???: mohme takové zvukaře, koncerty, publikum, řežim, jak si zasloužíme. O tom všem byla "Nico" taky.

The End?

Chladná jak čepel nože - vytržená ze země. Petr "Mauglí" Kadlec
xx

motto:

Nico je Nico, to je to.
(Lou Reed)

Kdybymě někdo před měsícem řekl, že Nico bude hrát v Brně, tak bych mu odpověděl, že v neděli mají Plasticci na Strahově koncert. Ale jak píše B.Hrabal, kterak neuvěřitelné se stalo skutkem - byla to pravda.

Ale od začátku: ve středu začaly prosakovat nepotvrzené zprávy, že po vystoupení v Maďarsku bude Nico projíždět Československem a snad by mohla tady taky zahrát. A čtvrttek začal být dnem nabitém jak elektrická síť. Zvláště, když jsem se dozvěděl, že se mém skutečně dostavit na místo, odkud bude dav Nico milovníků nasměrován na místo koncertu. Po tradičních zmatcích (nikdo nevěděl, kde se koncert bude konat a část lidí odjela úplně někam jinam) jsem dorazil do jedné periferní hospody. V ní už byl pronajatý sál, ve kterém čekaly na podiu růzestavěné bedny s mikrofony. Po Huděbnici a huděbnících ani vidu, ani slechu; ozývaly se hlasy: "Nico volala z poledne z Vídně, že vyjíždí, ale ještě nodorazila - jestli ji nesbislili na hranicích."

Většina zúčastněných se mezitím utěšovala pivem a tvrzení, že kdyby nic nebylo, tak bylo aspoň to, že jsme se tady mohli všichni společně sejít. I si v půl deváté námi proběhla jiskra vzrušení - Nico je tady!

Skutečně: proplula kolem nás jako neuvěřitelné fluidum, načež nás pořadatelé vyrazili ze sálu, že huděbníci se musí připravit. A po dvaceti minutách nás opět pustili dovnitř, kam jsme vrhlí jak divá zvěř. Poslední zkoušení aparatury, máma se a Nico vchází na podium. Usedá za harmonium: možná, že tahle harmonium je to opravené, co jí shodil ze schodů Lou Reed. A Nico začíná zpívat.

Mě naprostě odemocionalizovaný hlas, který se zařezává do mozkových zévitů jako elektrická pila. Dezivévé a my čumíme s otevřenýma hubama na něco, co známe pouze z jejich nahrávek. Obrovský aplauz, přivají se tři huděbníci a Nico předvádí své starší věci, většinou z LP The END a DRAMA of EXILE. Potom sama za harmoniem hraje své dívě známé písni: německou baldu Das Lied der Deutschen (mnohdy známější pod názvem Deutschland, Deutschland über alles), a druhá je legendární Morrisonova skladba the END. Na té si dává obzvláště záležet a o Morriisonovi se vyjadřuje jako o svém duchovním bratru: a ze skladby je to opravdu cítit!

Pomalu se blíží žávěr a obecenstvo ji nechce pustit. Přidává evergreen z doby VELVET UNDERGROUND - All Tomorrow's Parties. A konec? Pomalu vycházíme ze sálu a nikomu z nás není do mluvení, každý je naplněn něčím nedefinovatelným, něčím, co povznáší ducha až někam za hranice lidského vnímání.

DÍKY NICO!

P.S. A díky aspoň touto cestou všem zúčastněným, kteří se na přípravě tohoto brněnského koncertu podíleli.

První, kdo postihl zaujímavost mezi nájemním a chorou myslí, byl aristoteles. Vztah mezi uměním a duchovní poruchou je od té doby předmětem celé řady úvah, studií a výzkumu. (např. Jean Vincent: Umělecké projevy choromyslných, Praha 1931.)

Zdá se, že duševní choroba je s to vzbudit "náříkající zlrojky" uměleckého talentu. "Tato duševní úch, když nás v některém lidem povolit proniknutí do hlubin, které bývají jim jinak zůstaly nedosvitelné. Ichibí duševní poruchy /které nevedou k rozpadu osoby/ i k zániku inteligence/ bývají proto první zlrojem umělecké tvorby.

I práce tří následujících autorů jsou i jeho doklady, včeši, do jaké míry ovlivněny uměleckou tvorbou, nastavu na etenálii. Obraz osobnosti autora se používá mimo jiné i k recitacím výjevům o jeho životě.

... Vultoo Flicka

Na 6. 1. 1905 spáchal sebevraždu 26letý J. ..., který b. l. v minulosti vícekrát hospitalizován v psychiatrické lečebně.

Zájem rozhovoru Josefa Šokru s psychiatrem
prof. Dr. J. K. K. K. K. K. K. K. K. K.

/Základním ještě pouze odpovědi výstřevaných/

zajíp rozumí. Vyslech mi moc nešla, male jsem se učil. Bovile mě chemie a děje-

pis. Se spolužáky i učiteli jsem vycházel dobře. Začal jsem se učit čalouníkem. Ale těkrát už jsem taky fetoval, začínal jsem s Algenou a Fenmetrazinem. Poprvé jsem se dostal do Beršovic na návrh rodičů. Byl jsem tam tři měsíce, po propuštění jsem zkoušel jiné léky. Z učení mě vyhodili kvůli fetování a dlouhým vlasům. Pak jsem osm let pracoval v Břeclavě je o skladník.

V sedmnácti letech jsem s fetováním přestal, žádný návyk jsem na to nenísl. Tak kolem dvaceti let jsem dost pil. V té době jsem se začal zajímat o filosofii a myšlení.

Já, pokusů o sebevraždu, těch mám hodně. Podstavení, jednou otravné léky, jednou jsem se bodl nožem do břicha, to jsem chodil s holkou a ta řekla, že spácháte sebevraždu opilcem. V roce 1985 jsem schočil se sedmého patra, ale celkem se mi nic nestalo. To bylo, když jsem čekal nástup do druhého kriminelu.

Poprvé jsem byl odsouzen v roce 1980 za přechovávání emisních prostředků na patnáct měsíců. Bylo to nastavený policajtama, byl jsem v Břeclavě představitelem nebezpečných maniaků... ne-li mi doma ptačí zob. Během pobytu ve vazbě jsem se popral s bacholikem, vlastně spíš jsem byl bit. Střízvoval jsem si a nakonec jsem byl odsouzen na šest měsíců za napadení věřejného cínitela. To jsem jistě neodradil.

Když jsem přestal fetovat, seznamil jsem se s jedním knězem. Půjčoval mi Kubánskou literaturu. Zajímal jsem se i o indickou a orientální filosofii, i když mě od toho Katolíci držovali, že "jsou to pohani". Navrhoval jsem určitou syntézu mezi katolíkama a buddhistama. Toho jsem ale později nechal.

O magii se teky zejména. Začal jsem mít takový vnitřní hlas. Treba jsem si stoupil před zrcadlo a takovýma pohybůma jsem se snažil dostat se do extenze, abych viděl přeludy a dopředu do budoucnosti. Když dělám nějaký takovýhle včici, tak kdy mluví hlas "abych si s tím nezahrál". Je to takový hlas jako z nitra, ale ne je to můj hlas; ani to není sl. Šet ušima. Když poslouchám čábu, tak ten ušima slyšet je. Čábu chci, abych ho poslouchal, abych dílal, co se mi nelíbí, naváděl mě k špatnejm věcem. I když někdy strach, že bude v jeho mocni navrhy. Chrání mě jeho dobrý démon, který jsem se naučil vyvolávat. Ale ten vnitřní hlas mě od toho odrázuje. Hodlím se k Panence Marii, ta mi pomáha. Když je mi špatně, tak mě uklidní. Někdy jsem z toho čábla a z cele té situace zoufám. O tom, že má o mou osobu zvláštní zájem Boh i Čábel, jsem se přesvědčil např. tím, že jsem se nezabil při okoku se sedmého patra. Kdy tehdy poslal Čábu, aby posdružil můj pád, protože si tehdy jistě nepřál moje spojení s absolutní povinností Boha a sobe.

Z lidí nemám dost strach, že jsou na mne donluveni, že mě ře- bujou, čtou mi dopisy... i myslenk. Na poslední jsem pracoval jako ošetřovatel v ZOO. Věřím tomu, že se lze preválit pomocí čálepského zachvatu /které mám od 14ti let/ do zvířete a zpátky. Ale zase jsem měl ten hlas, abych se o to nepokoušel, protože se mi pak nemusí povést převálit se zpátky. Napadlo mě to úplně samozřejmě: ten stav mezi tím zachvatem a přechodem do normálního stavu je podobný zvířeti. Některí lidé mi říkali, že při tom vypadám jako zvíře, tak mi to záčalo vrtat hlavou.

Při posledním pobytu v psychiatrické léčebně jsem držel ne- satidenní hřadovku. Ne, nikdo z personálu si toho nevšiml. Protože jsem se chtěl rozplýnout, molekulky by se rozplýnuly a sločil bych se s jednou absolutní silou.

Ze soukromé korespondence
K X X X X X X X X X X

... 13. 3. Další úryvek nebo fragment. Nezlob se,

dostal jsem dopis, že emřel můj kamarád Robert Landelma-
yer /23/, nevím, možná, že ho znaš. Dostal jsem parte,
který bylo odesланý 7. 3. /podle razítka/ a dali mě to
až teprve teď - v den jeho pochodu. Nechce se mně tomu
věřit a je mi hravná, že se s tím musím smířit. Je to
kamarád, vlastně byl, se kterým jsme toho prožili a
projezdili moc. Byli v arstu, v blázinci a teď se to
takhle nelítostně ukázalo.

Vyslal jsem si, že je to nespravedlivé, že on žije
mrtvý a já mrtvý žiju. Spolu jsme i bydlili v jednom
bytě s jeho rodiči a sestrou, spolu jsme byli dobrovol-
ně do blázince, seděli v base a zase se setkali tady
v blázinci.... Propustili ho v listopadu a 29. únor
všechno ukončil. Proč mně se to neuvědlo? Zatím je-
ště nevím, co se mu přinádilo, že zemřel, ale mám po-
cit na zvracení - vyblil bych svou vnitřnost, mozek
a nekonec sám sebe, tu zkroucenou skořápku, která mě
dělá tím zpachantělým člověkem, to hnědo vlastního
hnusu, pršiviny a lepry...

... 21. 12. 1934. Mám chuť čist - pokouším se -
- mi v trvalost jakoby ochromená, "ubohá" nepoznává
pravé příčiny rozkladu. Dera se na povrch nezájem,
lhostejnost, touha, šílenství klepe na "povrch" lab-
ky. Jen dál a dál a pak znova dál a dál a zase dál
a podél, pořád kráci dál nekonečná touha po zadušení
vlastního já, který se krotěn zalezlý v ulitě při-
jímá a zavrhuje. Blouzním, ale tolik, tolik miluji,
že je to k zbláznění. Nemohu to výdržet. Snad to za-
vahuji, odsunuji, mám strach, že přijdu o to, co
miluji. Taky mne pronásleduje příválek otázek a dotazů,
obrazotvorých kombinací, proto již "utíkám", snad
s nadějí na záchrnu té, co miluji a stále se vrac-
ím a nemohu. Jsem šílený, cítím, jak blouzním a ne-
mám sílu se zvědnout. Cožpak to nedokážu?!?!

Z literární pozůstatosti
x x x x x x x x x x

S V Ě T

Svět umělé hmoty - pokus o lidi - plastický svět.
Dřevěný svět, svět stromů, stále dřevěný, svět dřeva a boha.
Svět železa, svět srdcí ze železa, ruce ze železa, hromada že-
leza jdoucí po silnici ze železa a s železnými koly, když že-
lezný člověk. Hromada železa se or zírá s protijedoucí hromadou
železa, jež byla odtažovou službou odtažena do železárny.
Skleněný mlčení, svět, křišťálově průhledný a skleněný jako
duše člověka, která se odreží od skleněného zrcadla, znamení
všech skleněných lidí, jež vidí skrz prvního do stěny skleněného
člověka, jenž se nebojí skleněná láž, co ji nelze lhát.
Porcelánový svět, křehký svět, jemný svět a stále porcelánový
svět porcelanových dětí. Děti, které se nasmějí bit, protože

jsou porcelánové v porcelánovém světě. Nehty, porcelán t. k. neuvítitelní jsemý, co se rozpočá pri prudké porcelánové výjore : sáně na srážce. Porcelánové dítě svízí o zástene jen porcelánový prach. Porcelánové děti žijí v porcelánu bez strachu před porcelánovým násilím. A porcelánová l. sice i úmyslně porcelánového suze a seny cekavat nepozná svého dítěte je nežná jen tehdy, když chybí dítě. Stalo-li by se v l. sice činěti i v úmyslu cekat porcelánové dítě, aktivní mi. Či ženě mohlo b. o své porcelánové rohleky. Cekat a konat v porcelánovém světě porcelánový, zákon.

Svět, svět gumový svět, svět gumy, svět stalcenho gumového vzdachu, co dýchají gumové plíce. Dost tekutiny, nedostatek gumového dost. tku, krov chhlav v gumovém slafendrech a gumových rukátech, které se vracejí zpátky gumovem prohléstí jeho zgušev lávings - a ponořebet.

V gumovém světě bylo jeho gumové papírodictví - nebo gumovniectví? A A A A myslímu gumově. Ne o v tom gumovniectví prodávali lid., celkem z gumy, gumové produkty - jako například gumové tuzky, gumové bloky, gumová římsa, gumová pravítka, gumová růžitka, gumová kolonáda, gumové kalendže, gumové zboží.

Jednou gumový člověk přišel do zdejšího gumového gumovniectví a procházel se po gumové prodejně a hledal jakési zboží. Zaměstnanec - pochopitelně gumový, zahledl přes gumový pult gumovou hlavu, která se neustále sklaněla nad gumovým regálem. Gumový zaměstnanec ihned přispěchal k zákazníkovi, kterého k sobě obrátil slovy s neuvěřitelně gumovým tónem - co si ráchte přát, važený gumo? Hledám ve zdejších gumových regálech gumo na gumování. Co co co cococo že jste to řekl??! Gumo na gumování pro své gumování, opakoval zákazník. To je neuvěřitelné, gumo vedoucí, pojďte rychle sem, prosím vás, rychle.

Gumo vedoucí vyděšený gumovými výkřiky svého nejlepšího zaměstnance obzvlášt gumového, vyplašeně se vynořil ze svého gumového prodejního kumbálku. Blb, gumazaměstnanec stál u klidného zákazníka a sipajícím hlasem volal: Gumo vedoucí, on chce, abychom prodali gumo na gumování. Gumo vedoucí již razil k dvojici a zaslechl svého nejlepšího gumového zaměstnance s požadavkem zákazníka. Nabyl barvu popela velice gumového. Poté, co se vedoucí probral ze zvlášt silně gumového šoku, pravil: Zločinec, zločinec, zločiten. Zákazník probral oba gumáky slovy: Jsem gumový, řekněte mi, jestli jsem zločinec, když chci gumovat gumou, gumové prosím. A dejte mi už tu gumo, protože musím jít gumovat.

Zločinče, ty jeden pachateli, negumový vyvrheli, strašlivý lotus, jistě je vás více, protistátní gumoživle, chceš vygumovat na jeho nejvyššího Gumo. Ano ano, chce nás zničit, docela vygumovat, a jistě jsi protigumař, nenávidí gumo.....

Volejte Gumoše, rychle at přijedou gumouši, gumouši, jedině gumouši.....

Po Filckově smrti uspořádali jeho přatelé sbírku básní pod názvem *S u r s u m C o r d a*, ze které přetiskujeme předmluvu a některé vybrané básně.

Předmluva

Dost vás se Vám do rukou malá sbírečka básní Josefa Horna /Filicky/. Jsou to jeho první, ale taky zároveň poslední pokusy o písemné sdělení formou poezie. Zemřel 6. 1. 1985. Těchto pár básní zachycuje jeho poslední rok života. Jsou věrnou kopí toho, co se v něm poslední měsíce odohrávalo. Ize v nich najít vnitřní zápas, citlivost duše, hledání pravdy, jistot a smyslu, životních zkušeností, ale taky pokračující nervovou chorobu, kterou si léčil v Psychiatrické léčebně v Horních Beřkovicích. V posledních básních je cítit silný motiv křesťanství, kdy právě k víře v Boha a skrz Krista si vysvětluje některé svě vnitřní dosavad nezodpovězené otázky.
Přez veškeré životní úskalí /blázinec, kriminál/ si zachoval lidskou tvář a citlivost duše.
Sestavená sbírečka jeho básní je malou vzpomínkou na něj.

EXITUS

Snad jsi se umoudřil ve stínu stromů,
tep srdce promluvil ke svému Bohu.
Zranění šeptalo, rodilo vzdor.
Mrzák zas zasadil nový strom.
Meduza sahala po temném plodu,
mozek se rozstříkl v ubohou zrůdu.
Strašidlo zděsilo hlupáka břich,
dostal chuť na játra - už můžeš hnít....

podzim 1983

KOH

/ HORN /

Strhal jsem svůj šaškovský šat
to padl můj král.
Zvedl jsem štit, tot věrnost ctná
když přispěchal dábel a podal svůj zlo-
mený roh,
hojností zaplněn, kořisti vítěznou
bojiště krvavé, havran jen přelétal.

Taškář byl mrtev jen rolničky cinkaly
satan se odšl v královský šat
v poli se ozval zvířecí řev,
to vítězní metalí kostky o králův meč.
Teď víno vytrysklo, rudé jak krev
havran jen létal a hltal ten děs.

Blázen se objevil a zpíval písničky.

rval srdce vrahům i jejich psům
 děvky jen křičely chtěly svůj hřich,
 hrobů bez kříže chtěly dát cír.
 Dábal se uzmíval, ulomil druhý svůj roh
 zařval a připil si, ať takový každý je rok.
 Havran teď nelétal, usedl na strom
 padal již soumrak, vlků to noc.

zima 1983/84

AREST LITOMĚŘICE AREST

Praskaly žaláře v hranatých šveh
 bezvěrci řvali na dobytek.
 Stříhané hlavy dohola
 hlídaly kulky z olova.
 Psal štěkot provázela den
 očistě vozku byl zasliben.
 Kameny složeny tvořily hranici
 tvůj život má být jen gumovou jepisí.
 Vrata se točila na pántech
 Kameny snímaly na patrech obludy hltavost
 posedlouželecny stěny rozsedlou.

Žalářův hlas se ozýval v zdech
 mučených - výtah - umlčel řev.
 krysy se dívaly z hajzlových děr
 na spáče, v sklepení při svítle - ač nebyl den
 Duše se kroutila jak stará mříž
 šat vězenský maleval vápenný kříž.
 Vzpomínka krotila hlídačův krok
 ešusy padaly po celý rok.

Občas se ozvaly oprátky končících
 nebylo soudu - nebylo věřících.
 Netekly slzy, kapala krev.
 Pláč bílý byl ohavný, jidašský zjev.
 Zoufalství bezmocných nělcítil pláč,
 jen gumové obušky, vězenský řad.
 Dopis od milých lomil tvou duši
 raženým podpisem z prasečích uší.

Železným dveřím vydal paragraf vzdech
 talar tě nechává předvídět v okovech.
 Ohýbají tvou páteř zepředu
 chtíjí do tvé zadnice ze zadu.
 Nenašli žádná pokladý
 můžec se obleknout - píši ti k soudu doklady.

Železa k opasku vázají
 na cestu si zbraně rovnají
 teď nezbývá než k Pilátem jít
 cestě osudu podat tu správnou nit.

zima 1984

VZKŘÍŠENÍ

Ty poneseš první svůj kříž
Te abys spatřil, kdo tebe miluje
Sám spasitel tvůj, Kristus Ježíš.
Za tebou pujde nezměrný lidu lán
Hladit tvou duši bude tvůj Pán.
Netáhnes do kopců kovancou mříž
Tvá duše žadá povznést se výš
Do hlubin zřítí se žádost mne
Kalvárie řekne ti - buď vůle Tvá.

duben 1984

INRI

Podivná stavba do výšin ční
Že i mrakům se vraší čela
Černé se obloze rozlézá stín.
V tom podivném monstru je šlechetné srdce -
Božské
nevinné pláče nad lidmi
jež v lomech by žalu na kříže lámat mohli.

Světlo se zatřptytí z dřevěného břevna
svít nebeský zazáří z koruny trnové
Krále židovského Ježíše Nazaretského.

Slzy v očích Spasitele svítí jak hvězdy na nebi
vyjdou s večernicí, aby zvěstovaly, že utrpení
Syna Nebeských dokonává.....

Nuže lidé, jen pro nás krev byla prolita
Mesiášem na kříži
Spasitelem, jenž za spásu duší a světa
vydal se Pilem vstříc na vzdory záchranně
nelitoval - svou duši jako pancířem lidstvo
ochránit.....

Můj druhý Ježíši, padám na kolena před Tvou
obětí a utrpením,
modlim se za Tvou nevinnou krev a rozedřené
rány,
Pláču a nesu ve svém srdci s Tebou Tvůj kříž
Tvou nevinnost pozdvihám z prachu,
do něhož klesáš pod tíhou kříže.....

Tvá matka Marie Panna, srdcem jak Ty nevinná
střetavá se s Tebou
slzami obnývá Tvoji královskou tvář.
Oheň lásky boží rozkvétá lilií a slzičkou
Panenky Marie
AMEN

září 1984

OČEKÁVÁNÍ

Tvá bolest je nesmírná jakoby nekonečná
 Rvoucí tvé poslední vlasy
 které mají vydržet nejdéle z nastavující hniloby
 Nevíš ještě jak souhlasit s šepotem víru
 v němž se ocitla každá Tvá myšlenka
 rozpadající se s vůní mrtvolou.
 Vím, že se nebráníš smrti života
 přátelsky přicházející hluboký i hlasy
 kynoácími v nedvěru tohoto světa.
 Rozplývají se otázky nastavujících časů,
 plísní a houbami porostlých kamenů,
 vlhkých kostí potežených slizem bující lepy.
 Světelnd spásy přicházející epileptickým
 záchvatem
 rozprostírá svou pavoučí síť nad vše nesrozumitelné
 jemností utkanou otázkou bytí.....

září 1984

SURSUM CORDA :

Odcházím z dvacátého epileptického století
 hroutící se doby rozpolcených lebek
 a přítomnosti přesycené schizofrenií.

Unikám z prostoru smršťujícího se času
 přes hraniče embryonálních myšlenek
 odvracím se od jsoucna hniloby
 a nalezum kříž - hmotu do transcendentna ---
 jenž jsem před szíraním temnotou
 zavrhl.

Jak lišej smrtihlav letí myšlenky z dob
 co započaly návratem do tchoto bytí.
 Hroutí se víze světa, jenž není a znova má
 započít -
 - zas ve svém šílenství.

Přichází paratéze o podzemním sluci
 jež hvězdou temnot počíná ---
 měsíčním svitem v kalužích krve a zlamaných
 křížů.

Pohaslo světlo v očích tvorů
 ty k Bohu mají nejbliže ---
 řevem nepříčetným v duších a srdečích ---
 --- satanu bližšímu.....

21. září 1984

... vulgo Horoir

Mátor se narodil v roce 1964, žije v Brně.
Výběr je sestaven ze sborníků "V lávci je
na dně" a "Zákaz vycházení". Práce spadají
do let 1981 až 1984.

MOLITBA PRO MATKU

Snad jsem ti ve svém minulém životě nějak ublížil
Jebo sis snad naivně myslela
že tenhle bude lepší

Proto jsem si jednoho srpnového dne přišel na svět
(dodnes nevím proč jej s takovou vervou oslavují)
Venku byl horký podvečer
A nedúposlný člověk vystavil dalšího tvora své krutosti
Vypadl jsem do ní asi příliš nepřipraven
Za to děkuji
Bylo to příliš náhlý
Než jsem si stačil něco uvědomit
Byly tu lidé a přivázali mi číslo
Byl jsem na losmrť označen
Proč mě proboha nepraštili hlavou o zem
Než jsem si stačil něco uvědomit
Znovu bych se propadl do toho láskyplného klidu
Jenž mě doposavad obklopoval

Hrozný svět mě přijal po svém
Od počátku se mě snažil přeměnit k obrazu svému
Tuž!
Udělat ze mě jeden z typizovaných výrobků
Jenže jsem byl atypickej
Takže jsem tam kde jsem
Ale nemůžu to vyslovit
Protože mě napadaj samý sprostárny

Mnohokrát už jsem chtěl napravit co se tenkrát pokazilo
Ale neměl jsem na to tu správnou odvahu
Jsem poslanej
Protože něco jsem si z toho sv. t. asi přece jenom vzal
Proto se asi přivádí do úplnýho bezvědomí
Všechna chemické jma prasárnama
Kerejma nás zasypávaj
V naději že v něm zůstanu
Radši nevnímat
RAĐŠI NEVNÍMAT
RAĐŠI NEVNÍMAT
RAĐŠI NEVNÍMAT
RAĐŠI NEVNÍMAT

20

EXISTENCE ALKOHOLIKA JAKO OSOBNOSTI /V2NOV8NO KOLEKTIVU PIVNICE U FORMANA/

Touto prací bych chtěl čelit některým pavědeckým tezím, jež odmítají uznat alkoholika jakožto osobnost, vysvětlujíce jeho existenci vlivy patologickými. Tyto teorie je nutno rázně odmítnout. Alkoholik, zvláště pak v notorické fázi, je jedinečnou anomalií osobnosti, povznášející vývoj společnosti. Ve společenském žebříčku tedy něco na způsob indické kasty brahmánů. Alkoholik je člověk se zvláštní vůlí. Za své přesvědčení je vystaven represím a perzekucím ze strany společnosti, ta si jeho jedinečnost a originalitu zřejmě uvědomuje, jinak by nemohla vynakládat takové prostředky na jeho "nápravu", kterou tak samolibě nazývá "léčbou".

Většina velkých lidí minulosti byla alkoholiky. Alkoholici bývají většinou lidé vnímat a citliví. Pití alkoholu anásledné opíjení se je jen reakcí senzitivní osobnosti na negativní vnější vlivy.

Nyní by bylo vhodné připomenout si vývoj alkoholika.

1. konzument: je prvním článkem ve vývoji alkoholika. Konzument si ještě neuvědomuje blahodárný účinek pití na svůj organismus. Pije více méně náhodně. Když se opije, bývá mu špatně a delší dobu se nemůže na alkohol ani podívat. Má také ještě spoustu nezdravých názorů. Vývojem ale může dospět do fáze

2. kdy se stane pijákem alkoholických nápojů. Piják pije alkohol již pravidelně, ale stále živelně. Pije proto, že mu pití chutná, ale sleduje již i jeho účinek na organismus. Občas se mu stane, že se opije. Druhý den mává kocovinu. Negativní jevy jsou u něj ještě přítomné. Stará se například o rodinu a o dobré postavení v zaměstnání. Protože sám již uvědomuje účinek pití na svůj organismus, pečlivě se stará, aby jeho okolí o ničem navědělo. Pokud se zdárně vyvíjí, v brzké době dospěje do stádia

3. kdy se stane konečně alkoholíkem. Alkohol se pro něj stal psychickou nutností. Pije pravidelně a pravidelně se také opíjí. Když se opije, zvláště po nekolikadenních tazích, nastanou u něj abstinencní příznaky. Za alkohol vydává většinu svých materiálních prostředků. Mezi svými přáteli se vbrzku stává jakýmsi mesiášem alkoholismu, ale většinou jeho přítel stejně tvoří alkoholici. Na tuto fázi již plně navazuje fáze nejvyššího poznání, fáze

4. fáze notorického alkoholismu. Tělo si již na alkohol zvyklo a vyžaduje jej. Alkohol se stal fyziologickou nutností. Dostal se do popředí hodnot. Pokud je alkoholikovi odejmut, nastane velmi těžký abstinencní syndrom, který může přejít až do komatu. Po psychice i přízemní fyzično pochopilo, v čem je spása lidstva. Člověk již nemůže bez alkoholu žít. Je již vybezen pro odchod z lidské společnosti. Ten nepřijde náhle. Výlet do ráje, kde se bude napříště pohybovat jeho duše, se nazývá delirium tremens. Těch může být několik, než přijde stav opravdové blaženosti, Korsakovova psychoza. Potom již nic nebrání tomu, aby přišla smrt.

Při psaní výše uvedených řádků mě napadlo několik tezí. Především, že tato práce nemá jen vědecký, nýbrž i teologický charakter. Stav nejvyšší blaženosti zná přece buddhismus, který jej nazývá nirvánou-vyhlisnutím. Nelze připodobnit Korsakovovu psychozu, nejvyšší metu každého opravdového alkoholika? Alkoholik jako jeden z mála lidí v naší společnosti má svoje božstvo, kterému obětuje bez výhrad vše. Toto božstvo se jako jediné na světě stará o svého vyznavače už za jeho života a nikoli až po smrti. Božstvo - alkohol prostupuje celou osobnost alkoholika a vazařuje z něj. Pití, opíjení se je pro alkoholika vlastně náboženským úkonem, bohoslužbou a má stejně jako alkoholikův vývoj několik fází. Proto bych se u nich dovolil zastavit. Fázi

1. nazveme fází přípravnou. Celá bytost alkoholikova touží se napít.

Toto nutkání představuje něco vyššího, je to daleko silnější než člověk sám a nelze tomu nevyhovět. Alkoholik přichází do svatostánku, do hospody. Cestou se na pití psychicky připravuje. Spousta význačných alkoholiků potvrdí, že se lépe pije, rozplánuje-li si člověk cestou do hospody celý úkon. Většina alkoholiků chodí do stejné hospody. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že alkoholik zakouší velmi silně nepříjemné pocity, vstupuje-li do známé hospody. Právě proto asi velká většina alkoholiků hospody nestřídá. Pozdraví se s personálem, se kterým se většinou zná, usedne ke stolu a nadchází fáze

2. kdy si dá první pivo. Tady je nutno se zastavit. Nikde nebyla přece řeč o tom, že si to pivo objedná, i když v restauračních zařízeních tak bývá zvykem. Je to nenápadná pochvala personálu kořelen a hospod nižších cenových kategorií, kam alkoholici většinou chodívají, za diskrétnost a snahu o v tvoření vpravdě domáckého prostředí pro naše lidi. Číšník přinese pivo a diskrétně se vzdálí, aby nechal alkoholika o samotě rozjímat. První slova s Bohem nebývají většinou nejpříjemnější. Ruce se třesou a odmítají donést pivo k ústům. Pivo bývá vyp to po malých douščích a alkoholik je cel obryndán. Obyčejně již druhým pivem zvládne tyto tzv. abstinenční příznaky a může započít fáze

3. kdy se alkoholik povolná dostává zase tam, kde je mu nejlépe. Do náruče milosrdného alkoholu. Jak se tam dostane, záleží jen a jen na něm. Dobu strávenou v hospodě charakterizují alkoholici většinou jako velice příjemnou. Tráví ji většinou v hovoru s přáteli stejněho vyznání i světového názoru, někdy v obracení nevědomých, kteří náhodně zavítali do svatostánku na cestu pravé víry, v celkově příjemném prostředí. Je zajímavé, jak i zde má alkoholismus blízko k náboženství. Funkci kadidla nebo vonných mastí tu zastupuje všudypřítomná vůně od kuchyně, záchodků a rozlitého alkoholu, smíšená s cigaretovým kouřem. Místo zvonků důvěrně zní cinkot půllitrů... Také je subjektivní, za jak dlouhou dobu se alkoholikovi podaří dostat se z fáze 3 do fáze 4. U stadia 4, pro které má tak obskurní věda jako je psychiatrie název ethylismus chronica, IV. st. podle Jellinka a nejširší veřejnosti libozvučné názvy notář, notor a nebo notorák většinou fáze 2 (zvládnutí abstinenčních příznaků) a fáze 4 - příznaky ponapilosti, splývají. Na alkoholikovi ve fázi 4 splývají pohledy jeho druhů se zalíbením. Je pro ně pobídkou k další horečné činnosti. Za dvě až tři hodiny bývá celé společenství již na cestě k bohu. Obskurní věda psychiatrie má pro tento stav název ebrietas simplex (opilost prostá), nejširší veřejnost spoustu květnatých názvů, vyjadřujících pocity opilcoví. Názvy jako: pod pařou, zlomenej, zhulenej, jako carského důstojníka, jako pumpa, jako pen, zhulákanej, zcákanej atd. vyjadřují bohaté tradice, jaké v našich zemích alkoholismus po dlouhá staletí má. Zatím jsme ale mluvili pouze o fázi 4, příznacích podnapilosti. Ta we s úplnou opilostí (splynutí s Bohem) nesmí srovnávat. Osobnost alkoholika, který je na cestě k Bohu, je změněna. Pedají všechny bariéry. Vyjdou na vrch všechny kladné i záporné emoce. Alkoholik v tomto požehnaném stavu odhodil všechny masky a jedná pouze podle vrozených dispozic. Nezapomíná ovšem na nemírné pití. Pomalu se dostává do stadia

5. které se nazývá úplnou opilostí. Alkoholik našel Boha, chvíli tu pě zírá před sebe, jako by s ním rozmlouvat, poté většinou padne jako špalck. Celá hospoda zložně zírá na svého druhu, který se konečně dostal do vysněných krajin. Potom i ostatní bývají Bohem pohlceni. Někdy se alkoholici ve stadiu 5 dostanou i domů, někdy společnost, jež nemá pochopení pro nic vyššího, sebere tyto tuláky po hvězdách, jež odložili tělo v parku neb přímo na ulici a použijí proti nim represivní opatření odvozem na záchytnou stanici, kdež opakováný nocleh vynáší výše uvedené protialkoholní "léčení". (Ve skutečnosti jde o devastaci jater antabusem, o to nelidštější, že se jedná většinou o játra již značně zdevastovaná.) Ta jsem odbočil. Pokud se

2d

tedy alkoholik dostane ve zdraví domů nebo oklame bdělost bezpečnostních sborů a přespí v parku, dostává se do fáze 6. střízlivění, lidově nazývané kocovina. Některí alkoholici se rádi chlubívají, že toto již u nich nenastane. Sílívá totiž fáze 6 - střízlivění s fází 2 - první napítí. U některých zvlášt žasloužilých alkoholiků pak všechny fáze vlastně splývají v jednu. Vidíme čási, jak je ten alkoholismus mnohotvárný a zajímavý.

Tedy jsme si tedy vysvětlili samu podstatu alkoholismu: pití. Jde, jak snad z těchto řádků vyplynulo, o zvlášt složitý rituál. Alkoholici, kteří svědomitě a každý den tento rituál vykonávají, nemohou tedy být lidé omezení, jak se všeobecně traduje. Alkoholici jsou omezení jen v oblastech, na než pro své poslání nemají čas, jako je sport, pohlavní život, postup v zaměstnání atd. V těchto oblastech, pravda, alkoholici nemají možnost vyniknout. Alkohol jim ale tyto pomíjivé požitky vynahrazuje a přináší místo nich jiné. Místo věrné manželky a krásných, zdravých dětí prohlíží si alkoholici staré účty z hospod a láhve od vypitých lihovin se stejným zalíbením. Nezávidí známým vedoucím místa, vykonávajíc po-mocné práce, kde je možnost beztrestně se napít s brzkou vidinou invalidního důchodu. Žije od výplaty k výplatě. Předchází tak ne-rozumnému plánování a utrácení. Peníze mají jen jednu reálnou po-dobu: alkohol. Alkoholik dokonce nemusí plánovat dopředu svůj ži-vot. Žije tedy takříkajíc bezstarostně, ze dne na den. Alkoholik totiž umírá mlád.

Tento prací jsem se pokusil vysvětlit široké veřejnosti, co je to vlastně alkoholismus. Myslím, že moje úvaha, i když jí neizle upříti určité procento subjektivismu, konečně udělá jasno, co to ten alkoholik vlastně je. Svou prací chci diskreditovat pseudovo-decké práce doktora Skály a jemu podobných, kteří se snaží o těž, co já na poli psychiatrie s neuvratitelně horšimi následky pro osoby propadlé alkoholu.

Brno, 28. 7. 1983

ELEKTŘINA

Ležím na velkém černém stole
dráty tvořej elektrický pole

V my hlavě lítaj elektrony
tak jako chodci urpostřed pěší zóny

Na hlavě mám připojený dráty
uvnitř se to míchá pátý přes devátý

Před vočima najednou mám temno
to jak elektřina zamávala se mnou

Mozkový buňky cdumíraj rychle
ze světa se stala uzavřená krychle

Stejně vymažen mi z paměti
halucinace z vyskýho napětí

SOUVISLOSTI

Potkal jsem v pakárně
starýho vegetáka
Močil si pod sebe
a já mu vyměňoval igelit
Vykádal mi
že má doma zahrádku se včelama
a že právě kvetou stromy
Jednou ráno ho odvezli pod prostěradlem

Když mě pustili z blázince
potkával jsem lidí na ulici
A říkal jsem si
Kolik vozejků a prostěradel
by bylo potřeba
aby pohly kvíst stromy
a lidí pěstovat včely

(ona ta logika je taky k něčemu dobrá)

CO DĚLAT

Co dělat
když protože se nechceš nebo nemůžeš
"včlenit a adaptovat"
dělaj z tebe deviovanyho blbce
Vylezeš z pakárny jako potencionální schizofrenik
z EST a inzulínu
a spousta skutečne jich chudáků
končí život na kolejích

Co dělat,
snad zbytečně psát po papíru
v naději oslovit
chlastat a klepat
nebo se na to svinstvo
K O N E C N E V Y S R A T !!!!

BÁSNÍCI

Seděli seděli
Za jednou sklenicí
Nikdy nevydaní básníci
A moc se sobě podobali

Mluvili o nepříopení
A hněvu
Pak se dali
Do opilého zpěvu

Nadávali na kritiky
Na kulturu na cenzuru

Na ctitele na mstitele
A vydavatele

Zítra zase
U svého stolu
Za jednou sklenicí
Dudou sedět spolu
Nikdy nevydaní básníci

Kdo chec lidem škodit
sebe preferovat
čest za hlavu hodit
dle toho se chovat

PTÁCI

Podivní ptáci
z kostelních věží
hlasitě krákaj
potichu sněží

Co bylo včera
když nic už není
stejný jsou týdny
i ptáci stejní

Pří se sype
z kostelních věží
a venku mrzne
strach tiše leží

Podivní ptáci
nenesou štěstí
zvony zní důležitě
jak rány pěsti

MEZI LIDMI

Mezi lidmi žiju
ani nevím o tom
večer s nima piju
a co dělat potom

Obrovská prázdnota
mezi námi zeje
Bázen a slepota
drásavě se směje

Nejsou lidí bratři
nechtěj býti spolu
nedávno jsem spatřil
jak lze padat dolů

Nenávist a zloba
mezi lidmi žije
Je podivná doba
v ní se snadno skryje

U SILNICE

Stojím u silnice
přede mnou stanice
es on bé
Rovně státi zkusím
pozor dát si musím
na sebe

Neb při svém zevnějšku
hned na sebe vejšku
přivolám
Srazí mě pěsti ránou
a pak mne odtáhnou
bůh ví kam

Co je na mně zlého
kromě opilého
pohledu
Sám bych to cítěl vědět
neboť odpovědět
nesvedu

Kousek za Střelákem
Ziguli majákem
zabliká
Dali na mne hlášku
že prej pro urážku
četníka

Už se autem vezu
spíš dám přednost řezu
zápěstí
Zítra by se psalo
že se kdesi stalo
neštěstí

PALADA BEZ KONCE

Oběsil se muž celkem mladý
a zemřel prostě bez závěti
Ne srad pro sladké dívčí vlnady
Neměl s ní poměr ani děti

Dýchal se mu příliš těžce
ve víru žítí bez života
Nikomu se moc umřít nechce
Leč smrt nám sama ruce podá

Oběsil se muž celkem mladý
Nerozlučil se se všemi
Asi už umíral hladky
po životě na zemi

Chtěl žítí tak zemřít musí
To pochopil tedy správně
Když chce ať si to slusí
Však nežil nikdy příliš mravně

Oběsil se muž celkem mladý
myslel tak jenom na sebe
Když nelíbí se mu tady
tak ať si táhne dc nebo

... vulgo Fanda

František Pánek
narozen 2. 11. 1949 v Praze

Po absolvování základního vzdělání
byl tři roky v odborném učilišti (potrubář),
prošel různými dělnickými a pomocnými za-
městnáními, nyní pracuje jako noční hlídkač.
Několikrát se podrobil psychiatrickému lé-
čení.

Zde otištěné práce byly napsány v prů-
běhu roku 1985.

VELKÉ ZTROSKOTÁNÍ
valentině Těreškovové

První člověk ve vesmíru
ve hvězdách byl v Gagarinu

ve sputniku Laika -

i sovětská vlajka!

S apoštolem Paylem přemě
se že hřešit nebudeme

Na obranu Pána
meč tasila skála

PODROBNOSTI O ZLOČINU

pozdě bych leč ale k smíru
sděliti chtěl Vlajimíru:
kaktus "lenina" jsem zvenku
ukradl když vzpíral sklenku
i Božovi vrátit boty -
doufám bez nadávek slotty

Metra trasa není krátká
navíc přestupovat zkrátku
a tak snad se uvedu
jinde líp než dovedu

Básníka A. Stankoviče
kritizují jako piče
rozum se vás zastane
reiisere Formane

SOJOSTROVÍ
R. Baťekovi

Souostroví Gulag
hrdina i kulak -

Jan Palach se upálil
v oběť by ses nespálil

MAGOR

Magor sedí za ideologií

"jen aby nezmizela radost"
 paták kříže harakiri krišna
 vlastní umělecké jméno

KUDE JAK SE MJŽEŠ CHTÍT
 na očích nám zavraždit

S KŘÍŽEM JÍTI PROTIV BOHU
 s Václavem Bendou nemohu

LOPATKA BY NA KAPIČCE
 utopil nás vedy lžičce

NOVÁKOVÁ JULIE -
 jako stará mumie

TÝDEN KONČÍ NEDĚLÍ
 oí Kristova pondělí

CO SE V LÍPSKÉ PALICI
 dělo v čínské věznici?

ANI NEVÍM CO NÁM
 že jsem sám -

MNÍŠEK
 Petrovi Š.

Jako už stářím zahnědly zlatým rámem
 se slovy: "Z krve kvítek vykvet nám - "
 vcházel jsem ve snu do tohoto obrazu
 kde v lavicích řadou úzkých stolů
 seděli jako mutlové ostříhaní mnisi
 a jako v pohádce dvacáti měsíčků
 jeden z nich za okzor
 zacházel s aurou -
 červánků okolo hlavy

Poručili na stržniči
 abych se svlékl -

22
vzrušeně se tedy.
...ale policista s
chrupem jako kobyla
vrhá se na můj -
ubohý úd -

"Jdeš taky?" ptá se J.
Sundavám si tedy svetr -
a na přání muže s nežíkem
píši na zed veřejného záchodku:
"Zde padl v máji -
(datum a podpis)" -
ďábel jako amatér -
lepší než profesionál

NEDBAJE PRANIC KE SVÉ OSTUDĚ - explozionalismus

Nedbaje pranic ke své ostudě -
jaký bych pomník postavil dneska
kdybych perem lépe vladnouti uměl
tobě moje milá babičko!

ZLÝ DUCH Patrikovi

Zlý duch vstoupil do prasat
a žádal v obět po lidech
aby mu házeli perly -
ale Ježíš to stádo zahnal do moře
a na památku tomu -
má od těch dob černé skvrny

Kristus již svým učedníkům
na konci apoštolské cesty
pekl chléb

"kde si my je nohy
je čistý celý..."

msto: Na kolenou pod křížem
miluji se s Ježíšem

Nové víno do nové formy

Frostřed strništ zvoníčky
věž rodiné Rus matičky
vrána klásky kouká
sklidit vítr fouká

LITERÁRNÍ ŠKOLY
ZPOVĚĎ DAGMARY TUREROVÉ
10. 5. 1985

Hodina vysněná kokainem
v bytě fosforem a jodem prosáklém
jak pro včelku květ med
si tě získá i připoutá
světa album zežloutlé
prolistuješ a zahodiš
cit lásku za dveřmi
dlnu jsi nechal čekat
víra tvá ztracena
pomník si postavil
minulost čistou hodnotou
důvěra dávno složena
v louži špínou

Jiřáku náměstí v kostele
neviditelné počítá svědky

MADONA

Radostným zahříváním
vznesli se mnichové
po mému pozdravení
a obraz se přenesl
do chodby tmavé -
oddělené těžkým závěsem
plétěným ve výšce očí
spatřili jsme Madonu!

Na bedně jutou pokryté
seděl beznohý zubař -
škicebě se účastně: "ty máš kostí"
v zadní místnosti pisoir
krátce ostříhaná baleta
rozkroku rezavé šortky
hladila roztažené nohy
na prcopkovém otomaně
nerestí ulepkaná pacholata

KAT BEZE STÍNU

Ježíš Kristus na mě plive
právem lásky ale i ne
otisku plátna Turinského
domalovaná podoba

Vzpomínky srdce rvou
člověče ojpest -
Jidášových stříbrných
kolik je nás souzených

Zycn byl katem beze stínu

v Terezíně nezahynu
bez vědomí víny
nespáchané činy

česky psané ČVUT

česky psané ČVUT

Judem essen schokolade
šest milionů zplynovánc
jaké škody -

Adam bude žít

scenář k filmu je

Při modlitbě

sejměte helmy

hodina svatá

před vámi -

dojde všechno

zážemí PANE PRIMÁŘE

2. 8. 1985

biejšoci v blízkosti města,

dovoluji si Vám napsat

spolu s mladistvým

toxikomanem na útěku

dvacetiletým Petrem S.

po devíti měsících z šesti

maření ochrané léčby

Bohnické soudní hospitalizace

s otcovým suidičium

bez nároku do důchodu

prezenční vojenské služby

Petr: Chtěl bych se nachvilku podobat vánku
který letí širokou dálnou pustou krajinou
ten vánek se podobá hedvábnému šátku
který je můj a je mou oporou

P.S. Můj milý Magore
konečně se svými
kultuře druhé -
příspěvek vlastní
srabu s odpuštěním

Péta: Dědečku babičko
já chci elpič.

21. 9. 1985

V Bohnicích ne pro legraci
u Bašného v izolaci
ležíš milý Petře -
kdo mi slzy setře?

JOY DIVISION

"Joy Division", "Siouxsie and the Banshees" nebo třeba americká Patti Smith, později "The Residents" a "Guxedomoon". Před bychom čtenářům ukud to bude možné, některé z těch skupin jež doposud působí největším vlivem na hudební náladu 80tých let postupně představili. A zčnere u skupiny již petřil počátek melancholických 80tých let - u tragických JOY DIVISION.

Relativně často se vůbecme dočít i v našem "nezávislém tisku" o rockových skupinách, které měly značný vliv na vývoj rockové hudby před 15leti, 20ti lety. Mezi nimi jsou i skupiny jež mnohdy ovlivnily i životní styl svých nadšených fanoušků a příznivců a založily svým způsobem určitý kult, působící nepřetržitý zájem po několik let. Mezi takovéto "kulturní skupiny" rozehně patřili koncem 60tých let "Velvet Underground", "The Doors" nebo "The Fugs" (jistě i Zappa s "Mothers of Invention" nebo "Jefferson Airplane", "Grateful Dead" atd.). Nicméně čas se pohnul a s ním se svezl i další vývoj v rockové hudbě, který s sebou přinesl nové vlivy i další vývoj v rockové hudbě, nová hnutí, jež není možno ignorovat či přehlížet pro nedostatek zájmu či informací, a místo ohledu na aktuální vývoj se neustále vracet zpětky. Tentokrát přišly nové podněty z Evropy, jmenovitě punk a koncem 70tých let Nová Vlna. Mezi nejvlivnější "kulturní" skupiny punku patřili jistě "Sex Pistols", "The Clash" a "Stranglers". Hudbu post-punkové éry Nové Vlny nejvíce ovlivnily "kulturní" skupiny jako

ROCKOVÝ MELANCHOLIE skupiny "OY PICTURE" ISION

19 května k'80 bylo pondělí. Skupina Oy Pivation měla zdealoné kufry na svou vnitřní cestu za hranicí, čekalo ji americké turné.

"Oy Oy" bylo ečeno, letenky koupené. K vydání byl právě připraven nový singl skupiny s titulem "LOVE WILL TEAR US APART" (lásku nás rozdělí). Na obalu singlu byl tento nápis vyleptán do náhrobního kamene.

Oy Pivation všeck Anglie v ono "modré" pondělí neopustili. Večer před tím spáchal jejich zpěvák Ian Curtis sebevraždu. Ovázel si kolem krku pravé ruce oběsil se.

Pár hodin předtím si Ian Curtis pustil na video-rekordéru ve svém pokoji svůj poslední film-film svého oblíbeného režiséra Wernera Herzoga - "SCHWESK". Kazetu už nevyndal. Oběsil se právě tak jako hrdina tohoto filmu!

Ianu Curtisovi bylo 23 let.

Erzgův film může mít v tomto případě příliš symbolický smysl než abychom se o něm nezmínili. "Stroszek" (1977) je příběh mladého člověka, outsajdra, který je o malu ale jistě drcen zlem, jež je na něm bezdůvodně ráhnáno společností. Tení vyhnutí, aby se toto zlo nakonec nestalo i součástí jeho bytosti. Erzog se zde jako v mnoha jiných svých filmech pokusil o nelítostnou studii zla jako fenoménu který nás obklípuje a který bezesmyslu hubí každého jedince. Outsajdr Stroszek je věšnivým protestem proti světu v němž člověk redukuje člověka na svou žběť, v němž konzumní společnost každého nezadržitelně dehumanizuje a znevěnuje lidské tváře. Hrdina, aniž víme vlastně proč (a sotva je si toho vědom on sám), putuje z jedné německé polepšovny do druhé a pak nakonec až do vězení. Poté, co je konečně propuštěn, stává se zajetcem řadých a nenátečných ulic Berlína. Zoufalý se pokouší o únik do USA, kde se bezcílně toulá ve společnosti prostitutky a jednoho podivného sítce. Směnou místa, pokusem o únik se pouze změnil prostor jeho pohybu a možná charakter zla, jež ho drtí; avšak nikoliv jeho vodstata. A ak Stroszek je tu obětí a jeho sebevražda uzavírající tento beznáčejný kruh je vlastně vraždou, kterou na něm páchá společnost lidí. V tento filmu jasobý režisér Herzog došel nejhloběji k pramenům lidského zoufalství i ejdále ve své negaci; až tak daleko, jakoby i on sám byl schopen absolutní bezvýchodnosti svého poznání. A pakliže tato slova slítili Werneru Herzovi přeneseme na Iana Curtise, jenž se s hrdinou jeho filmu i sám a tragicky ztotožnil, snad pak pochopíme, alespoň zčásti, celu hloubku této tragedie.

Článek týdeníku později přinesl britský hudební časopis FEW MUSICAL EXPRESS ieni - Nekrolog Ianu Curtisovi -

ROCK je tak zvláštní věcí, že je opravdu zázrakem jakého bývaly dosáhl. Vždyť je to novětšinou jen směs násilí a stupni, někdy nekonečná řada lží a plno umělosti. Někteří lidé však z něho dovedou získat víc než jen rámus a nestavitevní hluk. Rock je snad dvojí - ten dobrý, schopný bavit a dát zapomenout na sezónní neklo a pak ten velmi dobrý, který vytváří jednotlivci a hudebníci kteří mají schopnost zkoumat a soudit osudy i systémy v umělecké totalitě a někdy také v kritické nezbytnosti. Tento rock si pak vytváří svá vlastní dráma. Tvář rocku se tak proměnuje díky těm, kteří s sebou vnáší nový jazyk, nové tóny, nové melodie a nové vize. Je to právě tento ROCK, který je schopen nás rávě tak děsit a strašit jako bavit. Je to, a vždycky i bude, rock, který bude odražet veškerou obludnost našeho světa, našeho boje i našich nesnáší, rock, který bude hovořit jazykem našich srdcí, paterí a očí dalek více než jen jazykem slávy, módy a chvílkového štěstí. Ednou ze skupin jež se objevily aby do rocku přinesly nový jazyk byli

nepochybně JOY DIVISION!

JOY DIVISION nás bezesporu vykolejili. Jejich hudba byla plná horroru a hrůzy dneška. Veškerý ten laciny strach za šesták z pouťových boud, jekýkoli trik zrcadel, efekty domu hrůzy - to vše bylo pryč. Místo toho se objevila katastrofická vize protikladu absurdit, paradoxů, údivu a střechu. I ad našimi hlavami visí neustále ten Damoklův meč společnosti, jakoby černá smrt byla skutečně jen na dosah, zkáza za rohem - taková byla vize Joy Division. A přitom je každá viseň navíc tajemstvím i výzvou. Jejich hudba byla brutálně smyslová, ale také melancholicky něžná. Jejich písni se nevyhýbaly smutku, krutosti a utrpení. I koli včak z čiré nenávisti anebo touhy oponovat za každou cenu. Táleko víc je to nenávist vůči průměrnosti, lhostejnosti a pokrytectví. Sámozřejmě, nikdo nevěří tomu, že rock by byl spásou a nic není nebezpečnejší než spokojit se s jeho nabýskaným povrchem. Lidé stále berou rock takový jaký je a nepřemýšlí příliš o tom, jaký by být mohl. Joy Division však posunuli možnosti takového rocku až k samým hranicím. Velice dobrý rock je umění a není se za co stydět. Velice dobrý rock je dramatický, neurotický, soukromý a intimní. Ať to byl Jimi Hendrix anebo jsou Joy Division, naznačoval nekonečné možnosti a konfrontoval ubohost. V protikladu k neosobnímu vykřisťování rockových postupů přemění tu vše zázračně přímo z nitra subjektu.

Je to jen zřídka kdy, že by rávě tenhle velmi dobrý rock vyprodukovaný čisté inteligence, je tomu spíše naopak - vytváří ho sny, naivita, i uhe s intuice, sny o lepším životě, o hlubším pochopení světa. To jsou vlastně sny toho nejlepšího rocku.

Joy Division dělali umění. Předsudky, které lidí mají vůči samotnému svu "umění" je často odhání a nutí je uvažovat o čemsi nerealistickém, ned sažitelném a nedotknutelném. Joy Division však vkládali do rocku jen a jen realitu. Přezevšehnu intenzitu i násilnost jejich hudby nikdy neztrátila rytmus, melodii, atmosféru a tak zůstala hudbou. Joy Division hráli ten nejlepší rock "nové vlny".

Ke kamérám a bleskům se chovali přezíravě avšak i přes všechny pověsti o nevýstupnosti a kamenných tvářích, chladných maskách dokonalé "image", to byli obyčejní kluci. V šatnách si povídali o fotbalu i o holkách, protah vali fanoušky zadarmo, adami pořadatelů atd. To, že svou hudbu kreslili přímo graficky přesné krajině nedocenitelné síly ještě neznamenalo, že by se ostrážitý Peter Hook (basskytara), neomylný Bernie Albrecht (kytara), tichý a prostý Stephen Morris (bicí) a stydlivý a zdvořilý Ian Curtis vyšli na scénu, v jediném okamžiku se řed proměnili v zář a třpyt. Jejich síla a čistota významu jejich hraní byla vždy hned od počátku zřejmá.

Sned je to zbytečné zdůrazňovat, ale Ian Curtis byl velice emotivní romantič. A to, možná spolu s ochotou nadchnout se hned pro věc, kombinováno s celou řadou dalších konkrétních problémů osobních, rozhodlo o tom, že se Ian Curtis rozhodl nás opustit.

Že se ze smrti Ianase Curtise stane mýtus je zřejmé už nejen kvůli kálibru a typu skupiny jakou Joy Division byli. "Nothing to gain, nothing to loose ..." (lení co získat, není co ztratit...) - slova a texty písni Ianase Curtise budou znova zvažována a dramatizována aby se otevřely nové perspektivy. Jsou totiž hluboce zakoreněna tam v temnotě, kam nikdo z nás nemůže!

Čekoliv se o Curtisovi nepíše, přispěje k vytvoření mytu bez ohledu na to, bude-li tato mýšlenka dobré či špatně. Věci je potřeba doříci a vyslovit pokud možno bez emocí. Ianova smrt dala jeho slovům punc konečnosti a ostří srozumitelnosti. Když budeme poslouchat staré i nové alba Joy Division, mýtus nabude nových forem a bude ještě silnější, obohatený o naše vlastní.

Joy Division hráli poprvé v květnu roku 77 po mnoha měsících svých vzrušených písní. Původně se však jmenovali "WARSZAWA" a to podle titulu jedné ze skladeb na Cowieho albu "LOW". Začátky nebyly valné, první singl nebyl vydán pro špatnou zvukovou kvalitu nahrávky, koncertů nebylo mnoho, ale novět kapely rostla.

Tednu chvíli zamýšleli podepsat smlouvu s některou velkou společností, ale pak zůstali u původní firmy Factory a zde vydávají i své první LP. Když se pak začalo docela dobře prodávat, zůstali. Tato deska pojmenovaná "I KNOW PLEASE JESUS" ač první, byla hned úspěšná. Přestože hudební vývoj a pokrok skupiny lze zpětně sledovat i na dalších deskách, zůstává sice důležitostí tohoto prvého alba i dnes obdivuhodná. Někdy mezi natáčením singlu a prvním albem došlo k oné drastické změně kdy se z obyčejné běžné kapely stali JOY DIVISION. Fantastickou rychlostí si vytvořili svůj jazyk i svou tvář. Otázka dneška je, zdá se smrtí Ianu Curtise ještě všechno definitivně pryč.

Curtis nebyl jedinou hlavní osobou kapely, skládal většinou texty a přispíval k hudbě. Zatímco Morris a Albrecht nedávali "programově" žádná interview a Hook byl zcela proti nim, Curtis byl jediný kdo občas něco na skupinu prozradil, kdo pronesl svůj názor i jinak než hudbou.

Víme, že Joy Division nemohli a nemohou odhalit ani odvalit onu velkou iluzi jež rockovou hudbu provází, ale alespoň jeden stín z ní odfoukli. Mohli totiž odhalit záměrnou glorifikaci vlytkosti a vulgarity velké části komerční rockové hudby i snahu tisku naznačit nesmyslnost předpokladu, že by rock mohl být případně jakousi potencionální zbraní umožňující změnu děního stavu. Znovu se uksuje že každý dobrý rock je součástí boje, částí širšího uvědomění a rozhodnutí, že je něčím tím co dokáže odstranovat předsudky a omezení. Velikost rocku je v jeho emocionálním efektu na jedince. Boj a konflikty nepřestanou, neexistují opravdová bezpečí ani skutečná útěcha, hranice naší existence je příliš klasická. Ian Curtis se rozhodl odejít a přece za sebou nechal slova tak silná že nám dál pomáhají hledat, bojovat a přežít. Joy Division ani jiná kapela svět nezmění, ale dobré že existují. Efekt jejich tvorby, to neznámé chvění, které objeví každý kdo se naladí na stejnou vlnu, žije dál. Jejich násady, vzhled to všichni musí inspirovat, vzrušovat, vyzývat. Hodnota Joy Division je hodnota lásky.

New Musical Express
červen 1980

Ian Curtis ze sebou nechal slova, nechal za sebou i dvě alba, jejichž recenze uvedeme na dalších stranách za chvíli, ale nechal za sebou i zbytek své kapely Joy Division - Hooka, Albrechta a Morrisse, pohrobky Joy Division, kteří se s nenadálou a tragickou skutečností pokusili vyrovnat. Úmrtí Hookusem, a myslíme říci, že Hookusem úspěšným, bylo vytvoření nové skupiny nesoucí název NEW ORDER.

Vidíme se však znět do roku 79, kdy se hudba skupiny Joy Division dostává do širšího povědomí publike, reprezentujíc v nové "postpunkové" éře "nové vlny" nový styl, pro nějž se ujal poněkud nědsazený termín - "GOTHIC ROCK", termín označující nový melancholií přebujelý žánr rocku. A jelikož nemáme dnes již jinou možnost jak se počítat na živém vystoupení skupiny J.D. z oných dob, vypravme se tedy na koncert alespoň s recenzentem N. Expressu na Londýnskou Univerzitu, večer 16. února 1980 -

Nevím dle st dobré kam si to namířit dřív. V každém koutě druhého patra téhle dosti anonymě vyhlížející budovy londýnské univerzity, totiž, jak se zdá, hraje dnes večer nějaká kapela hodně pozornosti. Abych stihnul vše, ne to bych mohl mít něco jako stroj času a to tedy nemám a tak nakonec nechávám být skupiny Section 25, Public Image, Joy Division Fatal Microbes, Smells i Killing Joke abych vešel rovnou a přímo do cílu, kde právě začali první svůj výstup JOY DIVISION.

39

Konec je vyprodaný, je tu plno. Ono totiž vidět na vlastní oči a na vlastní uši slyšet vystoupení této skupiny - živě - (pakliže jste patřičně naleděni), je v dobrém smyslu slova o třásající zkušenost. Čte jakoby se sem do sálu vkrádala pomalu ale čím dál víc hudba doposud snad někde zakopaná. Vylézá ven ze všech stran kolem vás, pomalu, klidně a jasně až nakonec dosahuje tak instinktivní dynamiky, že se stává orgastickou oslavou. Introvertní ponocení každého z hudebníků i osobitost každého z nich je vhodně přiměřená, vyvážená a jakoby plně pod kontrolou. Jakoby "privátní" hudba je tu nucena opouštět svůj úkryt a přímo "řed ušima" posluchače se tu v atmosféře sálu otevírat, odkalovat a rozvíjet. Přetlak a napětí jež tou hudbou vzniká je až zarážející a rozhodně nekomunikační a nezvyklé. Sama prezentace již se skupina publiku nabízí je šedá a skoro by se až chtělo říci ironicky-zdvořilá. Stejně tak o zvuku kapely by se dalo říci, že je orchavě přelétavý, hluboce temný, někdy i úmo černý. Snec Ianu Curtise, to kosmické motýlí třepetání-křeče motýle chyceného do rastri, to je snad jediný pohyb na pódiu. Je to nezvyk, ale tím je jediná vizuální reprezentace celého toho složitého vnitřního zápasu jež je hudbě Joy Division vrozené. Richard Jobson snad správně ekl, že hudba Joy Division je opravdu nefalšovaně násilná, a že toto násilí je násilím krásy zakořeněné ve zvířecí touze, zhroucení a zlomení, zábrenách, nezdaru a fatalismu ...

Snad je to jen nepozornost posluchače, ale mezi jednotlivými skladbami málkdy zaslechnete víc než jedno, dvě, tři slova z pódia, ale snad je tomu opravdu jen mou vlastní netržlivostí a nervozitou. Žádné předmluvy a žádné úvody, zato uvnitř písni jsou všechna slova vyslovována jasně a rozvlně, ba přímo opatrne. A nejen slova, ale situace, události, místa, dilema a představy - vše jakoby z nějakého vzdáleného primitivního ještě světa plného strachu, úzkosti a zoufalství.

Joy Division jsou silným zážitkem a podmaňují si vás abyste uvěřili všechno jejich projevům. Jejich písni to jsou útržky z melancholií, nočních můr a smutků, zřetelně prokreslené, silné a osobní. Ale sny a noční můry

Joy Division jsou místa a situace v nichž tu žijeme i my všichni a z nichž se uniknout nedá.

Joy Division neustále přichází s novými způsoby jak měnit svou formu, přizvuk a texturu hudby. Nové výsně právě tak jako ty starší si zachovávají on typické "nepřátelství" a prostorovost. Jen se dál zvětšil důraz na vedoucí bassu a aktivní bicí. Ještě víc se zjednodušili a přesto působí víc. Písni mají extrémní "para-melodie", některé jsou zcela bez kytary a je v nich překvapivá, váhavá až potácivá melodika. Nové předvedení syntetizérů nepoškodilo soudržnost a rovnováhu hudby, právě naopak - zvětší se možnost způsobu vyjádření efemérního terroru, kterého jsou J.D. teď schopni dosáhnout.

Částí úsněchu skupiny je i šíře a jistota reakcí jež dokáží kolem sebe inspirovat. Při tomto vystoupení to byla láska, všeprostupující stimulace i frustrace - to všechno zároveň. Hlas za mnou přiručoval Joy Division ke starým Pink Floyd z jejich raného období v undergroundu. Těžko slyšet nicméně jejich hudba je tělesná i zářivě průzračná, hudba nekontrolovatelných emocí, impulzů a úzkostí. Hudba jednoduchá, nikoli všecky stohyslná; kryptická a jinotajná, nikoli však neprostupná a neponiknutelná. Skupině J.D. se tu teď podařilo proměnit všechno to nevyslovitelné a nezřetelně mlhavé do konkrétních nálad i těch nejhledavějších významů co jich člověk má.

Joy Division jsou teď lepší než kdy byli.

V roce 79 skupine Joy DIVISION vydává své první album nazvané "UNKNOWN PLEASURES" (Neznámé slasti) v anonymním černém obalu. Zde je jedna z recenzí, kterou uveřejnil 21.7.79 časopis Melody Maker -

"Mluvit dnes o životě, to je jako mluvit o provaze v domě oběšencově."

Je to dnes už tak obvyklý námič, všechny ty úvahy co s životem, že se z něho normálně stává klišé. Věci se dnes hroutí a rozpadají se před očima. K zamykání problémů našeho světa se dnes potřebuje stále více a více páčírů, novin a slov - více než kdykoli předtím. Praskliny a trhliny se rozšiřují a uvnitř lidí, ať již skryto, roste šílenství z toho, že stále více lidí si uvědomuje ona drtivá soukolí, mezinárodní v níž se tu všechni přesýpáme jak drcený písek, drceni navíc ještě tím, že jsme nuceni čítat a pomáhat dřít oslatním. Součeme se nad pronestí, ale jakýsi záhadný moment "y", mění setrvačnosti, který udržuje kyvadlo na napjaté řeňuře stále ještě působí a my se vracíme znět. Co však ještě můžeme dělat, ptá se dnes tuklik lidí. Existuje vůbec ještě nějaká adekvátní akce? Populární hudba je v těchto dobách krize stále ještě jedním z relativně prosperujících odvětví společnosti v kapitalismu. Je snad úspěšná i proto, že se tu v ní podařilo na tak malém prostoru stěsnat rebelii, vzpouru, tvorbu, energii sexu, představivost, tanec atd. - tedy všechno to, co v mladých lidech vře. Je toho rocku tady v Anglii tolik, že už téměř každý musel akceptovat i ten proces vyprodaných hal, sálů namáčkárených lidským masem k presknutí tak jako vlastních pokojů, kde to zase vylézá z rukou a nebo z plastikových placerek na gramofonu. Je to železný kruh tvorby konzumu, tvorby a konzumu, jehož obruče se těžko lámou neboť zároveň dávají i berou, pochlívají právě tak jako osvobojují.

"Pokusit se najít klíč"

"pokusit se najít cestu"

"pokusit se uniknout!" závěrají v jedné své skladbě Joy Division.

"Unknown Pleasures" je odvážná nebídka, je to i sen na který se dá tančit tak jako i brilantní zachycení našeho místa a času. Skupina Joy Division pochází z Manchesteru, průmyslového centra obklopeného městskou, bezútesně pustou aglomerací, ale i kdyby tu šlo jen o toto město, nic by to neměnil na skutečnosti, že výpověď této desky je ve svém úsudku tak přesné, že i v širším a obecném dosahu trefila přímo do "černého". Snu tu na desce prostorná a cirkulující téma, jež jakoby pocházela z běžného snění a jsou perfektním odrazem všech těch temných míst i prázdných prostor na něž člověk narazí bloudíc Manchesterem nebo průmyslovými městy jemu podobnými: nekonečné sodíkové výbojky dlouhých, nikam nevedoucích ulic, v polonišerí domů skryté poloexistence viděné jakoby jen z uhánějících aut, nevýrazné industriální čtvrti, téměř prázdné lidi a pusté, nekonečné opotřebované zbytky 19. století s rezivými fabrikami kde vše utlouká rezivý děšť odplavující do kanálů špínu. Není to specifikum jednoho města, ale kteréhokoli města jež prošlo průmyslovou evolucí a které se stalo jen jedním z mnoha dalších příkladů všeho toho rozkladu, úpadku, hnítí a unylé malétnosti skonu, pomaleho zmírání. Takhle vize, kterou nám Joy Division zpřítomňují svou hudbou je přesná a iléhavá. I kdyby to vše bylo jen věcí náhody, nebo neopak vykalkulovaného úmyslu či snad vědomého "designu" skupiny, "Unknown Pleasures" spolu s poslední radou jejich vystoupení zařadilo dnes skupinu Joy Division na samý vrchol britské rockové hudby. Podarilo se jí dotáhnout téměř k dokonalosti všechnen ten původní ranný chaotický vztek a temná pionerství z těch dob, kdy se tahle kapela ještě jmenovala "Warszaw".

Tíuly písni, jež si můžeme přečíst na jinak černém obalu opět prozrazení, že tu jde o záležitosti a reakce individuů chycených do pastí jiného a sešerlého vnímání, pesimismu, vzteku; paranoie a odcizení. Rážko se to dá označit za příjemné či krásné, nicméně všechno to na vás tléčí a nutí vás to přemýšlet a uvažovat. To co Joy Division dává jejich osiří a nímž na vás jejich hudba útočí je soudržnost jejich vizí prostupující hudebním vyjádřením, napjatou tanečností jejich rychlejších písni a jakoby snové hláskování smyslu a až hypnotizující zaříkávání v těch povalejších. Všechno tu závistí na napětí a protikladech bassu. (P-

ter k), bicih (Stephen Morris) a kytry (Bernie Dieckin-Albrecht). Ian Curtis si polohlesem hluboko robrukuje nad navracejícimi se hudebními prvky s vzory, které již samy o sobě si trošily posměch z myšlenky na řnost úniku. Živě, při koncertech, Curtis vypadá jakoby poslední démony s několika z nich najednou zápasil v jakémsi křečovitém tanci. Téměř rychlosť světla se vytahuje a zase stahuje, rozvíjí a zavíjí, podle toho zde ho těžká a železitá hudba ovíjí a zmocňuje se ho a nebo zde zas na chvíli mizí někde za ním či před ním.

Záznám hudby na desce, jako vždycky, závisí na jiném kontextu. Producent desky Martin Hannet si vybral chladnější formu projevu, hysterii kontrolovanou a ovládanou, svolu s určitými jakoby odlivy a přílivy energie, takže výsně se zde vynořují a opět mizí jedna za druhou v křehké podobě i metalicky těžké atmosfére. Role Martina Hanneta je tu opravdu křížová, protože úmysl natočit desku tak chladně a studeně krásně jakoby byla téma zdevestována, je zřejmý.

Sl ve jimiž desce začíná, skladbou "Disorder" (Nepořádek) - "čekal jsem na tvůrce, který by přišel a vzal mne za ruku...", definují složitost této vči velice znešokující sestavy výsní. Ve všech skladbách pak je on tajemství hudby Joy Division - kyterové a bassové linky tu nikdy nejsou úplně rozvinuté či odhalené až do konce, je to jakoby se jen zahušťovaly k tem jádru, které vždy a stále hrozí vohlcením zpěváka. Tici jsou tu většinou smutné a neveselé anebo elektricky frenetické. Curtis zpívá zcela úmyslně dbarveným hlasem, který nás mrazí jak vítr. Navíc tímto nemelodickým hlasem sděluje záležitosti týkající se citu, který v sobě zahrnuje též hysterii a všechny ty obávané stavy zoufalství, depresí a bezradnosti. Zookova bassa tak typická pro celý zvuk kažely se vrhá ku čedu s truchlivou obulencí. Elektronika jež dekoruje skladbu "Insight" tak trochu připomíná bzučení včel na kůře mozku. Skladby "She's Lost Control" a "Disorder" nabízí rock trochu víc ovládaný svaly vášní, ale přesto nám skupina náladu a impresi servíruje jakoby skrze hustou i když prozřetelnou mlhu pozorovanou hranolem skla.

Objevila se různá srovnání, třeba s legendární skupinou Jima Morrisona The Doors, ale zdá se mi, že toto porovnání je směšné. Proč? Snad i proto, že Joy Division vytváří hudbu, která na rozdíl od oné americké je zcela "bílá" a evropské bez příměsi "černé" tradice - což vlastně redukuje jekékoliv spojení s celou rockovou minulostí na nutné minimum, a v tom je i průlom Joy Division včetně jejich překonání tradice. Sex se z těchto "Unknown Pleasures" (Neznámých požitků) zcela vytratil a je to zřejmě následek vášně, kde se již (možná) neprostě všechno spálilo, shoelo a ztratilo.

Skladba "Candidate" hraná smrtelně pomalým rytmem, vypráví o člověku, "... který tak těžce a tvrdě dřel aby nakonec dostal jen tohle.", t.j. nezískal nic, naopak. Píseň jakoby celou dobu visela ve vzduchu než konečně končí v jakési stázi, kde dochází k rovnováze mezi gotickým a fatalistickým - ovšem až na samé hranici melodie a pokraji jejího zhroucení.

Ještě mohlo opustit 20. století a dát mu sbohem. Většina lidí když už, tak svi pfeferuje návrat a nostalgii. Ale Joy Division nabízí cestu do příštěnosti s porovnáním k budoucnosti jež nás ještě čeká. Snad nemůžete chtít více. "Unknown Pleasures" je deska, která by letos klidně mohla být jedním z nejlepších alb roku.

Problémy zůstávají: deska je nahraná a může se klidně stát, že Joy Division ve své zranitelnosti podlehnu novým okolnostem; třeba určitě populáritě u publike i kritiky, a podlehnu tlaku prostředí s nímž se mohou tajně smluvit a zfalšovat sama sebe. To by asi znamenalo, že již nic tak dobrého nevyprodukují. Ale nakonec v jejich zoufalství a zmatku který se týká rozhledu a úpadku mohou i bezteho skončit zrovna a právě teď, protože v jejich myšlenkách ještě skryt i předpoklad toho, že to co se rozložilo a je pryč má větší cenu než to, co teprve má přijít. Síla jejich alba to jen potvrzuje. Snad je tu doba, kdy jsme byli všichni díky jim, postaveni tyá v tvář skutečnosti a budoucnosti. Kdy a jak to skončí?

NEW ORDER (Nový řád)

Asi roj jednom roce, v poli roku 81, se na hudební scéně znovu objevují jména hudebníků známé ze skupiny Joy Division. Cook, Albrecht a Morris děvají dohromady skupinu NEW ORDER a vydávají opět u firmy Factory singl s písni "Ceremony" a "In A Lonely Place". Skladba "Ceremony" se stává jakousi balancí mezi známými chladnými dimenzemi Joy Division a všeobecněji, prorockou bohatostí se otevírajícími prostorami New Order. Výsledek který jednou zde byl hned tak neskončí, stalo se to zřejmým hned po prvním koncertě New Order v listopadu 81 v rodém Manchesteru. 2000 diváků přišlo zaplnit halu aby se stalo svědky pokračování legendy a nebo znovuzrození.

New Order však ukázeli, že nejsou zbytkem bývalých Joy Division, ale zcela novou entitou, která naopak bojuje s legendou jednou k jejich jménům i sítě. I nedále sice skupinu obklopuje mysteriózní oparu - skupina nedává interview, balí své desky do obalů bez jediného jména ani nevydává žádné reklamní fotky či slogan, tak jak v rockové praxi bývá zvykem. Po dle některých hlasů skupina nadále profituje z onoho "eres Teanovského" mytu undergroundu znovu obnoveného Curtisovou sebevědomou hlasem skupina oponuje svým mlčením a hlavně svou novou hudebnou poli zněváke a evzal kytariste Bernard Albrecht a rozhodl se s ní se zbytkem kapely rozhodně oponovat kultu individuality. Zde se stalo se součástí filosofie skupiny jednotlivé členy neidentifikovat na obalech desek a poskytovat nulové informace. Když se při výstoupení New Order objevil ve skupině nový čtvrtý člen za klávesovými nástroji, dosti dlouhou dobu trvalo ze skupiny vytluout ty nejzákladnější informace - nakonec vyšlo přece jen najevo, že novým členem skupiny je žena, jednadvacetiletá Gillian Gilbertová, nehudebnice, jež se uvolila vyhovět žádosti skupiny aby s nonšlancí mramorový schy nastavení na pódiu ohývala svou klávesovou černou magií hudbu svých tří nových spáťat. Jako nehudebník občas koření jejich hudbu i ochutnicky "falšující" kytaru, jejíž chladná spontaneita zřejmě zcela vyhovuje zájemům kapely. Téda prý hledí křečky. Ostatní informace se kromi vytrácejí. New Order tak jako Joy Division a jejich gramofonová firma FACTORY důsledně pokračuje v nezvyklém přístupu k práci na hudbě, obalu desky, publicitě i pódiové stylisaci. Extravagantní firální politika anonymity však nakonec triumfovala. Po prvním albu "MOVEMENT" z roku 81, které ještě nese silnou příchuť "tradičního" zvuku i skleslosti a pesimismu v textech (stačí připomenout názvy některých písni - "Pochází o samotě" "Vražda", "Zmatek", "Ultranásilí" atd.) objevuje se i jistá vřelost. Na koncertech Joy Division se nikdo nesmál. Téď se občas směje Gillian.

Zde se, že se skupině podařilo za sebou všechny tragické vzpomínky splnit a tak se New Order stává symbolem určitého znovuzrození víry, tam kde by to již mělo očekával. Naucili sebe a nejen sebe znovuzapálit lameny duchů již téměř zbaběných mizy a vysátých. Hudba, která jakoby za celý ten rok mlčení nějak dospěla, ztrácí na své neohrábané tělesnosti, i občas nepříjemné nepreciznosti (které výsobí jisté nesnáze např. na živém albu Joy Division "Still") se vytráci. Zdá se jakoby se členy skupiny naučili transcedovat a překročit vše tělesné včetně zaujatlostí ze smrti a jejich projev jakoby po toliku katastrofách přišel a ezevče na zdraví dušę. Jejich hudba není slepou oslavou hedonismu a vášně, je spíš úzkostlivým zjevením jejich vlastní křesťanské a duchovního vztuštu z dne tragedie poněkud připomínající legendu o fénixovi. Vyprávělo to téměř jako religiozní fenomén. New Order nejenže překryli minulost a tak překročili i svůj stín, ale jsou to jen oni, kdo nahoru dnesí myšus Joy Division tak, aby konec byl přeci jen šťastný. Senzaci roku 83 se téměř přez noc stává maxisingl skupiny New Order s názvem "LOVE TODAY" (Modré pondělí). Tat desky, velké jako eldíčko, obsahující vše pouze dvě písni, na každé straně jednu, se stala nejhrenější písni undergroundových diskoték a nejprodávanějším maxisingl

49

glem všech dob - jenom do konce roku 83 se jí prodalo přes 5 milionů kusů! Skupina New Order se téhož roku stává v Anglii "kapelou roku". Český pokus tří pozůstalých přežít legendu a jít vlastní cestou se tedy podařil. Duch Ianu Curtise však jakoby vanul dál tou zdánlivě lehčí a veseléjší muzikou, postavenou nyní stále více na chladném "disco" rytmu tepejícího syntetického srdce skupiny. Odcizení se ztrácí a rock se reorganizuje. Není žádným tajemstvím, že skupina se dostává do nečekaného proudu "finančních prostředků". Přesto ze všech společně vydělaných peněz vyplácí skupina každému svému členu pouze 70 liber týdně, zbytek vkládá do vyplenění speratury a výstavby vlastního studia. Skupina New Order kupuje starou tovární halu vyřazené fabriky vedle jednoho Manchesterského hřbitova a rokouší se jí zabydlet svou hudbou. Další morbidní místo vhodné snad již jen jako scéna pro nějaký video horror ožívá radostí tří znovuzrozených.

V roce 83 skupina vydává druhé album pod titulem "POWER, Corruption and Lies" (Moc, korupce a lži).

V roce 85 pak zatím poslední LP desku "LOW LIFE" (Život dole).

Bubeník Stephen Morris říká: "Začalo to vlastně všechno se Sex Pistols. i hráli hrozně. Žekli jsme si tenkrát v sedmdesátém šestém, když takhle můžou hrát oni, proč bychom nemohli my?" Za pár let poté se Joy Division (New Order) stali jednou z nejvlivnějších skupin Nové Vlny, která podstatně ovlivnila vývoj rocku do osmdesátých let!

R i s k o g r a f i e :

JOY DIVISION

LP "UNKNOWN PLEASURES" 79

/Pis-der/Day of the Lords/Candidate/Insight/New Dawn Fades/
/She's Lost Control/Shadowplay/Wilderness/Interzone/
/I Remember Nothing/

LP "CLOSEUP" 80

/Atrocity Exhibition/Isolation/Passover/Colony/Ameans to An End/
Heart and Soul/Twenty Four Hours/The Eternal/Decades/

LP "S'ILL" 81 (Live)

/Ice Age/Walked In Line/The Kill/Something Must Break/
/Exercise One/The Sound of Music/Sister Ray/Dead Souls/
/Glass/Ceremony/Shedoeplay/Means to an End/Passover/New Dawn Fades/
Twenty Four Hours/Transmission/Disorder/Isolation/
/Decades/Digital/

EP - Digital/Glass/Transmission/Novelty

singl Transmission/Lovely

singl Atmosphere/Dead Souls

singl Auto Suggestion/From Safety to Where'

EP Incubation/Komokino/Then Again

singl Love Will Tear Us Apart/These Days

LP "KOVAKINO" (Live) 83 (polopirátská deska?)

video putočené záběry z amatérských filmů zachycujících některá živá vystoupení

NEW ORDER

LP "MOVEMENT" 81

/Dreams Never End/Truth/Senses/Chosen Time/ICE/
/The Jam/Jobots Even Here/Denial/

LP "POWER, CORRUPTION and LIES" 83

/Age of Consent/We All Stood/The Village/586/
/Your Silent Face/Ultraviolence/Ecstasy/Leave Me Alone/

42
LP "LOW LIFE" 85

/L ve Vigilantes/The Perfect Kiss/This Time of Night/
/Elegie/Sunrise/Sooner Than You Think/Sub-culture/
/Face /

singl Ceremony/In A Lonely Place

singl Temptation/Lust

singl Everything Gone Green/Procession

singl Everything Gone Green/Cries and Whispers

EP "US singles 1981.1982" (jen v USA)

maxisingl Blue Monday/Peach

maxisingl Confusion/Confused Beasts

maxisingl Thieves Lie Us/Lonesome Tonight

maxisingl The Order/Thieves Like Us (instr.)

video "Mates Shevtchenko" (záznam z koncertu v New Yorkském klubu "Jkrajina")

vide "Confusion"

stád. diskografie není zcela kompletní

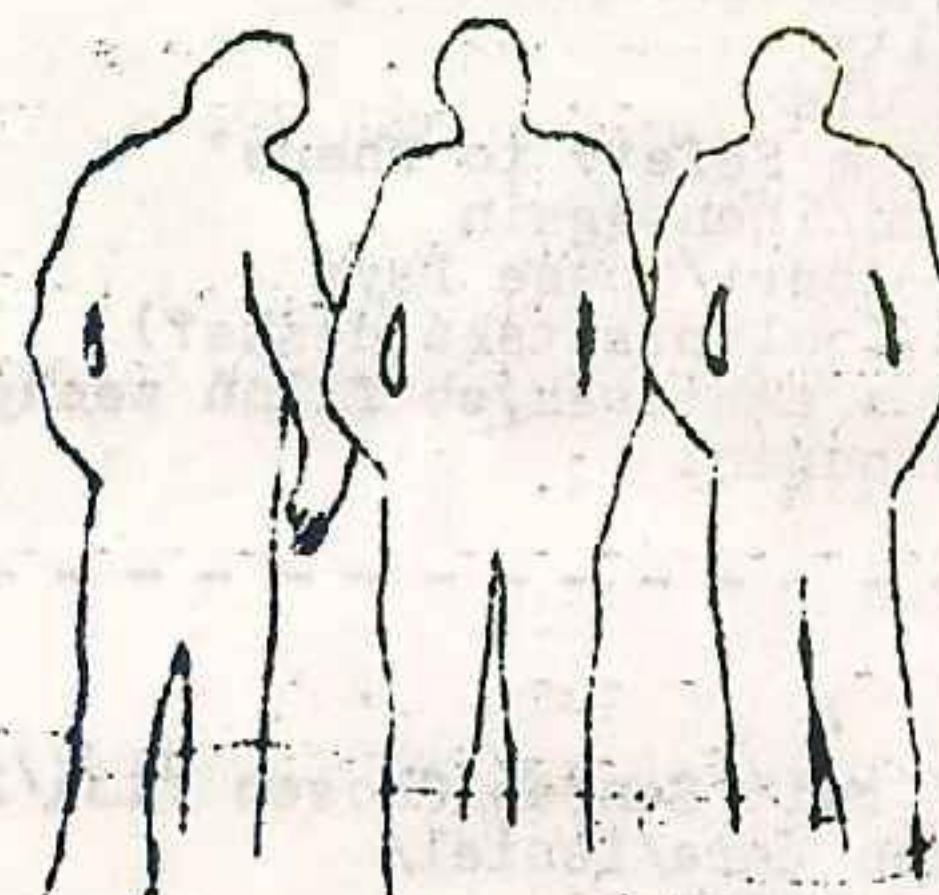
Polopirátské nahrávky živých vystoupení skupiny Joy Division a New Order (a mnoha dalších nezávislých skupin Nové Vlny)

asi 50 koncertů od 18.7.77 až do 2.5.80 - Joy Division

asi 300 k ncertů od 5.9.80 až do 11.2.85 - New Order

je možno získat (nikoli však zdarma!) na adrese:

Fractured Fec. Steve Downing, 89 Murcroft Rd.,
Peckmore, Stourbridge
West Midlands, DY 9 9JT, ENGLAND

12. července 1985 se konala v Jeseníkách premiéra hry PANVCHIDA ZA TÍPSÝV. Fotografie je však ze starého losu u Turnově, kde byla jedna z repríz. (Hraje se vždy v noci)

PAN'YCHINA ZA LITERATURO

Scénické poznámky

I. čestotiskového výroku se může užívat anglického slova "conference": konferencier (s reklačním ústředem):

"Dobrý večer. Dovolte, abych se představil. Jsem černobílý film Panchromatic do fotoaparátů Pra fotosparátů Pra fotoaparátů Pra fotoaparátů Pra... fotoaparátů Pra fotoaparátů Praktica, Kodak jiných. Oto jsou noji přáteleš:"

(Na scénu postupně přicházejí přízvel 4276, Lad. Klíma a dělník Tomáš Štránský)

" Žij náš číslo 4276," (uvádí ho, podají si ruce)
" Žij sobotní odpověď, a náš společný největší ne-
náš číselník Jaroslav tel Jaroslav tel Jaroslav tel Ja-
roslav tel... tel Jaroslav tel Jaroslav Štreka a ten
nás dnes celý večer bude bavit svými naprostě ne-
vybírávými přivaby. Ale kampák se podíl náš kocour
Mefisto? řekl jsem babičce, aby můžu uverřila kávu,
protože káva je dobrá na nervy a proti spánku.
A tak tomu bylo nořád s vždycky a nejednou jsem
ti říkala, že s ním nemáš do postepenatů Praha ste-
nečetů Praha stepenatů Praha... (opakuje ež do konce
I. části.)

(Na scénu přichází hysterik, jde jakoby nic, povídá si konfesně).

yes+ə?ik:

"Proč nás mě mluví? Proč nás mluví? Proč mi to taklikrát vysíkuje?" (std. improvizace)

("ysterej se vrhne na konferenciéra, třese s ním, případně ho i shodí na zem, ve stavu šílenství běží pryč, vysílenej padá na zem", křečovitě si něco mumlá...)

(Volen procházejí dvě ménice s rozebírají problém Lad. Klíny, zde je život sen či skutečnost. Většinou pluví 1. ménice, když 2. mén. něco řekne, 1. též vždy souhlasí, a když odpovídá, tak vždy tak, by to vyslovalo jako souhlas. 1. ménice si všimne hysterika.)

L. Němický:

"Hele, podívej! Co ten tam dělá?"

2. měnička:

"...o je jejich věc. Tá jim jejich život dělat nebudu."

1. měnička:

"... je vlastně fakt. Jakéž si ho udělali takovéj
hřej..." (Pokračuje v analýze Klímovy filosofie.)

(Na scénu vchází opravář. Dívá se na konferenciera.)

Opravář:

"Co tu čumíte? Nevidíte že je pokažené? Máte
nějaký klíč? Nemáte - samozřejmě. A spon šroubo-
vák?"

(Postane od Straky šroubovák, přiblíží se ke konferencierovi ve
cneze ho opravit se ho dotkne a v tom okamžiku nastane exploze
a přechod na II. část.)

II. část

(Prostřed leží člověk obklepený hořícima svíčkama. Různě jinde
leží jiní, taky v poloze mrtvol, mezi složenýma rukama držej hoří-
cí svíčky.) Jedna Svíčka se poralu zvedne a začně velice pomalým
krokem přecházet po prostoru. Ze chvíli se zvedají další a další
- smutně přecházejí prostor. Poralu se centralizují kolem Mrtvoly
jako její nozorství až nakonec stanou v kruhu kolem ní.)

Nejvyšší, stojící u hlavy Mrtvoly:

"Je člověk tisíce tváří, ale co jest mi to platno,
jsou-li všechny falešny? Té den, kterej musí jed-
nou proniknout do této žedé noci, je den, který při-
šel, jak jene ho čekali, jak musel přijít, aby
všichni nesúčastnenci na hráze tohoto světa mo-
hli otcvít oči.

(Sbor znívá jeden hluboký tón. Nejvyšší uchopí hlavu Mrtvoly,
předzdvihne ji, křečovitě pohledí a za chvíli vln smutku, opět po-
loží. Pře si hlavu do dlaní a v tiché vzpomince myslí na její uply-
nulý život.)

První Svíčka:

"Je kámen, kterej zůstal někde na dně, myslíc na něj
propadáš nemohoucnosti, - bolí - tlčí tam někde do-
le - je nekonečně svůj - kámen lidstva."

Sbor (nesourodě):

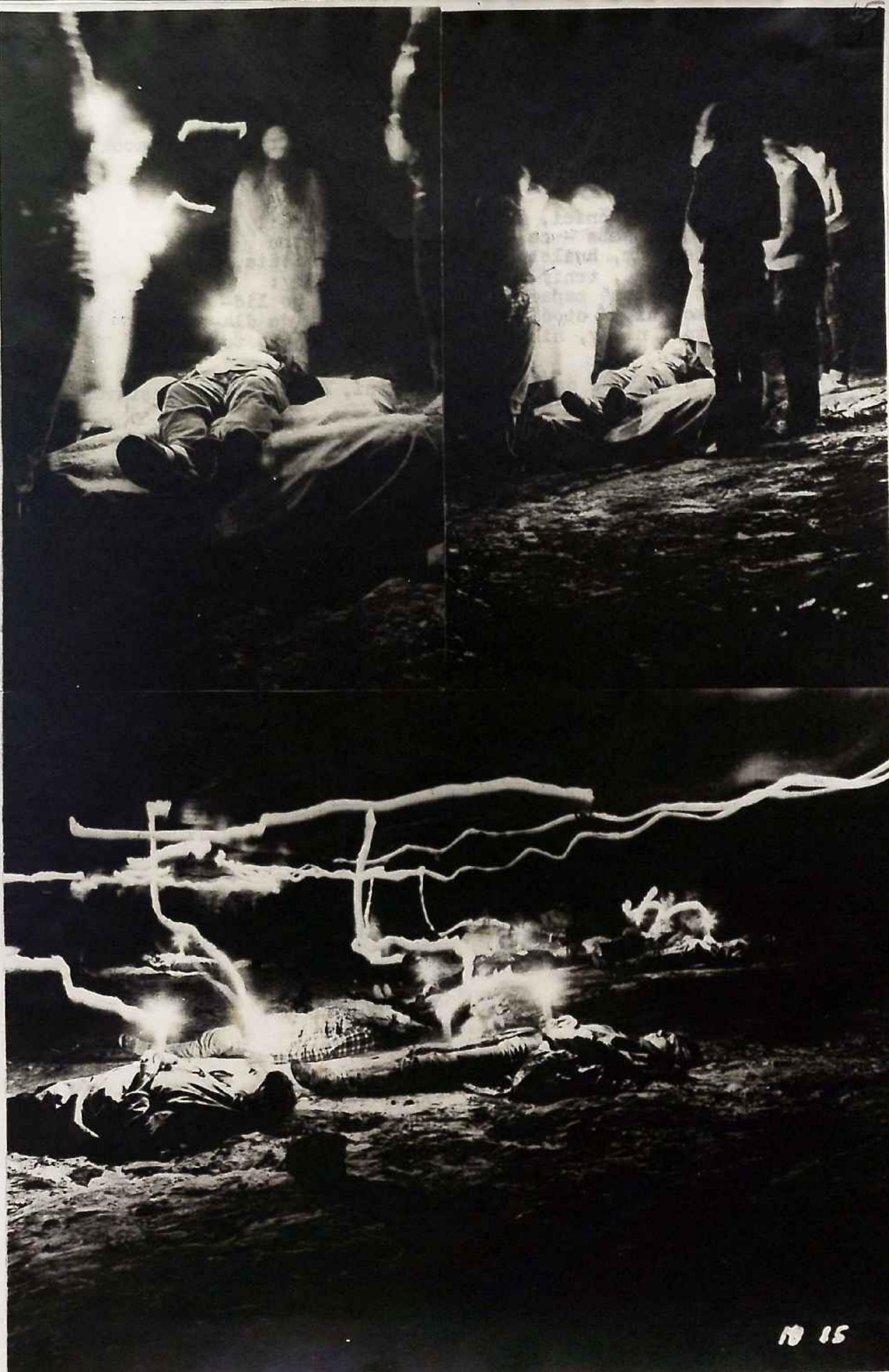
"Kámen lidstva."

Druhá Svíčka:

"Nahoře je pták, jako sup své naděje kroužíš
naděje - - strach
bolest - - radost
štěstí - - potřešilost
nevíš"

Třetí Svíčka:

"Kámen lidstva nesenej k tobě - nestvůj (otočí se k
nejvyššímu) ty musíš ze nás!"

10 15

46
/Nejvyšší vyndá hlavu z dlaní, dvě až tři Svíčky začínají dle lit
Otčenáš a Zdrávas. Nejvyšší zařve bolestí nad padlým lidstvem
zhroutí se k hlavě Mrtvoly. Mazlí se s hlavou, líbá ji, plác
loučí se navždy s Mrtvolou Světa. Najednou prudce vstane, modlit-
by překvapeně končí./

Nejvyšší:

"Tak vám, nevděčníci, mamonu jste se prodali,
prodali jste sebe - za kus hadru - za zlatou
cetku. Tak vám, hnilobě ponechat Mrtvolu Světa,
červům a špině, trním ať zaroste, /mírněji/:
kosti ať do země zapadnou, nezůstane nic po lid-
ském pokolení, / otočí se a dá opět hlavu do dla-
ní, šeptá/: nikdy, nikdy už nespatříte světlo to-
hoto světa.

/Dvě až tři Svíčky se opět modlí, ostatní, zároveň jak přestávají
hrát varhany, zpívají pohřební chorál./

Nejvyšší /odchází/:

"Toliko, tolík důvěry jste měli, dar svobody,
dar ducha, nic/ostatní odcházejí za ním/
nic, jenom mamon a nedůvěra, zlost, nestachačilo
vám, co jste měli, na rozbití světa, na ničení
jste nysleli.

/Všichni se ztratí z dohledu, zůstává prázdro./

- - - - -

Nový ročník Českého čítanáře v očích "textu" je, když se v
čtenářství říká i RFE (čítanář) neodfotí. Nešlo by o významnou výrobku
"textu" v uměleckém souboru vlastních výkonů. Nejdůležitější
ještě, když vlastníci čítanáře v rámci svého aktuálního vývoje
vystavují svého čítanáře, aby významnou výrobku vlastních výkonů
významnou výrobku vlastních výkonů.

Vážený pane redaktore, Rio Preisner

xx

Svědectví '75

Mení snad nutno ani podotýkat, že čtenářské ankety mají v Čechách svou tradici. Byly oblíbené už za první republiky. Novoroční čtenářské ankety FFE (rozhlasu Svobodná Evropa) mají ovšem podstatně jiný ráz: obrážejí neblahou situaci české kultury roztržené a rozdupané totalitním systémem. V anketě se dostává k slovu diaspora českých exilových intelektuálů, ten skoro bezvzážný kolektiv insulárních existencí, které jako sbližuje v exilu vydaná česká kniha. Nicméně pro sociologa českého exilu tyhle ankety skýtají data, jež mohou přispět k rekonstrukci jakéhosi názorového průměru české exilové inteligence. Nepochybují o tom, že anketu sleduje proto i pražské ministerstvo vnitra. Mení těžké postřehnout, že za ta léta, co RFE čtenářskou anketu organizuje, většina odpovědí prozrazuje zřetelný politický trend reformně marxistický, socialistický, v nejlepším případě levicově liberální. Konzervativní hlasy zní tam jako volání na poušti. (...)

Také letošní (1984) anketa vcelku zachovala ony tři tendenze, s tím rozdílem, že vedle obligátního bestselleru s nadšením vyzdvihla velkou většinou hlasů Pelcův - nepochybně také bestsellerový - "text" Děti ráje. Vidíme v tom skoro signál jakéhosi zlomu v duchovním profilu českého exilu. Ptám se přitom: považuje většina účastníků ankety tento "text" za novinnou četbu pro čtenáře v Československu nebo se tou volbou naopak naši exulanté domněle přizpůsobují "podzemním základům" totalitárního Česka?

Z dotazovaných jediný Josef Jedlička odhalil v Pelcově nestoudrému "textu" jeho orastarý manichejskognostický základ. Vyplývá z toho, že v těch na pohled radikálně všebeodhalených konfesích je úzkostlivě skryto tisíciletími seschlé, scvrklé jádro lidského odpadlictví. Kdo by nevěděl, že manichejskognostické perverzní zbožnění zla chápěné jako taktická provokace Boha byl možný už v posledních letech rozpadajícího se římského impéria. Svatý Augustin k tomu měl mnohé co říci. Jedlička sám cituje v té souvislosti apoštola Pavla. Víme také, že tenhle duch transcendentální provokace a blasfemie se v praxi projevoval sexuálním komunismem, a že jej lze objevit jako častý jev i v sektách středověkého undergroundu, kde byl spřažen s učením o "křesťanském" spolčeném vlastnictví všech a všeho. Nikoli náhodou v tomto středověkém sektářském podzemí spatřuje marxistická historiografie první stopy závěrečné fáze komunismu, arci ještě v "nevědeckém" hávu.

Nepřekvapuje také, že z tohoto manichejského podzemí pronikl duch sexuálního komunismu velmi rychle mezi studentské vaganty a gogliardy na středověkých univerzitech v čele se Sorbonou a začal se projevovat i literárně. Roman de la Rose (1277) Jeana de Meunga se stal encyklopédickou příručkou tohoto sexuálního libertinismu s manichejskognostickým podtextem. Hřich je, zní v něm hlásaná zásada, co se příčí bohyni přírody. A zcela manichejsky k tomu: rehabilitovaný Kain symbolizuje práci a městko kulturu; manifest volné lásky ústí však do nauky o absolutní mechanizaci a determinaci lidského života, do popření svobody člověka a významu jeho osoby. Pansexualismus Pelcových Dětí ráje byl už dávno překonán sektářskými ilustracemi Ieronyma Bosche, patrona surrealista.

48
A víme také, že "rajské" excesy přineslo v krvavé praxi povstání novokřtěnců v Vünsteru v čele s Janem Bokelsonem (1534-35). I tam příznačné manichejská kombinace komunismu a pansexualismu v "království Sionu". K dualisu patří i jejich pacifické "ztišení" po zloskotání revoluce, jehož analogii lze najít v Čechách po katastrofě Husitů, kteří se pacifikovali do českobratrství. Kdo chce, může však zalistovat ve Stáří zákoně a dočist se o orgastických městských kultech, proti nimž marně bojovali izraelští patriarchové. Stopy nizí nakonec v předpotopném lidstvu.

Mluvit tedy o avantgardnosti, o čemsi novém a osvobodivém, o krásném milování, které popuzuje prý měšťáky - dokonce i exilové, jak se v anketě vyjádřil písničkář z Vídne - mi připomíná infantilní manifesty futurismu, poetismu, surrealismu atd. z let dvacátých a třicátých. Kaviárový hedonismus pražského poetismu je ostatně založen na téma ranichejském dualismu jako "poetično" v Roman de la Rose. Sentimentální poetizace sexuálního libertinství, obžerství etc. se "dialekticky" doplňuje s odlišujícím abstraktním, matematizovaným konstruktivismem - to vše odděleno stěnou z hedvábného papíru od marxistických genocid prováděných dialektikou uměle vyvolávaných hladomorů v Sovětském svazu. Vítězslav Nezval s jistou logikou nazýval tenkrát Lenina Dionysem, vzhledo se k Sovětskému svazu se stejným nadšením jako k salvarsanu, učedníci Karla Seigeho po boku frekventantů salónu pražské Mileny postupně docházeli od netického dionýství k fysické a mentální sebedestrukci. Pokud pak některí z nich vystřízlivěli pod přímým nárazem bolševické konkretizace, stanuli tváří v tvář "zcela jinému" bezradní, bezmoci a se silami dávno podloženými.

Pelcův "text" si s požitkem a zadostiučiněním přečtu nepochybňě také všichni tajemníci ministerstva vnitra, co v diplomatických zavazadlech vezí domů západní měšťáckou pornografii. Se zadostiučiněním proto, že si s úlevou uvědomí, že tyhle "děti ráje" přesně odpovídají programu výchovy k totalitárnímu poddanství; že jsou to lidská stvoření neschopná vyvinout jakýkoli účinný odpor k totalitárnímu systému, předobrazy "nového člověka" komunismu. Tak starý ten "nový" člověk vlastně je, vyplývá - jak řečeno - z biblických záznamů. K předpokladům iluze "novosti" - kategorie, již se operuje od 18. století až po tu avantgardu - patří úspěšný boj "moderney" proti dějinné paměti. (...)

Jak se rá dosud svobodné polis chránit před dialektikou praxí manichejsko-gnostické pansexuality? Literaturu, film, televizi nelze sice ještě počítat k přímé praxi, ale jsou návodem k ní. U našeho Jana Pelce jde pak o "text", který s takřka klinickou věcností - nikoli tedy ideologizovaně naturalisticky - popisuje již uskutečňovanou, "běžnou" praxi. Příznačné je, že na většinu čtenářů právě věcnost popisu písobi fascinujícím dojem. Isem si jist, že Pelcův "text" bude velmi brzy přeložen do světových jazyků. Západní trh je sice přesycen výtvary domácích bojovníků za emancipaci sexu jako nejradikálnější formy boje za lidská práva, ale koření z "východu" najde vždy dost zvědavých gurnánů. Zejména když se jím dá doložit údajný rozpad totalitarismu, a to retodari též radikální emancipace, která na západě tak účinně rozbíjí "fašistický kapitalismus". - Ptám se znova: jak se má svobodná polis proti těmto "textům" bránit? Nevidím ostatně valný rozdíl ve virulenci sociálního nebezpečí mezi "texty" à la Děti ráje a dejme tomu "cnostným" textem Hitlerova Mein Kampfu nebo katovskými "texty", které produkoval Lenin. Jejich smolečným jmenovatelem je výzva a návod k následování. Lze v nich spatřovat pozdní degenerativní produkt homocentrického humanismu a idealistického subjektivismu. Absolutizovaný subjekt sám sebe vyzývá k initatio sui jako k nejvyšší svobodě. Pracimánskáti toho sebenásledování se stávají buď (sebe)vraždný teror nebo sexuální

49

pod ve své sadomasochistické touze po sebevyracejícím sebezavrzení subjektu akty likvidující uzurpace všech nej. Jednodušeji řečeno: jde o imitatio sui v církulu nekonečných rozporů. Dalo by se také ovšem - theologicky - hovořit o dokonale perverzi imitationis Christi. A tak či onak tato perverze vede k odlišování člověka metodickým sebezotročováním.

A tím jsem dosněl k ústřednímu bodu své téze. Nejen Hitlerův "ein Kampf a marxleninské "texty" vedou ve svém finálním účinku k vyvrácení polis - již je dobré chápat platonsky jako makroprojekci lidské duše - cestou masového zotročení, nebo přesněji: rozdelení polis na vrstvu otrokářů a masu otroků, nýbrž i "texty" jako Děti ráje. Přitom manichejskognostické pornografičnost hráje v tomto vícevrstevném destruktivním procesu úlohu sebezotročujícího "milování" jako nezbytné dionýské přípravy k nastolení věčné institucionálního otroctví; ve střízlivém totalitárním newspeaku: sebeosvobození lidu. (Analogickou dionýskou přípravu k nastolení střízlivého institucionálního otroctví představují omamné drogy, klasický exportní artikel totalitarismu od dob archaických.) Především proto mě kolektivní chvalozpěv českých exilových intelektuálů rad Pelcovým "osvobodivým" textem tak znepokojoval. Domníval jsem se, že po existenciálních zkušenostech s totalitarismem budou oni proti těmto zotročujícím stimulanciím imunní - na rozdíl od intelligence západní.ukázalo se, že nikoli. Také oni neprohlédli dialektickou lešt, jež slibuje vysvobození z otroctví aktem sebezotročení. Exilový intelektuál, který je fascinován Pelcovým "textem", odhaduje všecky politické zbraně a kapituluje bezpodminečně před antipolitickým totalitarismem. V Čechách se toto nebezpečí stupňuje ještě neblahým obrozenecckým sklonem nahrazovat politické myšlení a politickou aktivitu literaturou. Manichejský pansexualismus Dětí ráje bych v té souvislosti definoval jako pasivní antipolitičnost (sebe)zotročených mas v konfrontaci s aktívni antipolitičností otokářské nomenklatury. Obojí stojí bohužel k sobě v navzájem se podmiňujícím a doplňujícím vztahu. Pelcův "text" není totiž - jak řečeno - pouhá literatura, nýbrž kombinatorika věcného popisu reálné praxe a návodu k následování. Dalo by se tu mluvit o (nekonečném) procesu ztotožňování mimesis a imitatio. Odkazuje k tradiči esoterických textů odvěkých orgastických mysterií, zasvěcuje příští adepty. V tom smyslu jej lze vidět ve výrazném protikladu například k roménu Jeana Raspaila Le camp des saints, postavený na ryze literární konfrontaci posledního zbytku svobodné polis s globálním pansexuálně totalutárním otroctvím (...).

Když někomu přeskočilo

Egon Bondy

Círčl jsem původně odkouvědět na vříspěvek dr. Fia Preisnera v č 75 Svědectví, který mi přinesli, abych na něj reagoval. Chtěl jsem to napsat a pořádat Svědectví o otištění. Ale pak jsem si to vymyslel. Ostatně Pelcova kniha vyjde a ne v posledku zásluhou Svědectví "žák co se čertit nad jedním směšným příspěvkem. Tád bych ekl dí. Preisnerovi nár věcí, aniž bych si bral ubrousek před hubu, a do toho Svědectví zatahovat nechci, a nechci do toho zatahovat žádnou redakci, a proto toho rádši nechám.

Když někomu přeskočilo tak, jako říká Preisnerovi, je líp nevnout ukou. Jsou kruhy, kde si Preisnera budou vychvalovat, ale oni a my jsou dvě ženy bez nejmenšího vzájemného průniku. Co na sebe budou stěkat.

Ličméně nemohu zamlčet, jak jsem zůstal v rozpacích nad podivnou interpretaci pojmu gnose u dr. Preisnera. Gnose je těžka vůbec nějak zvlášť v kurzu. Vedle zcela subjektivistického pojetí Preisnerova, které uplatňuje, zdá se, v každé své vráci, četl jsem v jednom z posledních čísel Svědectví jedva pochopitelné povídání o gnostickém státě vedeném pod egidou Ladislava Hejdánka v Praze a naopak vím, že ve vulášti vlivného a militantního okruhu pražských katolíků je překládán arcignostik Valentinos, jako pravý odhalitel skrytých tajemství, zřejmě jako dovršení zde pěstovaného zanového křesťanství. Nevím tedy, cí si vybrat. Přitom každý student dějin filosofie ví, že právě gnose se sv. jí dualistickou koncepcí zatracovala vše tělesné a zejména sexuální a hlásala život asketický a čistě duchovní, zatímco dr. Preisner se děsí ned jejími sexuálními orgiemi. Totéž s manicheismem. Jen některé zcela vedlejší radikalické odnože, které ovšem vždy u všech inkvizitorů byly hrozně populérní, tož nevracejí s odvolením na určité místo zejméns náv zákonné - připouštím rád, že dezinterpretované.

de však o Peleovy Děti ráje, jejichž literární hodnota je nesporné. Je tu líčena k munita většinou mladých lidí, kteří žijí způsobem prostým všech perspektiv. Cítí bytostně, že tam, kde žijí, není žádná perspektiva ani pro společnost ani pro nikoho osobně. Feagují na to zouflým způsobem. Jejich lidskost je hluboce zdeptána, jsou absolutně deklasovaní, dobrovolně pauperisování, je to v pravém slova smyslu lumpenproletariát. Když před více než 160 lety Eodřich Engels zjistil analogické poměry v průmyslovém ghetu tehdejšího Manchesteru, nevěhal označit skutečného viníka. Anglickou vládnoucí třídu. Zde je kořen vydla a zajisté nikoli v manicheismu. Ladi lidé Peleových Dětí ráje žijí ve společnosti, v níž od předškolního věku znají jen lež, povídectví a lezení do řáti kvůli sebemenší výhodě, amoralitu daleko hlubší d menzi než je pohlavní promiskuita, ačkoli i ta je jím za jen nálo staženými roletami jejich rodičů denní zkušeností. Nad to vědí, jak se tu každý chvěje před Bezvěcností, znají již všechno a použijí oč dětských let, eo se stalo tam, kde jejich rodiče před jen

„**er desíti letimi ještě věřili v novou, lidsky důstojnou společnost.** **F**eálá společnost, v níž žijí, jim připadá v první řadě morálně odvuzující a nechtějí se na tom svinstvu podílet. A vidí oblibování na všech stranách „**Ti tam venku se zase vonanujou Masarykem,**“ – níže **P**elc : eslisticky Mohl by dodať daleko více. Vždyť vskutku to, co nám produkuje emigrantské tiskoviny, jsou většinou otázky skoro pořád zaměřené od toho, co nás skutečně tíží – jsou to otázky skoro pořád zaměřené jen do inulosti, častí k problémům, které dnes už nemohou vůbec nikoho mezi mladými interesovat, jako je osmašedesátý rok s velmi nedůvěryhodnou lidskou tváří.

Sám jsem nejdříve nevěřil nad Dětmi ráje vlastním očím. Tohle že je dnes možné? Ale informoval jsem se u věrohodných přátel a ti mi potvrdili, že v textu není nic nadšaveno, že to je skutečnost, ba každodennost určité vrstvy mládeže, zvláště tam na severu Čech. Tím větší je ovšem Pelcova zásluha i jeho umělecká dovednost. Vždyť komunita zdánlivě skoro úplně dehumanizovaných Dětí ráje je vlastně komunita Invalidních sourozenců snesená z roviny snu do krutého reálu společnosti jaká je. Není třeba si vymýšlet, stačí říkat pravdu.

„**i**to lidé hledají prostor svobody. Hledají ho zoufale a bez valné naděje. Žijí pod nebem zatemněným horečnou přípravou války. Ve světě kde lidské hodnoty jsou na všech rovnoběžkách a polednících s posměchem zadupány, kdykoli se mocným zlíví. Vyrostli ještě ve stínu k ncentráků v zemích s rozdílným společenským zřízením. Zažili už v dětství takové převrácení oficiálních hodnot, že by z toho zblibli i koně D ma vidí karikaturu člověka: otce dřepícího u televize s pivem po boku, matku, která čeká, už jen, že si odpočine až v hrobě, kariéristy nebo rozkrádače nebo v tom naprostě nejlepším případě matku funkcionářku, které na lidský vztah k dítěti prostě nezbyde čes. Kolik českých rodičů se odváží říci, že děti neviděly, jak se doma kluví o 180° opačně než na veřejnosti, že doma neslyšely naučení, jak mají být v SSM ba až ve straně, jakkoli rodiče jsou zuriví komunisto-žrouti (a přitom často taky vesele ve straně) atd. atd.? Je těch rodin mnoho procento. A v nich zas obvykle děti vidí, jak jsou lidé existenčně biti za prostou čestnost. Vidí, jak se vyplácí pravda a poctivost. A slyší i jiných případech. A na konec potkají a vidí Lesního muže. Co si mají vyvodit?

„**L**edí lidé v Tětech ráje stratily všecky ideové hodnoty, protože právem konstatují, že se ty slavné systémy pčínají kostelem a konče rudou hvězdou prostě neosvědčily. Nemají nejméně potřebu dávat se znova z kterékoli strany „uvědomovat“. Věří jen tomu, co sami žijí, důvěrují jen té nejelementárnější, ale možná proto i nejpevnější obližitě psemců. Inak jsou opuštěni. Nehrají si na bojovníky ani ne hrdiny. Nemají potuchy o tom, co by se mohlo či dokonce mělo dělat – a nedůvěrují v tomto punktu jakýmkoli rádám z venčí – a majírecht. Kdo nežije pod jejich černým sluncem nemá dost dobré právo dávat jim jakékoliv recepty.

„**T**io Preisner a snad i jiní nedovedou v Pelcových Tětech ráje asi čist nic jiného než ty partie a šoustání. Věru není v nich jádro tohoto textu. Není to text naturalistický. Je to daleko spíš prostě literatura faktu. Je to umělecky zvládnutá výpověď o životě nepozorně těžím než si kdy dovedli představit všichni Kerouacové, Ginsbergové, Burroughsové a Bukowští. Podmínky, v nichž ti žili a žijí jsou ve srovnání s tím, jak žijeme u nás, doslova idila. Zatímco venku nevědí i oupama z dobrého bydla co dělat, my máme 40 let Gulag. A to namusí všichni patřit k Dětem ráje. Tu skutečnost nepochopou odstranit žádní řeči a morálce a dobrém vychování, jichž bychom se prý měli držet, abychom byli „slušný lidí“. Tio Preisner neúměrně fascinovaný sexuální žřejmě nepochopil, že jsme zvířata zahnána do kouta a že jeme se dostali na poslední pásmo obrany. A tu se nejednou vysahuje, že v té nejextrémnejší situaci se vytvářejí vztahy nového společenství. „Nejsou tu bonzáci“ – to je v ČSSR veliké slovo. Dokážem táhnou za

jeden provez, dokážem si pomoci, dokážem porozumět, dokážem nenevidět
a někonec diktážek i mnoho udělat. Chodit do kostela budem asi stejně
tak málo jako do agitačního střediska.

Pelcovy Děti ráje neobsahují řešení. Sám autor emigroval a tím ukázal,
že skutečně žádném řešení neví. Ale Děti ráje a my s nimi zůstáváme tu.
Zůstáváme a řešení jednou najdeme. Když jsem napsal, že se nedá nic dělat jedině tehdy, když si lidé řeknou, že se nic dělat nedá,
takže nikdo nic neudělá za ně. To se týče v prvé řadě velkých společensiví.
Naše společenství v zemích reálného socialismu se po hrozném
šoku, který nám dala zažít historie tohoto století, probouzí s ochromeností k nemýšlivosti. Tio Prausner se honem přežehná svěcenou vodou a
nepříše delší filipiku proti manicheismu, když mu sdělí, že se v mladé
generaci rozbudil v posledních letech tak spontánní zájem o studium marxismu,
že se až sydí, jak málo jsem se na to připravil. Ale doženu to.

STAVENÍ KAMENY

Tajemník vládnoucí strany, napořád
byl činný a nemohl přenést přes srdeč
aby jedinou minutu svého významného
života
nechal ztinout bez užitku

Sohatství moci
z nich přímo kapalo
Když byl v úřadě, tu zlénovat
do kterých zemí se vydá a
když byl v cizích zemích, tu přemýšlet
jakým jednáním posílí svou osobní moc
a když jí neubyla
tu honem listoval svodkami

aby se podíval
jak by mnohé dostal zpět nejrychleji
během jídla studoval jídelníček moci
a zatím co spěšně polykal

ponalé víno Čech
klesl si otázku: Nač čekají.
ak vlastně při právovaný stále jen
něco dalšího
a po svém pádu divil se velice
když zaslechl šepot, všude oří zemi:
Odjeli od hrobů.

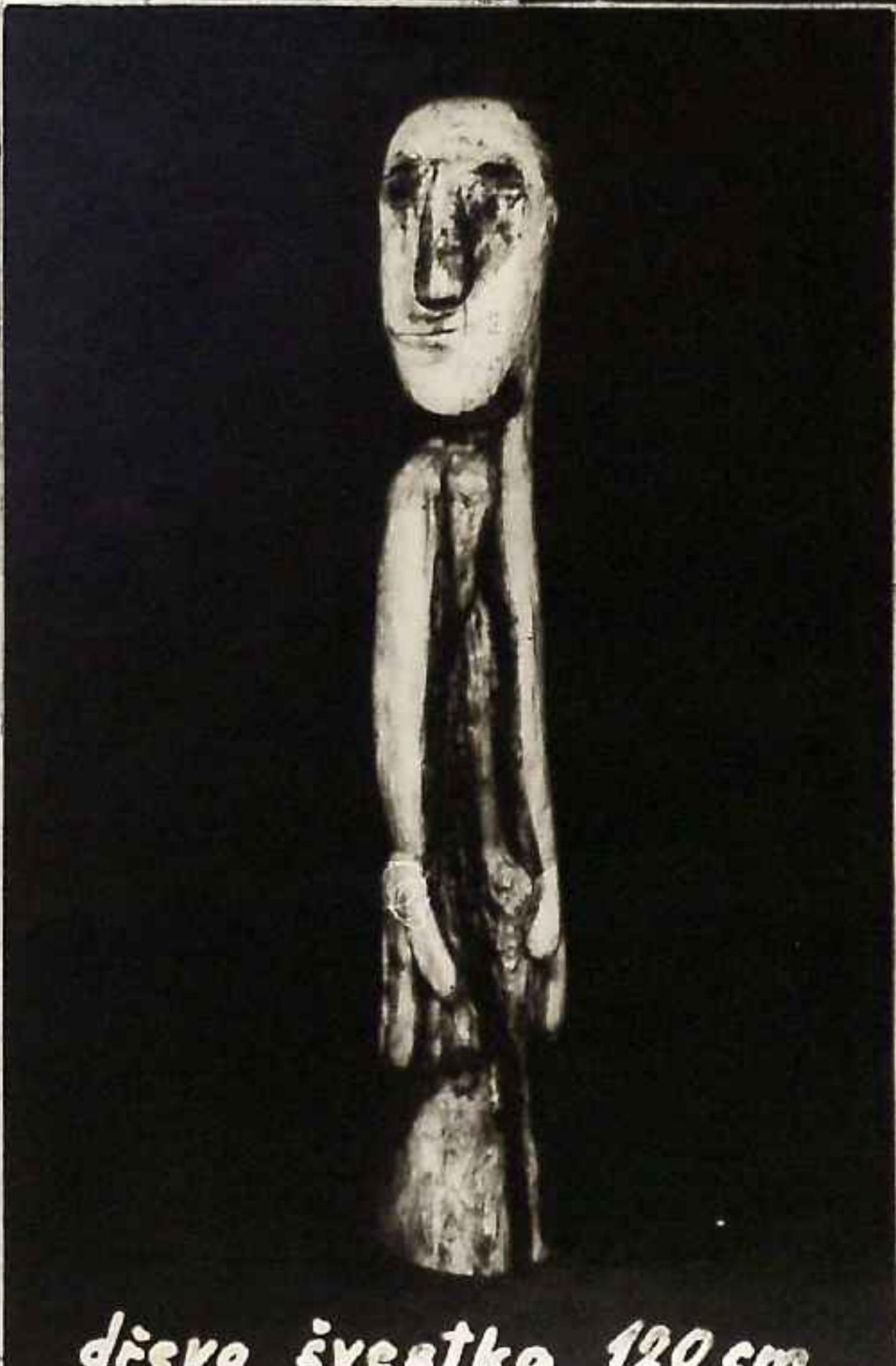
Iva Kotrlá 1934

dřevo lípa 100 cm

dřevo lípa 70 cm

dřevo črešťka 120 cm

dřevo akát 30 cm 10 15

Deti cest

Jan F e l c

Po lágru se rozkřiklo, že za Čechy přijede člověk z Nejvyšší rady, který je to organizace v Americe, který mluví ze celého českého exilu. Všechni šílí, protože takový papaláš by mohl sponzorovat pro Ameriku a to by bylo terčem. Dostat se do Ameriky se sponzorem je mnohem jednodušší a člověku to ušetří nejméně pět měsíců lágru v Latinské Americe.

Jedeme s obytným nábytkem velkým barák, spíš pro tu strándu. Inženýr už rovná židle v jedné ještě záchovalé místnosti.

"Prosím vás, vy dva si sedněte někam dozadu, s tě není vidět, jak vypadáte. Pan strýček to prý nemá rád," říká ten kokot. Ze chvíli je místnost plná z já žesnu, co je ne lágru Čechů. Ale polština vedle mne mě vyvádí z omylu.

"Prý bude dávat podporu," říká jedna polská pční druhé.

Konečně se to utíší a inženýr přivádí do místnosti pěna Strýčka. Perfektně ohozený stářík s obrovským prstenem na pěstěné ruce si prohlíží svoje ovečky. Inženýr to zahajuje.

"Přátelé, v těžkých chvílích, které nás drahá vlast už hodně let prožívá, stála vždy při nás Velká rada, a proto i vaším jménem děkuji Bohumu Střejčkovi, že si našel čas ve svém nabitém programu a přijel nám mezi nás." Několik rukou zatleskalo, ale rozpačitě toho nechálo. Střejčka se postavil před nás, jednu ruku zapíchl do seka a začal řečnit:

"Děkuji za milé přivítání." Prdelolezec inženýr se nafoukl jako páv. Já jsem se mu obdivoval, že se ani jednou nespletl a neřek soudruzi, jak byl zvyklý. Je zřejmě talent.

"Vážení přátelé," nadechl se Strejda před dlouhým maratonem slov. "Ják situace s naší vlastí vypadá vám nechusím vysvětlovat. Ale chci, abyste věděli, že naše Nejvyšší rada vždycky bojovala a bojuje za znovuzrození Masarykovy a Benešovy republiky a že tento boj je úspěšný. Každý rok pořádáme demonstrace na 21. srpna. Nědávno se nám podařilo přemluvit americkou veřejnost, aby se nezúčastnila koncertu Alexandrovců. A opravdu přišla jen polovina předpokládaných osobností. Možná, že se vám to bude zdát málo, ale v politickém dopadu, který vy nemůžete odhadnout, je to úspěch nebývalý. Notečný dsv ksichtíků kouká ják tele nový vrata a přemýšlí o americkém sponzoru. Strejda to bere jako údiv a pokračuje:

"Vy noví, kteří jste zvolili svobodu před životem v totalitě, si musíte uvědomit, že sem do svobodné společnosti přicházíte už na rušení komunistickou výchovou. Ale já věřím, že jste v jádru dobrí lidé a včas se zněníte. I to, že následete být v tomto táboře, i za to byste měli být vděčni. I kdyby vás žádná země nevzala vy jste tu zůstali navždy, měli byste to brát jako úžasnou věc. Utekli jste a cizí země která z vás nic nemá, vám poskytla ubytování, jídlo, pomoc. Vděčnost a pokora přede vším, přátele." Dva krajanů mírně zezešlenal a mně se chce řvát.

"A nyní dálší věc bych vás rád upozornil. Existují tady ve svobodném světě, žel bohu, organizace uprchlých bývalých komunistů. Vyvarujte se toho setkat se s nimi nebo číst jejich plátek Listy. Jsou to pokračovatelé toho zla, které začalo v roce čtyřicet osm. Jak se tak koukám,

jste převážně mladí lidé a nevytrpěli jste pod komunistickou vládou ani seštinu toho, co my."

"A kdy jste odešel vy?" skáču mu do řeči.

"V roce čtyřicet osm, v únoru."

"I, to jste si od těch komoušů vytrpěl, že jich v tom Čechu bylo, nebo kde jste byl, že jo. Chcete, abysme tady vydrželi celý život a ještě byli vděční. Vy nám to líkáte v tom kvádru ze tří hadry a s výškou cejchou. Pane, tady nedávno znásilnili manželku jednoho Poláka vvnou a ed jeho očima. Rumuni tady vládnou a mláti každého, kdo se jim nelibí. Šéfuje nám vrch sútre, teplá voda neteče už tři roky a ted se netráví. Přijďte sem bydlet a budete vděčnej," říku. Strejda střídavě sledne a řadne.

"Ladíku, já jsem zasloužilý člen třetího odboru, každý v exilu vém to potvrdí. Á jsem, na rozdíl od vás, pro vlast něco udělal. A co jste udělali vy? A jestli mi chcete něco vyprávět o Chartě, tak toho nechle, nebo se vám vysvěju. Vždyť je to samý komunista, který chce zrádky moc a ne ideálny eneše a Masaryka." Vypěnil mě:

"Á vám ne ty zskočaný mršiny seru. Pane, kde je vaše pomoc, když sítěk dostal řet a půl járu, Kavel čtyři a půl a Magor čeká na soud. Kde jste, vy zasloužilej?"

Strejda laná v dechu a mává rukama jako větrný mlýn. Vstávám a jdu pryč, se mnou ob a ještě několik normálních, co chtějí do Austrálie a Kanady. Nejradší bych si nařeckoval. 'ekový kokot a takhle se nechat vyřídit.

"řetí odboj," směje se někdo ve dveřích. "To je ale vůl."

Pe hodinku leze na pokoj Petricie:

"Ty jsi sle somár, nekonec dával každému tři tisíce, prý ne známky, česně ne žebe nadával a říkal, že budeš komunistický agent, který má rozvíjet jednotu exilu a lada. To bych do tebe neřekla, v noci tak nevypadáš." Perfektní buchta, napadá mě.

Strejda odjel a tábor okamžitě zapoměl. Jsou důležitější věci než Rada. Sehnat svíčku, sehnat vařič na ohřátí vody, vyhnout se Rumunům. Olin s Bobem se pustili do shánění práce. Je čas odjet. A děkovat. Vůl jeden. Ale s laváro to vypadá na draka. Stojka před branou je narvaná každý den a práce je málo.

Nuda, bílá, nekonečná, beztvára nuda ulohla na tébor. Blíží se konec roku, všechny země už mají vybrané kvóty na tento rok. Veškerý pohyb ustal. Na teploměru je nula. Město, přeplněné profugánskými stíny, mlčí napětím. Olin s Bobem zapadají do toho pomalého umírání. Žrádlo, prchlídka loviště vajglů, žrádlo a večer, který pomalu stéká s voskem svíčky do černé tmy noční zimy. Svíčková zima a beznaděj se přenáší na lidi. Rumuni, kteří už spálili všechno, co na lágru mohlo shořet, agresivně bloudí lágrem a rozbitych hub přibývá. Někdo přinesl zprávu, že se Albánci opevnili v prvním patře velké boudy. Ale neví se proč. Jejich spor s Rumuny je nám nepochopitelný. Ale napětí z pořádného průseru je cítit všude. Sútre už zásadně nevychází bez dospovodu svých dvou až tří jugoslávských goril. Čekáme na Pedála jako na smilování boží a modlíme se, aby přijel dřív, než se to posere úplně.

Na jedné večeři chybí Albánci a Rumuni, dlabou se závratnou rychlostí a mizejí z jídelny. Lágrem se ozve řev. Tmou probíhají postavičky s tyčemi a klacky v rukou. Dobíháme na bránu a za chvíli doráží houf řvoucích Rumunů s tyčemi a nesou jednoho ze svých parťáků, který už neřve. Místo levého oka má velkou krvavou díru. Policijti velají sanitku, povytahují bouchačky, ale do tmy lágru se neodvažují. Moc velké riziko.

Do houkačky sanitky přibíhá inženýr, který se drží za krvavou hlavu.

"Už to začalo," říve. "Albánci postavili barikádu v prvním patře a Rumuni se na ně dobývají. Albánci mají nahore snad na týden zásobu šu-

57

trů. Každý, kdo se tam připlete, dostane šutrem."

"Pojď," tahá Bob Olina, kterému se jasně nechce. "Te u nás, když se to začalo řetát s cigoši, musel druhý den jezdit ulicemi, kropicí vůz a smejvat krey."

Před barákem je narváno. Ramón huláká do davu a organizuje šiky. Jakž takž je sravná, vezme do ruky železnou tyč a pak všechni vběhnou do chočby. Opatrně nahlížíme za nimi. Široké kamenné schodiště je plné dlažebních kostek, které ještě před pár dny ležely před láarem, připravené na opravy mramurových chodníků. Dav šílenou se vrhne na schody a svrchu, zpoza barikády udělané z postali, se za pekelného řevu valí hejno dlažebních kostek. Šílenec se zastavi. Několik jich padne. Ti co mají kameny, je mraknou zpět nahoru a prchají. Jen Ramón se dostal až k barikádě, ale i jeho, připomínajícího neznamitelného goluje starých časů, zaženou. Baterky zhasinají, bitevní pole se norí do tmy.

Snažíme se s Bobym vysoudovat, o co jde. Ale Polák, co se ho ptáme, se jen drží za hlavu a skučí:

"Mám tam rodinu, ve druhém patře. Když se tam dostanou, zabijou všechny. Ríkali to. Volal jsem policajty, ale ti nechtějí o ničem slyšet. Mám tam rodinu!"

Ramón zatím dává rozkazy k zapojení provisorního osvětlení bitevního pole. Poláci se dávají dohromady a snaží se dostat ke svým rodinám. Ale rumunské tyče jim zataresí cestu. A toho, který mi před chvílí ženil do ucha o rodině, vlečou z bojiště s rozbitou hlavou, v bezvědomí věžná, že už rodinu neuvidí.

Rumuni útočí znova a znova. Po každém marném útoku vynášeji raněné.

"Policajti se zamkli ve vrátnici a vystrčili bouchačky z oken, jinak s tím nic nechtějí mít," křičí mánička z rna, který se narval pod strom k nám. "Ale stejně, ti Albánci jsou frajeři, je jich čtyřicet a všich cikánů dvě stě. Představ si to. A to je mezi těmi čtyřiceti půlka ženských a dětí," referuje s údivem. Vzpomínám si na tři Albánce, kteří dovezli den nás. Jstejli jich původně ročt, ale dva zastřelili pohraničníci na lodi, další stál slydlavě na chodbě před příjmem s prostřelenou rukou. Ale teď bojuje znova.

Ramón velí k dalšímu útoku a tentokrát se už dvacet Rumunů dostává k barikádě. Přichází k boji na klacky. Výhoda schodů je znatelná, jsou znova odraženi. Ramón se snaží ještě pomocí jednomu partákoví, kteřího Albánci tahají za barikádu. Ale dostává dlažbu do hlavy. Normální čl věk by vyhodil kopyla do věčnosti, ale Ramón se jen oklenal a normálně, vznešeně ustupuje. Albánci z něho mají strach. Nikdo si nedovolí hodit na ustupujícího vůdce. Musela to být strašná pečka. Prohlížím se na dva prsty tlustou ránu, kterou obvazuje Patricia.

"Podrž t!" zařve na mne. Právě konec obvazu a ptám se:

"A c' v' stně jde?"

"eden Albáneček dostal včera vřes držku v úplně pitomé rvačce. 'ročku ho píchli nožem. No a dneska za to Albánci tak zbili Nikolase, to byl ten, jak ho nesli na bránu - předemnou se objeví díra bez oka - a v sanitce umřel. Jsou t' svině, dokončuje Patricia odborně obvaz.

V prvním patře se otevře okno a na dlažbu před barák padá tělo Rumuna, kterého zetáhli za barikádu. Popad na kamennou zem už neboli. Krk, podíznutý jak u kuřete. Odkloní hlavu do podivné pozice. Zátylek se dotýká zad. Dav zařve, Ramón se vytrhl Particii ze samaritánských rukou a běží do útoku. Moc řve krví. Dobyli první postele barikády, zle zase byli vytlačeni. Na albánské straně bojují ženy a děti. Stará, strhaná Albánka s kovovou nohou od postele stojí na barikádě a diriguje svoji armádu jak Johanka z Arcu. Po její levici stojí asi desetiletý kluk s dlažebkami, na pravé straně ten s prostřelenou rukou.

Chlapci mezi Albánci už skoro žádní nejsou.

Nevýšek, nesený na hřbetě nenávisti za mrtvý, taky ztráskotal. Patricia bvezuje dálší šílence. A Tamón již opravuje nový šik. Terive řeč mi dochází, co ví bojující už od začátku: kdo vyhraje, bude žít. Přežení nemají nárok. Ave Cesar, morituri te salutant. Tamón, nezničitelný Tamón chce znova zaútočit, ale do zad mu vpadá asi deset fízlů se psy. Dav, opravený na výsad, vztaky zařve, obrátí se a během minuty není ve fízlech ani nemátko. Jen smrad několika výstřelů do vzduchu - mrtvý pes na cestě říkají, že tu opravdu byli. Tamón znova posílá své lidí nahoru. Ví, že policejti nesnesou přes držku a brzy se vrátí. Zbývá jen chvíle, než dorazí, tentokrát v přesile a se zamysly.

Na schodech vzniká šílená řeř. Zranění vynášeji další zraněné, na Albáncích není vzhled.

"Přijely dvě autobusy fízlů s dálší jedou až z říma," řve do vřavy někdo. Tamón už stojí ze barikádou a pomalu dobývá chodbu. V tom se za nečimi zády ozve střelba sačíků a modrá vlna policajtů útočí na Tumunu. Jí tří stran v budově trvá deset minut a vycvičení poldové se řtíží a buchy získávají vrch. Čeřice s jen s pomocí elzáku se dostávají mezi bojující strany. Konečně vytlačili Tumunu před budovu a dlejší jiskry taky po rázku. Ale každý jejich pokus o vytlačení Tumunu od baráku se setkává s řevem a dalším útokem. Tři sanitky, plné raněných fízlů, odjíždějí. Ve tme se před barákiem jen těžko uhýbá dlažebním kosikám.

Konečně policejti vyčistí místo, před budovou a vyvádějí Albánce. Jejich hrsti, těch, co můžou vyjít. Převážně ženy a děti. Zabaleni do turbanů, obvezou a jiných hadrů. Chlapci nepočítáme pět. Jen pět. V posledních chvílích se držely jen ženy a děti. Kostnatá ohanka a poništělená ruka již s záchráně nevědí. Zbylí je nesou jak posvátnou relikvii. Když se dostanou před barák, Tumuni znova zaútočí. Policejní korčón se prohne a další fízlové leží na zemi. Ale dívka ze všech do vzduchu, čítka a pendreky rovnají znova jejich odstup a řídí. Konečně sanitky, Albánci a část fízlů odjíždějí. Zbývají jen tři hliníci, kteří všechny zašilačují do baráků, a krev na schodech. Novinářské blesky nám ukazují cestu do posteli. Táno se z novin doví, že o dvou měsících Albáncích, čtyřech tříce a dvaceti lehce raněných. Desetiletý klučinec s dláždkami umírá až v nočním. Tumuni mají dva měsíce, deset tříce a třicet lehce raněných. Na lágru je klid. Schody někdo uvalil za mírný bekšiš od Kapasa a novináři shánějí zprávy o Gromík věnávě v Etiopii. Jen Strejček řeční v Americe o nekažených emigrantech. A tady nekažený mladý bojovník za nic (za život?) umírá i v nočním.

Na nočním je klid. Žvejkáme podivně zabalené ptáky a docpáváme to srdce s druhbeným masem. Geniální je vidět, že ta rvačka přece jenom má smysl. Zlenšilo se žrádlo a Kapas se dokonce rozhodl, že se bude na den to pit. To zřejmě kdyby dorazila kontrola. Sluníčko u oken a radiátory brumlejí do vedra pokojů, nedá se to vydržet. V šest, když zapadá a začíná být kosa, se tonení vypíná. Ob přichází s geniální teorií, že kdyby byly ještě tak čtyři rvačky a dvacet měsících, Kapas by dal možná vyčistit hajzly a pustil vodu. Máňovi se to nezdá, sází se, že by to chtělo alespoň čtyřicet studených a taky dva fízlu, aby tekla teplá voda. Sympatická zábava.

Kolem nás prochází Tamón, obskakován kozou Patricií.

"že jsme jí to nendali, co?" sklání se k nám v chůzi.

"o jo," nejistě souhlasí Olin. "Jen bych rád věděl, proč a zač."

"Seš blbej," vysvětluje mu kravka z Tumunska. "Všichni jsme načazený komunismem a tahle je očistec. Jasný, ne?"

Balíme hliníkové misky a cestou na nádraží se modlíme, aby u je-

dinšho přes den fungujícího kohoutku nebyla fronta. Není. Poměry v lágru se po řeži velice lepší. Na pokoji si vystřihuji stránku z novin, vkládám ji mezi stránky slovenské Bible, která se dědí už od nepaměti s tímto pokojem. Stránka mezi stránky. Doufám, že ji jednou někdo nijde a zařadí k Bibli jako další kapitolu o jednom malém klučovi, který si svobody užil přesně měsíc, než mu ta vděčná a krásná svoboda rozbila hlavu železnou tyčí.

Tady zase přecházejí v krásný šedý stereotyp. A sedál pořád nikde. Ménělata si bálí pingly. Postali jako většina rodin penzionát. Itelové se přece jenom vyštajfovali. Moc velkou radost toho nemají. Stejně letí za pár do Kanady. Tak proč se stěhovat. Prožili si tady půl roku, a teď, když začíná být líp, mají jet. Pak nám Milan vyráží dech: bere nás na poslední chvíli k vetešníkovi a kupuje kalhoty. Posledních čtrnáct dní makel a je samá lira. Fasujeme ty nejlevnější. Já celkem zachovalé méněstráky na dvěstěkilového chlapa. Když si je stáhnu provězem, klidně do nich schovám svých šedesát kilo. Na Bobyho zbývají pěkně vypasované sametové nohavice. Mají jenom jednu vadu: vypadá v nich jako buzerant. Jsou totiž červené.

Náhlavní vývěsce se objevila zprávička, že řád Panny Marie uspořádal v minulých dnech sbírku oblečení pro české emigranty. Vydávat se bude zítra po obědě. Proč zrovna pro Čechy, nikdo neví. Ale my s Bobym víme, že těch pár tázů, co Milan vrazil do naší parády, bylo pěkně proklít hrdlem, anebo použít na novou cestu. Poslední dobou ztrácíme naději, že se na ni ještě letos vypravíme. Po obědě je před schůzcní cimrou nárváno. Stařičké revmatické jeptišky, většinou o holích, rovn. jí po stolech hromady hadrů. Inženýr nás drží před malou místnůstkou a řeční o vděčnosti a o tom, abychom nezapomněli poděkovat. Před dveře vychází asi nejstarší sestra. Je už úplně bílá a ohnutá jako luk. Jen oči má živé, jasné a vnímavé. Vůbec se nehodí k tělu. Jakové modré oči, co měl Werich.

"Já taky Čech," říká s hrozným přízvukem. "Ale já tady už padesát let a nemluví česky. My udělat sbírkę pro vás. Na víc nemá, my staré, moc staré, my žít v domov, kde se starají mladé sestry o nás. Špatně chodí. Ale jde do domu a pomáhá vám." Je vidět, že si svoji řeč připravila. Je dojemná a já jsem neměkkoo.

"Oni ale chodí krást do kostela svíčky. Oni nekrást," zpříšňuje hlas s modré oči se zúží. Mrkli jsme na sebe s Bobym a bylo nám jasné, že dnešek budeme mít tmu. Ať nám radši ruka upadne.

"Ona řekne a pan farář dá. Oni nekrást, to hřich, špatné i pro nevěřící člověk." Ožrale Olin stojí se sklopenou hlavou a nejradiji by vzal roha. Mejde to, modré oči jsou všude. "Ona si vzít věci a my děkujeme Bohu ze vás. Ještě chvilku, sestra připraví."

"Vý taky Čec?" ptá se někoho ve volné chvilce v první řadě."

"Ano, já byválem v Pradze," ozve se nefalšovaná polština a řada se zesměje. Tahám Bobyho ze ruku, ale je pozdě. Sestra ukázala na dvere a dveře ji smetl. Tuce, desítky rukou se vrhaly na hromady a rvou je. Část věcí spadla na zem, ale nikdo tomu nevěnuje pozornost. Nohy doupou s ruce rvou hadry, které tyhle revmatické babičky o holích těžce sbíraly. Česká sestra se pokoušela vstát s námlhou, která vahnale slzy do modrých očí. Moc jí to bolelo. Strašně bych byl chtěl vzít tu všechnu bolest na sebe, zakrýt jí oči, i jejím sestrám a odvést je odtud. Ale některé věci nejdou zakrýt milosrdnou dlaní. Je to opravdu vůle Boží? "Proč, pane Bože, jsi tak krutý k těm dobrým?" chci zřvat do vzdáleného nebe, ale přítomnost sestry mi v tom brání. Konečně se nám s Bobym podařilo sestřičku postavit. Pláče a její kamarádky se tlačí v koutě a zřejmě se modlí.

Před dveře vyběhl inženýr, z narvané náruče mu vlaje ženská kožená sukně a dětské punčocháče:

"Dělejte, víte co to hodí na blešáku? To je pravá kůže," ukazuje

60
sukni : sestře, která mu zřejmě nerčumí, nevěnuje pozornost. "Dělejte, volové, to bude balík," řve, ale nedomluví. Bobyho pěst se mu rozprskl na kšichtě jako vánoční hvězda. Přelít schody a spadl do prachu. Boby se nakrčil jak šelmě a chystá se mu skočit na břicho, zabalené do té pravé kůže. Zřejmě to bude pro inženýra smrták a já se ráduji.

"Stůj," překřičí sestra vřevu obdarovaných. Boby se v poslední chvíli zarazí a udělá několik kroků do prázdné.

"Ty nebít, trestat může jen Bůh, ty nikdy. Ty pokora."

Boby sklopí hlavu. Mezi tím se chamtivci nasytili a my vyvádime sestru z místnosti. Vypadá to tu jak po výbuchu atomové pumy. Někomu se dokonce v tom fofru podařilo vyrazit okno a rozložit stůl. Sestry cestou ožívají a melou něco italsky. Češka nám nechce překládat a já se jí nedivím. Máňa brněnská, která podpírá poslední sestru, se snaží složit v té hatmatilce několik vět na omluvu. Marně.

"Vy né špatná," ukazuje k lágru. "Jen ta ... ta touha, já říct dobré? Touha?" zkouší to slovo znova na pětře, "mít, je špatná. Já stará, ale jedině, co člověk živet mít, je Bůh. To krásné, zbytek zbytečné." Kdybych se nestyděl, dal bych jí pusu na bílý prořídly pramínek vlasů, který jí visel zpod čepce. "Vy mi slíbila, že toho člověk na schodu nechá. Ty dlouhé vlasy a dobrý, ty pomocet. On rvát a taky dobrá člověk, protože člověk a člověk udělat Bůh. Co Bůh udělat, je dobré." Hovno dobré, řve to ve mně, ten policajt, který mě v Chomutově kopal tak dlouho do ledvin, až jsem checal krev s močí, ten taky dobrý člověk. A ty lidí, co stříleli vězně v Jáchymově jak králíky, byli taky děti Boží? Jaký Bůh, jaká pokora, jaká spravedlnost? Člověk se může spoléhat jen na sebe a na své pěsti. Jasné?

Dívám se na sestřičku. Nemá pěstě, jistě v životě nezábila ani ruku, ale na rozdíl ode mne našla. Našla, proč žít. Já vůl! Strkám si do kapes ruce, které se umí zbalit v pěst, abych je už nikdy neviděl. Udeš lepší, říkám si a zároveň vím, jak kecám. Bůh mě minul nebo já jeho, zbyly pěsti a chlast. Spiš ten chlast.

"Vy počkat, říká nám sestra před kostelem. "Vy dobrý, ale bez Boha. Já vám koupit svíčku, vy zapálit a myslit o Bůh. Vy jednou dobrý. Vy jednou nijít Bůh. Bůh nejít vás. Ty dlouhej vlas, lidi kouket a říká: to lump. Ke pravde, duše nemít vlas, duše dobrá, člověk dobrý. Já stará, já brzo jít k Bůh. Ale já modlit za vás. Vy nový, vy budoucnost. Vy počkat, já svíčka," poslední slova říkala už s naprostým vyčerpáním.

Ležíme na postelích, tmě prosakuje pokoj a na stole velká tlustá svíčka. "ž ji rozsvítíme, potkáme Boha, řekla sestra. Leží jako pondívní těleso v blbém čase a já vím, že ji nikdy nebudu mít sílu zabalit. Vstávám z postele a balím ji mezi kalhotky, oplešatělého médu a paroh. Boby z postele řekne "Fajn," a oddechně si. Ve tmě se rozsvítí červená značka vajglu.

"Mám dvě zprávy," piští už ve dveřích máňa. "Jedna je špatná a druhá dobrá."

"Tak napřed ten prúser," přejeme si.

"Inženýr s tím druhým volem prodali hadry za slušnej balík a po lágru roztrhušují, že jste volové, že ty báby jsou za to pěkně placený z peněz, které na lágr dává Amerika. A místo, aby dávaly a kupovaly nové věci, somrujou po bárácích a cpou si do kapsy." Poďívám se na Bobyho postel, co mi asi řeknou oči z Bratislav. Ale postel už je prázdna. Boby stojí u dveří a rozvívá si dělnické svaly. A pak jedním kocnutím prorazí papírové dveře inženýrova pokoje. Ten sedí u stolu se svým poskokem a počítá prachy. Byl to opravdu balík, tedy na emigrantské poměry.

"Ty dnešte, na cizí pokoj nemáte co lízt, budu si stěžovat." Boby mu zavřel hubu pěstí. Jde to ráz na ráz, Boby je starý praktik. Inženýr lítl po pokoji jako hadr.

"'y nechst, čl věk je dobrý, člověk udělat Důh," slyším hlas sesky. "Počkám si počkal až bude Boby rády k němu a skočil na něj. Šel bych vystřídat a předvést, co mě naučil Josef. Ale bojím se vytáhnout ruce, které se umí přerovnat v pěstě. Stydím se, nemůžu, leží na nich stoklivové závaží. Bobyho oči se ve zlomku vteřiny nechápavě zastavily v mých. "Nemůžu," říkám očima, ale Boby nemá čas. Loktem nabral poskoka do zad. Odhlítl jak papír. Katuje je oba na strídačku. Přišel jsem ke stolu, srovnal jsem emigrantský sen - prachy - a zapálil je. Naskočil modrý plamínek, který přešel do žluta. Pěkné barvy, opravdu pěkné barvy. Inženýr se uklidnil a těžce polýká vlastní krev. Boby spokojeně prohlíží bojiště a ještě ho trochu vylepšuje. Rozbíjí o zdi trandák a další maličkosti. Konečně můžeme vypadnout.

Venku mě Boby chytá za ruku.

"Proč jsi mi nepovohl? Já vím, ty jsi pořád viděl tu sestřičku, nemysli si, že mě to taky nenapadlo, ale člověk nesmí být na měkkoo. Opravdu ne. Kdybych se tím říčil, tak jsem už davnou studenej, po těch cikánech v Bratislavě. Mělo by to smysl? Já žiju rád. Moc rád. Ale ty seš sečtělej. Napsal už někdo, že Slováci a Češi jsou kurvy od narození?"

"Nevíím," krčím rameny. "Asi ne, takové věci se nepíšou, alespoň je nepíšou Češi a Slováci."

""ak to klidně napiš, když pořád něco píšeš do toho nctesu, a napiš, že jsou kurvy zesraný a že mají co si zaslouží: My jsme tak zparchantělej národ. Nejlíp to vidíš na našich fotorech a jejich generaci. Zabil bych se, kdybych měl někdy vychovávat děti, jako oni nás. Nepiš to tam. A pěkně velým písmem: ČEŠI A SLOVÁCI JSOU KURVY."

Píšu si to do notesu a maličkým písmem pod čárou dodávám: "Jak se tak dívám dozadu, jsem taky kurva. Budu někdy lepší? Sestřička už se za to modlí a já ji zkľamal už při těch modlitbách. Sestro, vyserte se na mne, já nejsem o nic lepší než ten inženýr. Vždyť já jsem zrovna takový kokot a ještě k tomu notorik."

"Bože, mít tak dneska chlast," ojelo mi.

"Vy volové," vítá nás na pokoji máňa. "Vypadnete a nepočkáte si na tu lepší zprávu. Pedál se vrátil!"

Noříme se do obrovského smradu Pedálova pokoje a jeho páchnoucí huby.

"Co dělá noha, meješ si ji někdy?" ptá se na přivítanou. Kývám nejistě hlavou. "Noha je dobrá, ale jestli si ji meju?"

Pedál se položil na postel, pustil televizi a zapálil retko.

"Ják to, že jste zpátky? Chytili vás! Že se ptám! Jste prostě kundi z ryby. Kdyby mělo být po mé, nechal bych každého emigranta v lágru alespoň pět let. Míň to nejde, jinak je emigrace sračka. Proč jste jim neřekli, že chcete do Aubagne k cizinecké legii? Vždyť jste oba mrzáci a oni by vás z legie za nějaký čas ze zdravotních důvodů vylili. No jo, jste hovado," říká to hovado, které nás nemohlo včas instruovat. Když mě pozvete na víno, vysvětlím vám, jak na to - půjčím, teda spíš dám, prachy. Ale vy seženete to víno, ukažte, jscí jste nachví i já to nepotřebuju, prachů mám jako šlupek, ale jde o princip. Když do hodiny seženete deset tíců, dám vám pedesát a ještě se ořerem. Když seženete hovno, hovno dostanete. La merde, vu?" končí v cizí řeči. Zřejmě nějaká pochvala, podle toho, jak se cení.

Vynadli jsme se vzduch. "To je píča, co?" informuje mě Boby.

Suším se Patriciiny dveře.

"Seš blbej, nebo co?" Přijímá mě vlivně Patricia. "Deset hadrů. Myslím, že ty prachy seru, nebo co, a mimo to mi dlužíš tři tisíce. Vypadni, než zavolám Tamóna. Nebo počkej," dodává ještě. "Já to tehdy fakt myslela vážně, když jsem ti řekla, že se mi líbiš. Ale nemůžu si dovolit city. Já chci mít prachy a bohatý život. City musej

do prdele. Mysli si o mně to chceš. Ale já měla fakt děsně zkurený dětství. Ylo nás vět a fotr věčně v base nebo ožralo. Chodila jsem v hedrech, které nosili tři sýgry přede mnou a děsně jsem se styděla. "Ehdy jsem si řekla, že jednou budu mít prachy a všechno s tím svoljený. Kdybych jednou couvla, bylo by všechno v prdeli. Jednou jedinkrát. Vysála jsem se s tím svým hnusným šéfem, aby mi přidal a já měla na cestu. Pak jsem chrápala s policajtem na pasovce, s manikem z banky za devizék "odys se sůtrem, abych měla svůj rokodíl, s Ramónem kvůli chráně a se srovnatou dalších, aby byly prachy. Stejně si většinu běže smón. Myslíš, že to je nějaká slast být kurva?" dodala už plásky. "A chtěla fakt normálně žít a mít se dobře, líp než jako dítě. Ale nemohla jsem se s kundou a za tu se platí. Myslíš, že mě nesere koupit pero břichatým dědkům, kterým se ani pořádně nepostaví, jako Karlosovi? Každý ráno řvu jako teď a je to hovno platný. Ramón mi za ochranu vřivleče další kšeфт, dalšího páprudu. Jsem kurva, ale jednou budu mít, uvidíš, jednou budu mít." Zatíná růžičky a pak přechází do útoku: "Pocem, ty somár. Myslíš, že nevím, proč nosíš ty dlouhý vlas? Protože se chceš distancovat, ale stejně bys bral, jen kdybys měl kundu. Kenar dil ses do pěti dětí a do rodiny notorika jako já a tak nemáš čím si vydělat. Prej píšeš, říkal mi Boby, tak tam taky napiš, že kunda, ta ráje, kterou chlapi tolik zbožňujou, je víc než dár boží. Čeřemeslo má zlatý dno a to moje je nejstarší. Napiš to, klidně to napiš. Nemůžeš, viď, nikomu bys to nemoh dát přečíst ato by bylo stejný, jakobych já nemohla dát svoje tělo. Ty jseš kurva zrovna jako já, protože stejně jako já myslíš na prachy, na slávu. Proto píšeš, nás a o těch sračkách klem. Jenže je to marný. Papír není kunda a jen za kundu se platí. Myšlenka není poštěváček. Kolik jsi to chtěl? Deset hadrů? Tedy máš. A už nic nepiš, radši choď s buzerantama, to je výnosnější. Lidi si radši přečtou něco o natřený prdeli než o problémech světa. Pocem, ty vole, pocem, ty somár, líbíš se mi, fakt, škoda, že nemáš prachy, klidně bych si tě vzala. Klidně. Stáhni ty kalhotky. Stáhni mi triko, mám to ráda, a to si zapiš. Ještě kalhotky .. vidíš to černý s kroucenými chlupy? To je zlatej důl. Vem si ho, no vem. Jkež mi, že to nesní na rozdíl od kundy stojí za to. To ukeř, chudáčku u-ka--zuj. To je krásný! Zvedni mi nohu. Bože, to je krásný. V nohy ještě výš, ještě, ještě, ještě. Tsí sladkej a velkej, pojď hluub, je to krásný. Ještě, ještě."

Dívám k Pedálovi s deseti hadry v ruce minutu před limitem. Oby už i tom sedí e v ruce mačká tři taci:

"Víc nepřijížili, kurvy."

Házím na stůl svých deset hadrů. Pták vydělá víc než nero. Stánu se čurákem. Sem pevně rozhodnut. Ten má zlaté dno.

Po cestě do hospody házím propisku do kanálu. A plave se všechna ostatníma sračkama.

Příře

Petr Tatouň

BÍSKY

XXXXXX YYYYYYYYXXXXXXYYYYXXXXXXYYYYXXXXXXYYYYXXXXXX

Z KIVAVA DO LODRA
DO BÍLÉ DLOUZE PRAHU
JAK RAVOŠ VLČICHO MÁKO
V ZELENÉ OBILÍ

Fa slunci jiskří sníh
a v očích nebolicívá
v závějích vize léta
chvěje se úzkostí

Pod sněhem v bolestech
touženka tráva rodí
na jaro šaty chystá
a z kvítí čelenku

Ještě čas neodvál
budoucí konejšení
neproměnil věhavost
nerného čekání

RADOSTNÝ PESIMISMUS

Moje tělo
kdyby byla
měla by barvu
trávy

a já věčný
byl bych vděčný
jak to dělají
krávy

LÍTOST

Ta blízko u srdeč
ne pustém poli pod horou
lítost ptáčky krmí

Tam pod úsměvem
slzy nevidět

Žilky studu se bojí modrat
a věrnost nampelišek
hluboce dovnitř vzlyká

Neč siéble vartuje
v rozevřené členi kaoka krve
a blízko u srdce
se náruč neotvírá

Ta v pustém poli pod horou
divoce sněží
ach ptáčkové

ÚZKOST

úzkost verše
repoddajné
hloubku křeše
jako bájná
zvěst

poralu níž
do podzemí
až pochojis
temnozemní
lest

jako trévu
která kosou
jitří slávu
stále bosou
čest

SOS

mladá Lyrika
stará Putyka
jsem zamilován
hodte mi kotvu
andělé
hledím na všechno
ja' tele

ZAVÍKAVÍ

nevystrč mi
břicho verši
nevklouzni mi
do podatřeší
širokého
šanitó
ještě nenáš
dopito

SMUŠEK MĚ PRÁVE HOSTÍ
HEJE NA ZOUFALKU
NA CIMBÁL MÝCH KOSÝ
CHRÁSTÍM

Snad krása v žlutém listí
 v modlitbě zakleká
 chystá se radost přísti
 od zimy do léta

Yle touha utěšené
 baletka naděje
 v oblacích zavěšená
 neví že pozdě je

Nemělo by tak býti
 umírák nezvoní
 ne lukách olno kvítí
 úsměvem zazvoní

A ZNIVÝ LÁSKA

Křehká lodička z papíru
 kdež se nepotopí
 než na ní nasednu

A DAK?

Sílený němořník
 nevnímá ztroskotání
 Krásná smrt neviňátek

NA DNE BOLESTI ROŽE

Kam raměč sahá
 málokdo ví
 nejsem dál než tušení

Pod dávnými kopyty
 udusané země
 a pod ní jíl a kosti

Často se mi zdá
 že jsem se ještě
 nenarodil

JESTĚ

jsom listím vystlán
 uvnitř si ehrastím
 sám sebou zdešlán
 ještě si básním

ještě si k tělu
 pitomce pouštím
 Jehátko stelu
 růzem se zpouštím

- - - - -

"Né, rozumíš, to nikdy nedovolím, jsi má, slíbilas mi to ... řeklas mi, že mě nikdy neopustíš, řekli sme si, že umřeme spolu, já tě nikomu nedám, jsi mě a hotovo, já tě prostě miluju a nemůžu bez tebe existovat, protože tě potřebuju". "Je to zbytečný, já už se rozhodla, musíš se s tím smířit, víš, já nedovedu mít celej život ráda jenom jedinýho člověka". "Slíbilas mi to, řeklas, že mě neopustíš." "To je pravda, tenkrát sem to tak cejtila, ale teďka už sem někde jinde, pochop mě, já už u tebe nemůžu zůstat protože už tě nemám ráda. Budeme přátelé, budeme se občas vídat." "Na to ti seru, já tě chci pořád", "pušt mě, nech mě, pust mě, já nemůžu dejchat," Nééé, slyším svůj vlastní křik a rukama si zacpávám uši. Zase se mě zmocňuje třás a srdce mi divoce buší v hrudi, jako bych se měl každou chvíli rozskočit. A zase ta děsná bolest, která mě nutí abych se zkroutil do klubíčka. Padám na zem a cítím jak mě kdosi zvedá na lavičku a utírá kapesníkem sliny, které mi stékají na bradu. "Je vám něco? Jak vám mohu pomoci?" táže se mě někdo blízko mé tváře a před očima se mi pomalu vynořuje z mlhy ustaraná tvář staršího muže. "Už je to v pořádku, děkuju vám," souká se sebe slova, který jen těžko a pomalu odouštějí stařený hrdlo. Cítím jak mi po tváři stýkají horký slzy a nemář sílu, abych s tím něco udělal. "Já ji zabil, těmahle rukama sem ji učkrtil," vysvětluj staršímu muži, který ode mne zděšeně uskakuje a s hrůzou se dívá na moje zdvižený ruce. "Miloval sem ji, strašně sem ji miloval a vona mě nechtěla." Olizuju si jazykem rozpraskaný rty. Mě hlava klesá na prsa a zmocňuje se mě vzlykat kterej mě roztrásá a činí mě slova nesrozumitelnějma. "Nechtěla mě a já ji miloval. Chceš odejít..." Muž neodpovídá. Asi mi nerozumí, ale mě je to jedro. Zvykl sem si, že mi lidé nerozuměj, nerozuměli mi ani v ústavu, i když se tvářili, jako by jim to bylo jasné. Nejvíce nemohli pochopit, že sem ji kus sněd. Mohnu a kus ruky. Jak ste mohl jít člověka? ptal se mě pořád do kola primář a já mu to nemoh vysvětlit. Miloval sem ji, miloval sem ji, miloval sem ji, rozumíte? Říkali, že mi rozumí, ale nerozuměli. Taky říkali, že je spousta lidí který se milujou, nevraždí kvůli tomu a nežere jeden druhýho, prostě sou spolu rádi a hodovalo. "ré, to né, já ji dovopravdy miloval. Vy to nemůžete pochopit, protože ste nikdy nikoho nemilovali tak, aby ste ho mohli jít. Vy ste ji chtěl sežrat, aby sme nepřišli na to, že ste ji zabil. Vy ste tak chtěl ukrejt stopy zločinu, říkal mi debilní poručík a já mu nemoh vysvětlit, že to tak nebylo, že bych přišel sám a řek jim, že sem ji sněd, protože sem ji zabil z lásky a miloval. Stejně by ste ji spělili v krematoriu, když už byla mrtvá, tak co. Vy nejste člověk, říval na mě ten policista, vy ste hyena, když můžete žrát lidí, vy ste jednej kanibal v Evropě a určitě vás popravěj, abyste eště někoho nesežral. Já už nikoho jiného nemůžu sežrat, protože nikoho jiného nemiluju. Jak ste na to přišel ji snít, ptal se mě primář a na to sem mu moh trochu odpovědět, ale nemoh sem, nechtěl se mi nic říct, protože by si myslel, že sem blázen, že sme byli blázni oba. Já sem jí slíbil, já bych ji jed za živa kdyby to šlo a ona to věděla. Někdy sme se navzájem kousali až nám oběma tekla krev. Byli sme jak upíři. Milovali sme se a pili jeden druhýmu z ran krev. Bylo to šílený. Jednou sem si musel nechat na pohotovosti ošetřit obličeji jak mě zřídila. Seděla vedle v čekárně a čekala a čekala až vyjdu ven od doktora. Jenom za mnou zaklaply dveře, vrhla se na mě znova. Myslel sem že mě utejrá. A pak mě najednou přestala milovat. To přece nejdé, vzít někomu lásku. Vůbec neví jak se to stalo, nechtěl sem ji pustit pryč a pak sem najednou držel její tělo ve svých rukách a uvědomil si jak mi těžkně, měla otevřený oči a pootevřený ústa, jako někdy když sme se milovali. Tak sem ji slíknul a miloval ji a kousal

do krku a všude, jenom trochu víc než jindy. Ztratil sem asi rozum, protože sem věděl, že je to naposled, že mě ji vemou a spálej na škvarky v tom odporném krematoriu a její šidivej popel budou sypat do trávy na to hnusný anonymní popeliště a pak už bude konec, protože já už bez ní nechci a nebudu žít. A tak sem dostal ten šílenej nápad že ji dám do lednice a že ji sním, abych ji i po smrti učinil jak ji miluju. Přivez sem si pilku ze dřevníku, sekru a špalek no a pak sem to udělal. Jenom její hlavu sem si nechal, abych na ni moh koukat jak je krásná. V lékárně sem si koupil kus parafínu a celou sem ji v tom parafínu vyvařil, abych ji impregnoval. No, pak na mě přišli a odvezli do ústavu. Jenom sem stačil snist nohu a kus ruky. Celých pět roků sem na to myslí. Ona je teda součástí mě, když sem ji sníd. I když ně dalí sponstu prášků a injekcí stejně mi ji nevzali. Jenom někdy propanu takovýmu záchvatu lítosti a to si vždycky myslím, že umru, protože se mi vybaví ta chvíle kdy mě uměla v náruči. Za chvíli se to uklidní a je to zase dobrý. Nakonec ji ale nezpálili. Přibili jí do země. Když sem se vrátil čel sem hnedka na hřbitov a dělám tady hrobníka. V jejího hrobu sem si udělal levičku z břízy a když nepracuju tak si tady sednu a vzpominám jak s ní se rádi. Denně ji sem dávám čerstvý kytku a její hrob je nejhezčí na celém hřbitově. Jinak mě nic nezajímá. Koupil sem si hrob hnedka vedle a až umru tak si lehnu vedle ní a už nás potom nikdo nerozdělí.

II. PYCHOVÁ OTÝKA

A. Domicel

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

tak to vidíš kamo, zase sem v řádky vošklivý krizi, vždycky si na tebe vzpomenu když mě je blbě a myslím na to že by to bylo jiný kdyby si zůstal a nebo kdybych šel tenkrát s tebou. Je to divný, sedmnáct ruků a člověk se vraci ke klíčový chvíli svého života. Píkal jsi tenkrát abych se na nic nevchlízel a vypad někam, kde se dědcehat. Ty jsi to měl nepoměrně lehčí s tou svou šťastnou povahou. Prostě si se rozhod a šel si. Nemoh si tenkrát pochopit moji nerozhodnost, tu poslední mizernou noc, kdy sem uvažoval o tvým návrhu a zkoumal argumenty pro a proti. Ani potom, co si vodašel sám, mě nebylo dobře. Tenkrát sem netříl dost sil abych šel taky a kromě toho sem věděl že to tady bude mizerný. Brzo bylo zničený všecko co se mi líbilo a co sem měl rád. Kolem zuřila vichřice všelijakých střetnutí a prověrek, která se jasně nemohla vyhnout ani mojí rodině, ale mě se to tenkrát tolik netekalo. Byl sem nezkušenej a nezralej abych moh domyslet důsledky, který to všechno přinese mýmu dalšímu životu. Faivně sem se domníval, že to všechno prostě zase přejde, že se život vrátí do starých vyježděnejch kolejí, který pro mě představovaly celý šedesátý léta, kdy sem se začal kolem sebe rozhlížet a dělat si názory na život. Pohužel se čas navrátil až na samej počátek mýho života, kterej sem prožil jako udívenej školák, kterýmu bylo proti všem dosavadním výchovným tendencím nařízeno škratit v knížkách a zamalovalat sleva a věty inkoustem. Měl jsem knihy vždycky rád a tak si dobře vzpomínám jaký zmatek spolu s pocitem znesvěcení sem prožíval nad zaškrtnutýma statěma. Těd bylo nutný vyškrtnout skoro všechno a z knihy života zbyly vlastně jenom prázdný desky. Byla to smutná doba, kdy sem se toulal po Praze a všude nacházel zamčený dveře od malejch divadélk kam sem tak rád chodíval, kdy sem se musel rozloučit se vši a Československou, který sem teprve začal objevovat a než se s ním stačil skonádat, zmizely bezestopy. Bylo to krutý a respravedlivý, myslím, že sem tenkrát poprvé poznal silu nenávisti. Byl sem sám se svou hořkostí a bezmocným vztekem, brali mě postupně radost a to se prostě nedá nikomu vodpustit. Náhodou sem poznal zvůli a brutalitu policie,

kterou sem do té doby moh vidět jenom na vobrazovce zprostředkovanou ze vzdálených zemí. Ve mém dalším postoji bylo tak rozhodnuto. Události kolem Palachovy smrti a manipulace s hroby mě vyděsily na nejvyšší míru, nemyslím, že by kterej režizér moh natočit horor, kterej by vůsobil hrůznějc a tehdy sem poprvé litoval, že sem nevodešel. Bylo mě hanba a svou státní příslušnost sem pocíťoval jako mokvající svrba a odpornej nádor, protože sem cejtil spoluzodpovědnost za všecky tyhle věci, za slabost národa ve kterým žiju. Byl sem potřísněnej hanhou a zneuctěním a nenáviděl za to všechny ty, který takovou věc dopustili a provedli. Tadle doba ve mě dokorale vymazala jakýkoli pocity kolektivního narcismu jako je nacionalismus, pocit národní sounáleřitosti a podobný sračky. V těch dobách sem pochopil, že je nutný se nadobro zbavit každýho kolektivního idealismu, protože je to největší zbraň tyranie a despotismu, bez ohledu na cíle, který sleduje. To byl můj definitivní rozchod s politikou. Zároveň sem se dobrovolně uzavřel do soukromý diasropy s úmyslem vyhnout se bojovný agresivitě vnějšího světa. V týhle mizerní době sem se seznámil se svou ženou a odstěhoval se k ní do garzoniéry na Novodvorský. Byl byl strašně malej, domnívává se, že i kdyby v něm žil jenor jeden člověk, musel by po čase trnět neurofyziologickéma potížemi. Nicméně bydlení tu bylo mnohem lenší než v ubytovně stavebního podniku kde sem dělal, v tzv. Číně, která byla provizorní kolonii z doby první republiky. Těd tu nácházeli útulek zaměstnanci stavby, vesměs alkoholici a fluktuanti nejrůznějších kategorií. Bydlení tu bylo fuj tajbl, vzpomínám si, jak sem se jednou v noci vrátil domů a v mý posteli chrápala očralá nahá děvka. Prostěradlo bylo úplně mokré, asi se mi tam taky vyčúrala a na stole byl vstříhaný chomáček jejich chluvů. Když sem tam stál zděšerej, přišel ze záchoda takovej starej voplzlík co jí tam jebal a ukazoval mě jí pod dekou, abych si k ní taky vlezl. Radši jsem procházel celou noc kolem Václaváku.

"Oje radost ze slušného bydlení netrvala dlouho. Byla to doba, kdy se stát vyjádřil k pobytu osob československého občanství a limitoval časově jejich návrat. Kdo se nevrátil byl emigrantem a psencem. Tehdy sem se dozvěděl, že je byt napsanej na sestru mojí ženy, která bydlela v Itálii a oznámila nám, že se vrací domů. Čekali sme jí každej den, každou hodinu a přeci sme byli překvapeny. Stála tam najednou s dvouma objemnejma kuframa přede dveřma a očima nepokrytě nepřátelskéma. Jasně sem pochopil že se vrací do svýho a já jako vetřelec že bych měl šupito vyprejsknout. Zdalo se mi tenkrát, že prohrála svůj velkéj boj po samostatnosti, nedokázala si v Itálii vybudovat zázemí, který by ji umožnilo přetnout pouto s domovem. Pro ní bohužel i přes to, že se najednou změnila situace a ona nemohla doufat v žádnej pozitivní pravat k lepšímu. Sžírala se svým neúspěchem, bydlení ve třech v tak malém prostoru bylo mučírnou, jež na sebe brala podobu uzavřeného oddělání psychiatrický kliniky. Po čase už mě přímo vyhazovala a první otázkou když sem se vracel z nakačky směřovala k termínu, kdy už konečně vypadnem. I přes to, že sem dělal ve stavebním podniku bylo získání bytu nad moje síly. Náhodou sem potkal stavbyvedoucího kterej dělal ve státním statku v Žáblících. Když sem mu vylil svoje srdce, nabídnul mi byt, pokud ve statku nastoupím jako elektrikář. Spolu s manželkou sme prošli rozestavěnou bytovou jednotkou, která se v hrubejch rysech chýlila ke konci a protože to tenkrát bylo jediný řešení, okamžitě jsem souhlasil. Byli sme provizorně ubytovaný na zárečku ve Ždibech, kterej byl svěžej státnímu statku do správy. Jednalo se o barokní objekt s nevelkou, bejlim zarostlou oborou. Zámeček obejmaly dvě rodiny, bylo tu pracoviště nějakýho výzkumnýho zemědělskýho ústavu, velikej sál s nástropníma freskama chráněnej památkovým ústavem, ve kterém byvaly v sezóně ubytovamý desítky brigádníků a množství prázdných uzavřených sálů. Při bližší prohlídce byl celej objekt značně zanedbanej, z větší časti tu byly shnilý okenice, opadavé omítka. Vstupní schodiště bylo propadlý, celou stavbu prolínal vlhkaj, kyselej zápach. Protože tu nebyla vybudovaná kanalizace, ne-

do spíš byly někde ucpány trubky, veškerý splašky a odpední vody ústily do horního areálu obory a vytvořily tak odporou mokvající bažiru, půrostlou vysokou kopcovitou, dločitou několika desítek špinavých uměloušenech slepic. Chtěl sem násilněknět projít oboru i z opačné strany, kde vyl v délce několika desítek metrů zřícenou plot, ale byl sem zastavenou mohutným nánosem mejdlověsaponátového rosolu, kterej pokrejval ve vratvách celej prostor obory. Od starouseďlíka sem se dověděl, že zemní pramen, kterej teď slouží jako zdroj vody k oplachování zemědělských strojů byl kdysi vyhledávaným pramenem s vysokým obsahem minerálů. Statek nám přidělil jedinou místnost o velikosti 8 x 3 metrů, kam položil linoleum. K bytu patřil i společnej sociální kout sestávající ze špinavého klosetu a oprejskanyho kryta na mytí ve zcela zdevastovaným umývárně, ve který vytrvale prosakovala voda, jejímž působením se pozděje umývárna zřítila spolu s kusem budovy. Záchod byl umístěn naproti dlouhé chodby. V klidové poloze byly dveře dokořán otevřeny, namontované háček vydržel celý dva dny, než ho někdo vymontoval. Z počátku sem se podivoval nestrý sršsici barev různých plísní, který pokrývaly zdi umývárny do výše jednoho metru, než sem rozpoznal příčinu jejich vzniku a trvalý existence. "Ošetřovatelkou" plísní byla tučná, léta nemytá obyvatelka zámečku, která v noci nechala vézit několikametrovou cestu na záchod a moč zachycovala do kýble, kterej každý ráno vychrstla na podlahu umývárny, která ovšem neučela na podlaze odtok. Noč se vsáklá do zdí a stala se hnojivem plísní. Na moje naléhání mi byl statkem přidělenou červenou rošt na podlahu. I ostatní obyvatelé zámečku resili stopy fyzické jeho duševních deformací. Většinou se jednalo o řidiče zemědělských strojů, kterejm se podařilo spravedlivě rozdělit svůj život mezi práci a hospodu. Při vejplatě se kelem zámečku potácely skupiny špinavých a tlerenejch lidí trvale se štítících vody, všichni byli opili a vytrvale řvali svoje nesrozumitelný písaně.

Nenáviděli mě upřímně ať strízliví nebo ožralí, protože sem se jich stranil a protože svým instinktem vycejtili že jima pohrdář. Byl sem několikrát nazvanou posraným pražským frajerem a ze tmy ně bylo slíbováno, že mi bude rozbita držka. Pamatuju se, že mi někdo hedil do okna kámen. Sledoval sem pečlivě postupující výstavbu bytový jednotky, která pokračovala pomalu až znehybněla úplně. Jednoho rána sem vešel do kanceláře stavbyvedoucího a naděl se překvapení. Od podlahy až ke stropu tu byly naštosočaný vojenský postele zaplněny lidma. Byli to příbuzní nového ředitele statku, kterej sem byl přeloženou z kádových důvodů z ministerstva zemědělství. Příbuzní přijeli až ze Slovenska a těšili se nepokrytě na nový bytový jednotky. Od nastupu nového ředitele se začalo stavět podstatně rychleji. Brzo sem pochopil, že sem odsunutej stranou, že mě slováci odsoudili k tomu, abych na zámku ve Zdibech strávil dlouhý čas. Podal sem hodinovou výpověď, která byla po mém vysvětlení řediteli ihned a bez průtahu ratifikována. Ředitel usoudil že příbuzný sou bližší než cizí a srdečně se se mnou rozloučil. Je sem vycházel z úvahy, že je to lepší a rychlejší - taky samozřejmě levnější, než prohrenej a zaplacenej soudní spor, kterej musel v současných politických poměrech jednoznačně vyznít v můj neprospěch. Byl sem znova postavenou před problém kde utratit kosti; ale byl sem o rok starší. Rozhod sem se, že podniknu tučné podél západních a severních hranic s cílem někde se už konečně zabydlet. Nejdřív sem zajel stopem do Sokolova, kde sem na přecáku rohovořil s účedlou nevzruženou soudružkou, která mě nabídla do opravy byt někde v cikánský čtvrti ovšem bez možnosti provizorního ubytování. Pruhou štaci byl kombinát "řesová, zahalenou do chemického a uhelnatého mraku. Energetik podniku mi slíbil do roku byt s dočasným ubytováním v ubytovně bez manželky. Když rohovořil o mém platu kterej činil tisíce sedm set korun a o požadavku závodu (práce v neutuchajícím provozu v podmínkách s nebezpečím výbuchu, požáru, chemických otrav, nedůrného hluku s otřesy) bylo mi, jako bych vstoupil

do Teplova inferna. Na stopu sem se dověděl, že v Teplicích na býtku dostanu hned ubytování a že sou v Teplicích krásný holky. Roztoměl sem se na kluka se kterým sem trávil dlouhý měsíce na vojně a z teněženky vyhrabal jeho teplickou adresu. O cíli další cesty tak bylo rozhodnuto. Spolubojovník nebyl doma a tak sem zašel na bytěk, kde mě poslali na provezovnu, abych dojednal podmínky nástupu. Všechno šlo kupodivu jako po máslu. Vzali mě jako univerzálního říkáče, kterej bude zajišťovat opravy měřicí a regulační techniky, opravy praček ve společnejch prádelnách, výtahy a elektrický zařízení v kotelnách a výměníkových stanicích. Vedoucí mě dal klíč od ubytovny, než mi byták přidělí nějaké slušnější kvartýr. Bylo to vítězství nad mizerným osudem a radost, která ze mě prýštala v uzavřeném voze našny, ve kterým sem se skupinou hinků jel pro ženu do 7dib a několik kousků nábytku. Vůz řídil můj starý vojenský károš kterýho sem večer dopad v Trnovanech. Byla to dobrá parta, všichni ráli nářední náladu a celou cestu společně džemovali, věděl sem, že se mi v Teplicích bude líbit. Vence, řidič autáku, Čuňas a Kabels, to bylo gro skuriny, která se téhla po Teplicích s věčnou žízní, ve který se na každou otázku kam pudem, odpovídalo: na výšek vle. Jeli sme na otočku, pář kousků nábytku a hned zase zpátky do Teplic. Měli sme štěstí, policajti nikde a tak se cesta obešla bez průseru. V garsonce nebyly kamna, venku začal tvrdej podzim, tu tam se začaly snášet sněhový vločky. Tak sem se zastavil v Krupský ulici na domovní srrávč, že bych potřeboval kamna, abych si zatopil. Tehdy kralovala na domovní správě č.7 soudružka kráva. Garsonka byla v domě, kde sama bydlela. "Vy méte klíč od té ubytovny?" zentala se rne tehdy a já naivně přitakal a v rozevřený dlaní jí ukázal klíč, abych dotvrdil svoji výpověď. Vytrhla mi ho z ruky se slovy, že ten kdo vám ho dal ne to neměl právo...musí rozhodnout komise...mě nezajímá kde budete bydlet...nikdo nemůže obcházet zásady . . . atd. Měl jsem jí dát pěstí do zubů, měl bych na to plný právo, ale místo toho sem se otočil a mlčky sešel ze schodů na ulici, kde mě čekali noví kámoši, nákladák s nábytkem a tázavý oči mojí ženy. Je to v rdele. Hotovo, řek sem tenkrát a řek jim jak to vypadá. Bylo třeba někde složit nábytek a situaci dořešit druhý den. Vence natrhl bunkr nad ilýnskou ulicí kde bydlel. Nebylo na vybranou a tak znova vyjeli na Letnou pod tenisový kurty. To troskách schodů sme nejdřív sešli několik terasových výklenků, až sme se přiblížili k betonovýmu bunkru bez dveří a oken. Mělo to střechu a nepršelo tam. Tesný, hodíme to sem, rozhodli se všichni jednomyslně a tak sme se znova vydrápali nahoru k autu. Šlo to hůř, místama chyběly schody, nohy se srekaly na rozbaňném terénu. Nejdřív sme snesli skříně, těžkéj oválnej stůl, kovovou postel s matracemi a židle. Nakonec těžkéj vojenskéj kufr z první války nabitéj knihama a časopisama, kteřej budil u všech posvátnou bázen. Měli sme toho dost. Na večer sme se uložili u Vency a mě se hlavou honily černý myšlenky o prokletí. Byl sem však přesvědčenej že se druhý den všechno srovna, protože to jinak snad ani nejde.

Truhej den sem vyhledal vedoucího a vylíčil mu svou situaci, když slyšel o soudružce krávě, pokrčil ramena a řek mi, že sem ji neměl děvat klíč. Jo sem věděl i bez něho, jenom se nebyl připravenej na to, že je to život džungle, moje reakce byly pomalý, neměl sem vybroušenou rozlišovací schopnost. Soudružka kráva byla významnou pracovnicí, měla vobhráblý všechny podnikový posty a tak byla moje žádost minimální. Ze sporu se vytvořil precedent, na jedný straně já jako nestabilní živel, na straně druhý byrokratická strnulá rada. Aby mě ukázali kdo je tady párem, zamítli moji žádost o byt. A mojí potřebu někde se provizorně ubytovat se prostě vybodli. Co teď? Iek sem tak bloumal po ulicích, zase mě domohla náhoda. Dělal sem holku která ořed časem chodila s mým kámošem, která bydla na ubytovně v Novosedlicích. Když sem jí vylíčil jak to všechno vypadá, tak nás na čas vzala k sobě. Přízili sme se tam jako

zločinci, aby nás někdo neshodil, aži by měla velký nepříjemnosti a to sem samozřejmě nechtěl. Trvalo to dobrý dva měsíce, než situace uzrála k tomu, aby sme zase vypadli. Další štaci byl Venga, kterej nás stěhoval ze Zdib. Bydlel v Mlýnský ulici s takovou praštěnou holkou. Věčně se hádali a myslím si, že tenkrát potřeboval nějak utlumit spory. Ještěli sme mu měli pomoci svým nastehováním, tak to tenkrát moc nevyšlo. Holka na mě koukala jako na člověka, kterej jí krade štěstí. Zežili sme velký hysterický scéry, který nekončili ani v noci. Se ženou sme spali na zemi na molitanových matracích. Vždycky když sem se v noci obracel tak šla rozsvítit a koukala na nás jestli náhodou nesouložíme. Byla to krutá doba, která směřovala k finiši. Jednou sem přišel z práce a viděl jak leží holka na gauči sesutá k zemi, na stolku prázdný tuby od prášků a nadní Venca hotovej na nervy. Mě se ale zdálo, že je to všechno nahraný a tak sem Vencovi řek že budeme dolů telefonovat pro první pomoc, aby jí vypumpovali žaludek. Šli sme telefonovat pro první pomoc do nemocnice, kde mi potvrdili moje podezření že se jedná o hysterické záchvat. Měli pravdu, holka když slyšela že dene volat pro sanitu vzala roha. Já sem si ale uvěd mil, že už je na čase abych zase vypad, měl sem špatný svědomí že to Venca kazím a neměl sem zájem, aby mi kdy vyčítal, že se s ní rozešel kvůli našemu bydlení. Takový věci si musí každý vyřešit sám. Na bytaku se to nehejbalo, všichni byli hluchý jako polena. Obcházel sem výměníkový stanice a všelijaký teplý díry, ale všechno bylo mizerný. Někde bych se moh zavrtat sám, ale se ženou to neřicházel v úvahu. Jednou, když sem se šel podívat do bunkru, abych si vzal čistý prádlo, mě napadla myšlenka, který sem se nemoh za žádnou cenu zbavit. Nastehujeme se do bunkru! řek sem svojí ženě, která jenom obrátila oči v sloup. Bylo to ale jediný řešení, protože sme na hotel neměli a jinak to nešlo. Když sem bunkr pořádně obešel, zjistil sem, že bude potřeba v první řadě vyrobit dveře a okna, na nědě u Václava sme našli starý kus prkna a tak sme s Vencom udělali nejdřív pořádný dveře a utěsnili je starým padákem, kterej si Venca nřines z vojny. Okno bylo zamřížovaný, stačilo udělat takovej špunt z prken, kterej se nasadil na noc. V bunkru samozřejmě nebyla elektrika ani voda. Svítili sme petrolejkou a myli se ve starém umyvadle. Vodu sem si nosil ve starý konvi od Venci z chodby, kde bylo jako v každém starém domě vyvedený umyvadlo. Venku začala perná zima. Začal padat sníh a tak sem si opatřil starý petry. Běhal sem po Letný se sekrou a pilou a sháněl dříví. Bylo to jediný topivo, protože uhlí dodávaj jen za zcela specifických podmínek. Kamna sem roztržil, že byly celý červený a přeci to bylo málo. Teplo bylo jenom ze předu v určitým okruhu, pak následovala vlhká a ještě dál ledová zóna. Jak se začalo topit, začalo se na zdech srážet voda a tekla po pramínkách na zem. Nijak to ovšem nevadilo, protože zem byla cihlová a koberec sme nerěli. Žena si začala stěžovat na bolesti břicha. Noči byly nesmírně chladný, ráno sme vstávali s mokrýma hlavama prohlí na kost. Zešel sem znova na domovní správu č.7, kde Mlýnská ulice patřila. Soudružka kráva nebyla přítomna, ale seděl tam člověk, kterej se zabejval civilní obranou. To sem tehdy ovšem nevěděl. Důvod mý návštěvy byla snaha ohlásit trvalý bydliště. Vysvětlil sem mu, že sem se s manželkou nastehoval do bunkru na Letný a požádal ho, aby mi udělali výměr pro placení nájemného. Zároveň sem měl snahu evidovat bunkr pro poštovní styk. Soudruh se po vyslechnutí mojí žádosti vztyčil a zařval, že sem svéprávně obsadil prostor civilní obrany a že za to ponesu vlnou zodpovědnost. Já mu zase řek, že si žádnou zodpovědnost nepřipouštím, protože nemám kde bydlet. Przo se do bytaku rozkecalo, že nějaký šílenec bydlí v bunkru a tak se na mě začeli lidi chodit koukat. Většina ovšem bunkr nemohla najít, protože z Mlýnský ulice tam byl vstup jenom domem a z letný se tam nechalo sejít v zimě velice obtížně pod tenisovými kurty po terasách, kde byl tehdy silně rozbahněnej terén. Manželka nakonec onemochňela

21

zánětem a odjela k rodičům do Písku. V bunkru sem nakonec bydlel sám a v nejrudších mrazech přespával v práci na ponku, kde bylo ústřední topení. V práci sem se seznánil s rodinou, která patřila ke Svědkům Ježovovým. Byli to jediný lidé, kteří se nebavili mou situací a který mi nakonec pomohli. On byl truhlářem a znal spoustu volnejch bytů kde nikdo leta nebydlel. Jednou sme se sebrali a říkali se rodivat na byt v suterénu. Sousedům sme řekli, že sme od bytáků, což byla nakonec pravda a že deme něco opravovat. Šli sme dolů po chodech jako do sklepa, kde se ve větrnejch nárazech pohybovala dřevěná stěna zefixovaná ve skobách. Když sme vstoupili dovnitř, bylo vidět, že byt využívají sousedi jako sklad pro dříví a skleníkový okna. V jedné místnosti byla stará pec, podlaha byla napadená houbou. Druhá místnost vypadala o něco líp. Stála tu vysoké keramická kamna, která mě učarovala. Nevadilo mi, že v oknech nejsou skla, že je podlaha shnilá, že plíseň v rohu ve tvaru pyramidy dosahuje téměř stropu. Když sem našel koupelnu s rozbitým záchodem a zjistil že z kohoutku teče voda, zařval sem nadšením. Bylo to hotový. Napsal jsem do Písku krátkou zprávu: Máme byt! a odeslal. Sehnal sem známou partu a na obvyklý místo nechal přistavit krytej vůz masny. Jen to člo původně docela slušně stěhoval, ted to byla tragedie. Nejdřív se z vějšky několika metrů zřítila skříň, která rukle a sesula se ke straně. Zůstal jsem úplně klidnej. Picasso maloval v jednom svém výtvarném období právě takový dokřivený předměty. Hrál to bylo s kufrem plným knih, kterej nešel pomalu ani zdvihnout, natož stěhoval vo mazlavém blátě. Nedalo se nic dělat, některý knihy se stěhovaly v umyvadle, v taškách a jejich osud byl neradostnej, neboť i ony skončily v blátě, s rozevřeným hřbetem trčícím k obloze. Bolelo mě srdce při tom pohledu, ale jinak se stěhoval nedalo. Vzpomínám si, že sem balil některý věci do Rudýho práva, je to přeci jenom světovej formát a nejvhodnější právě pro takový účely a najednou mě padnul pohled na fotografii nějakého sicilského kvartýru, ve kterým koukalo do objektivu nár vyděšenejch dětských očí s textem, že v takovejch hroznejch podmínkách bydlí v Italií spousta rodin. Když sem si snímek dobře prohlídnul, byla to normální čtvrtá bytová kategorie jakéjch sem pozdějc v Trnovanech viděl celou řadu. Proti mýmu dosavadnímu bydlení to ovšem bylo bydlení na úrovni. Kdybych měl tenkrát po ruce toho redaktorského hajzlíka, byl bych mu rád ukázal co je to českéj underground, aby měl pro svoji propagandu taky nějakej materiál z česka. Když sme konečně všechno naložili byli sme fyzicky hotoví, ale kromě skříně se už nic na zem nezřítilo. Byl to dobréj výkon a klukům sem byl za pomoc vděčnej. Přijeli sme do Macharky a když se z autáku vyvalilo nár vlasatejch kluků, byla celá ulice auf. Složili sme nábytek a dali si několik piv. Když sem viděl zřícenou skříň nahnutou k jedné straně v omšelém kvartýru vedle staré pece a nár kámošů s flaškama v ruce, navrhnu sem klukům že brnknu do nějaký redakce aby nás vyfotili a pak to ukázali že je to jako ze západu, že by to nělo úspěch. Netrvalo dlouho a někdo zabušil na dveře. Byla to delegace z domu, dvě dámy, který mě přišli varovat, že se tu nedá bydlet, krysy prej v noci rajtujou po celém sklepě a byt je hygienicky závadnej, že už tady nikdo nebydlí deset roků. Řek sem jim, že nám to nevadí že sme ne to zvyklí, tak dámy odtáhly s dlouhým nosem a napsaly udání na domovní správu, že je u nich v domě hnizdo hačíšků aby a tím někdo něco udělal. Když přijela žena z Písku a viděla náš novej bejvák, slzy ji vyhrkly z očí a chtěla jet spátky k rodičům. Ujistil sem ji, že se kvartýr dá do pořádku a ukázal jí krásný kamna, který byly jedinou věcí v celém bytě, která stála ze pohled. Svědek Ježevův mi pomohl zasklit okna a vyspravit podlahy sežrané houbou. těsnili sme dřevěnou zeď v chodbě, která už se přestala viklat a dávala jistou naději, že se každou chvíli nezřítila. Odmontoval sem roztaženou záchodovou mísu, která hrozila roz-

říznout zadek keždýmu, kdo se ne ní pošadil. Z díry se vyvalilo mračství plynů, kterej zamorili kvartýr, tak sem na místo mísy políbil prázdnější kýbl z umělého humoty. Za chvíli sem uslyšel na záchode nějaký ťukání. Když sem tam přišel, viděl sem, že se kýbl na zemi pohybuje. Byly to krysy, který hlavičkama nadzdvihovaly kýbl, aby se dostaly do kvartýru. Natočil sem do něj vodu a pak už byl vokoj. Protože bylo pod rodinou větrání a vítr vnikal dovnitř širokajma srárama mezi prkny, byl byt naplněný trvalým plesnívým zápachem. Ze koupili sme si jekor a položili ho po celý ploše místnosti, kterou sme zvolili jako obývací. Protože se s námi na domovní soudrěvě nebavili, museli sme z vlastních peněz zakoupit záchodovou mísu a všechno co bylo potřeba k základnímu zobytnění kvartýru. Matka tvořila na různých místech puchýře a místy byla odchlípnutá. V "obýváku" vytvářela vlhkost rohovou pyramidu, kterou prorůstala vretva plísni a mechů. To už sem začal malovat a tak mě napadlo, že by měly být plísně trochu barevnější, temperama se plísně vymaloval tak, že každej kdo přišel na návštěvu žasnul nad jejich neobvyklostí a ošklivej kout tak získal na půvabu. Nejhnušnější byly kamna s necí, který sem se rozhodl vybourat. Všechno sem vynášel před dům, kde se na chodníku vytvořila věkná hromada sutí. Zanedlouho u dveří zazvonil šedivý mor a řval na mojí ženu, že zaplatíme šest střáků za zábor veřejného prostranství. Byl to snadno člověk a tak ho ve slabý chvíli moje žena poslala ke všem čertům. Brzo nato přišlo v výboru milostný psaní kde nám vyměřili pokutu dvou tisícovek. Kde bych je bejval vzal? Tak sem tam zašel a skoro se tam klečel, aby nám to odmstili, že se polepšíme. Napsal jsem písemný vysvětlení a omluvu a pak se to všechno ututlalo. V té době se přišel na nás podívat člověk z domovní správy na udání nájemníků a vyzrožoval nám, že nás vystěhuje na ulici. Manželka souhlasila, ať nás šoupnou na Benešák, ať je trochu nějaká švanda, protože už tý tragedie bylo dost. Do třetice u nás zazvonili dva komisaři, který prováděli v roce 1971 sčítání lidu a jejich majetku. Byli to takoví zakrslí mužíci v černých šatech, rozhlíželi se nedůvěřivě kolem sebe a nechtěli si ani sednout na dvě židle, kterýme měli. Nakonec si přeci jen sedli a vydali svý lejstra. Kde sú osudní? zeptal se jeden z nich. Vostatní tady nejsou, odpověděl sem. Sme tu jen my dva. To snad stačí ne? Šíkali nám v domě, že vás tu bydlí víc. Nebydlí, jenom my dva. Zapsali si to spolu s našimi iniciálami. Máte pračku? Podíval jsem se vykuleně na svou ženu. Co to? Pračku, opakoval vyschlým hlasem. Žena pochopila. Co to jako je? To je taková, začal druhý, ale nedoprověděl. Seděli sme mlčky. Máte ledničku? Jskoby se bál vyslovit. Na co to je? zeptala se mě žena. Netrvalec dlouho a oba pelášili po schodech nahoru. Chechtali se jako blázni, po dlouhý době, která měla ráz utopie. Zavolali mě k řediteli bytáku. Byl to typ odliďštěnýho soudruha. Mluvil se mnou skrze otevřený dveře po dobu co cosi podepisoval. Já vás vystěhuje do hotelu, řekl mi suše. To beru, odpověděl jsem, jenom mi musíte trochu zvýšit příjem, nemám tolik abych to moh zanést. Vy u nás pracujete? zeptal se překvapeně. Mám tu čest, ozval sem se. Dobré, něco s tím uděláme. Šel sem ven a měl radost, že j-k se zdá dominantní tlak na vystěhování. Do bunkru se mi už zpátky nechtělo.

Přijela návštěva. Byli to rodiče mojí ženy, chtěli se podívat jak v Teplicích bydlíme. Když prošli bytem, matka se dala do pláče a tchán se tvářil zasmušile. Chápal jsem je. On bývalý bojovník proti fašismu, aktivista v lidové akademii, velké soudruh a teď sp. tříl pravdu ve své naře podobě. Dlouho se nezdrželi. Brzy však na národní výbor přišel doris, ve kterém popsali naši situaci. Nasnala divoká výměna názorů, ve který se ředitel bytáku snažil vylíknout ze zdrověnosti, udělal ze mě cvoka a člověka, kterýmu nelze pomoci. Když sem si jeho dopis přečet, nasral sem se a odpověděl národnímu výboru i řediteli, co si o celý věci myslím já. Vsadím se, že můj dopis v archívech nebude. Pak už se to rozjelo.

III. KONEC SOUTĚŽI A HUDEČKÁ

A. Domínguez

24
dělnické třídy, proti světovému kapitalismu a imperialismu. Soudruh Hubáček je bojovníkem první linie. Je to člověk, který nemá představu o tom, že existují i bojovníci druhé linie. Dívá se na svět jednoduchýma prostýma očima dítěte odchovaného konejšivým mlékem po hádkovém světa, kde objektivní skutečnost představuje svět dobra zastoupený socialistickým společenstvím a zla sdružujícím všechno ostatní, oddělený uprostřed nepropustnou clonou. Soudruh Hubáček je tak jako nemnozí ostatní bojovníci první linie politicky kvalifikovaným snílkem s bezbřehou fantazií a entuziasmem, který odmítá vlastní sobectví a který je tolik podoben křesťanům prvního století.

Tento popularita dělá těžkou hlavu soudruhům Pičmundovi, Ždibříčkovi a Šmehelíkovi, kteří patří do druhé bojové linie proti světovému kapitalismu a imperialismu. Jsou to obratní manipulátoři, kteří jsou střízliví ve víru v zítřek, kteří však tím lépe ovládají pravidla hry manipulace dneška a víru v zítřek ostatních k vlastnímu prospěchu. Bojovníci první linie jsou jako vědci, kteří vynalezli princip štěpení jáderné energie, bojovníci druhé linie se naučili tuto energii ovládat a mocensky ji využívat. Soudruzi Pičmunda, Ždibříček a Šmehelík umí zacházet s bojovou silou dělnické třídy k vlastnímu prospěchu a tak jim nesobecký zápas soudruha Hubáčka připadá podezřelý a nebezpečný. Nedbají varovných slov svých klasiků a zakládají frakci, jež má ve svém ostnu sravnání nedůvěru vůči bojovníkům první linie, zvláště pak proti soudruhu Hubáčkovi.

Te úterý a soudruh Hubáček svou svižnou chůzí míří do agitačního střediska, aby zde přednesl pečlivě připravenou přednášku "Imperialistické síly a jejich choutky po uchvácení a genocidě socialistického tébora". V první řadě nedočkavě poposedá soudruh Čupříčka, vyslanec druhé bojové linie, aby podal podrobnou zprávu o slabinách a úchytkách bojovníka první linie, soudruha Hubáčka.

Te úterý a v restauraci "U Kropáčka" sedí v rohu znudění tři kurpáni, kteří nemají nic jiného na práci, než kritizovat kvalitu mosteckého piva, na níž se svou usilovnou prací podílely čtyři brigády socialistické práce. Pivo zdá se jim být kalné, nakyslé. Jednomu z nich zdá se být louhováno z krysích koží, druhý protestuje a míní, že základním prvkem pro výrobu mosteckého piva je nepochybně popel z krematoria, který pro přísné předpisy nevyhověl při výrobě stavebních tvárnic. Hospodský Nemrcoul má právě dost těch řečí, kterému vyhánějí se většinou spokojené zákazníky a tak se dlouhovláští mládenci ocitají zaskrátko na vzduchu, který má stejně kyselou příchuť, jak pivo uvnitř. Měde in Most, tvrdí Pepa Ždárský zvaný Houžel a nezáváděj chřípím kadidlo severočeského socialismu, toho jediného, co spoledost dopřevádí bez rozdílu tříd všem obyvatelům. "Blbí mě vědorí, že stejný sračky teďka dejchá soudruh tajemník, to je moje jediná radost ze života". "Jenomže," škytne Žlùvička alias Potlach, "jenomže tajemník má chatu někde v hajzlu kde je čerstvěj vzduch a služební auták ho tam vede kdy si vzpomene," a třene u zdi ohněm. "Jediný, nánowé, co mě teďka sere, že to tady vymočím zadarmo a vevnitř sem za to svinstvo musel sázet těžký prachy," přidává se Fuda zvenej Bagr. "A voboje má stejnou kvalitu!" Prší. Děšť se spoustí z nebeských průduch bez varování a s prudkostí. Zdá se, jakoby země byla spojena s oblaky bezpočtem vodních provázků, které vleskají o dláždění ulice a zaskrátko se spojují v potůček, který nabývá na síle a mizí v blízkém mřížovaném kanálu, než se stačil rozrůst do šířky. "Vole," křičí Potlach se zdviženým límcem na své kolegy, "vole, nadá kyselina, budeme mít v hajzlu hadry, já už mém jenom montérky", a rozbíhá se po chodníku k otevřeným dveřím, nad nimiž svítí nápis ACTUĀLNÍ STŘEDISKO. Uvnitř sedí v sále asi dvacet penzionistů, vpředu je červeně potažená tribuna, za níž řeční horlivě nějaký pidimužík s naběhlou žilou na krku, jemuž náhle gestikulující rukou strnula v horní poloze a ústa zůstala otevřená, jako v pohádce o žídkové Fúžence. Stačil si všimnout i několika soudruhů sedících

75

ze tribunou čelem k divákům, v jejich očích se zračil děsivý údiv překvanených odpůrců armageddonského sestupu Ježíše Krista v jeho druhé přítomnosti. V nastalém tichu vrzly ještě jednou dveře a do prostnosti vpadli jeho kamarádi. "Tak si sednem, ně?" ozval se hlas Louče, "je tu teplo a nemusíme kecat, tamle trpaslík to vobstará za nás." Te všech stran se ozvalo syčení. "Jž mlčíme," ozval se ještě Petlach a všichni se obrátili k Řečníkovi, který náhle ožil, jakoby polibkem prince s Růženkou, nadechl se a pateticky zarecitoval:

"Idi do ohně za čest země své,
za přesvědčení, lásku, hněv,
když čestně padnout jen ti zbylo,
nezemřeš narně. Dobré dílo
jer to, když pod nás tryskne krev."

"**y vyle, to byla síla,**" povíděl Tružel, když se všichni ocitli venku, kde už přestalo pršet. Kolem nich oroudili nenzisté, kteří si je měřili nepřátelskýma očima. "Toho bych rěl mít za tátu." "**y vole,**" opáčil Petlach, "to budu radši sirotek," a všichni zamířili na něčestí, aby nasedli do autobusu městské dopravy, které je zavezou domů.

Soudruh Čunšíčka sedí v kanceláři Okresního výboru u soudruha Pičmundy, který povolal narychlo i soudruha Ždibříčka a Šmehelíka. "To je jeho konec," volá Pičmunda a šermuje rukama. "Vagabundi, protispoločenský živly, hašišáci, my proti nim bojujeme všemi prostředky a za Lubáčkem se to téhne jako za nějakým Bondym nebo Agorem. To je diverze nejhoršího druhu, obsaděj nám agitační střediska a my to nám zbalit. Ale od toho sme tu my, abysme bděli a my si republiku rozvracet nedáme!"

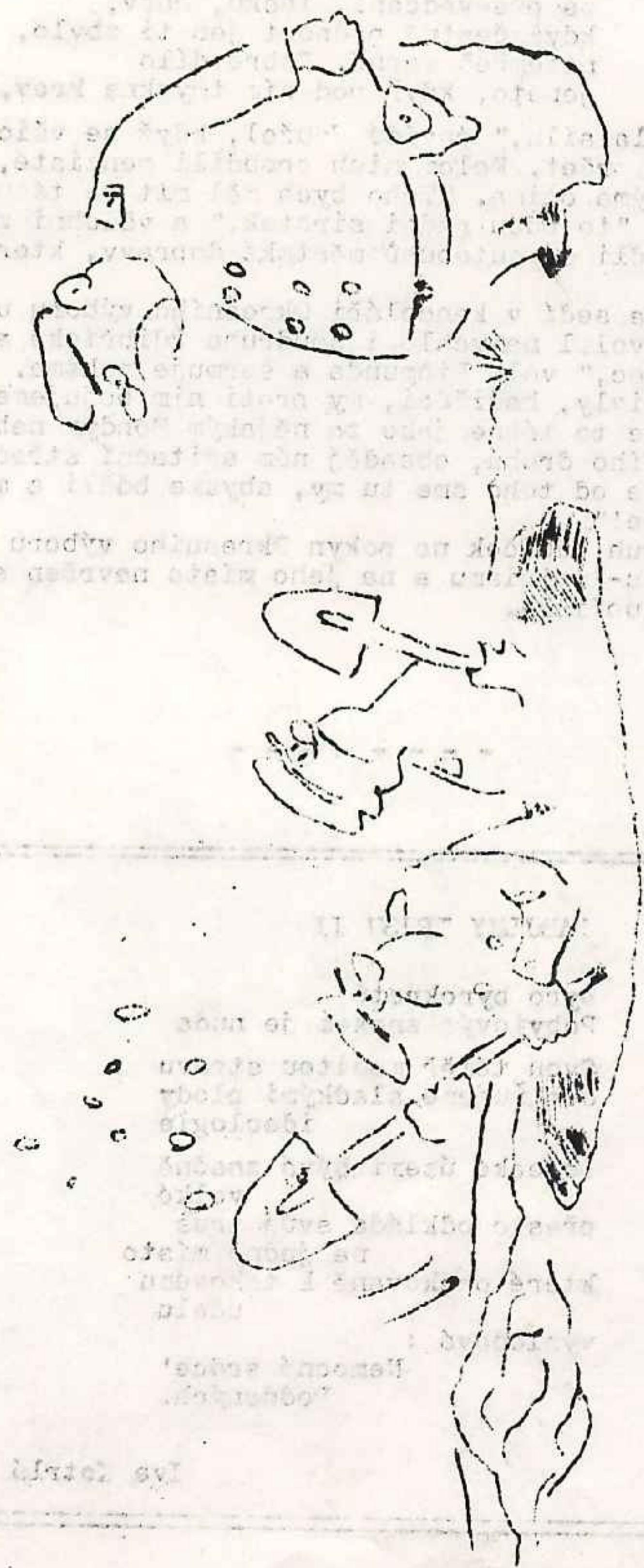
A tak byl soudruh Hubáček na pokyn Okresního výboru odvolán z funkce lektora marxismu-leninismu a na jeho místo navržen snaživý, perspektivní soudruh Čunšíčka.

TABULKY TRUŠÍ II

Byro byrokratů
Pobytový znakem je nuda
Svou těměř masitou stravu
doplňujeme sladkými plody
ideologie

Lovecké území bývá značně
velké
přesto odkládá svůj trus
na jedno místo
které opakovaně k takovému
účelu

vyhledává :
Nemočné srdce
Poddaných.

9